

Carlos Ruiz Zafón este autorul
bestsellerului internațional *Umbra vântului*.

POLIROM

Carlos Ruiz Zafón

Marina

BIBLIOTECA POLIROM

În Barcelona de la sfârșitul anilor '70, se naște prietenia stranie dintre Óscar Draí, un adolescent pasionat de mister și aventură, și tânăra Marina, care locuiește cu tatăl său, pictorul Germán, într-un mic castel enigmatic. Din câte află Óscar, cei doi ascund secrete de familie dintre cele mai întunecate, în care se amestecă imaginea unei fabrici de proteze ortopedice, cadavre readuse la viață, monștri și povești de dragoste neobișnuite.

Carlos Ruiz Zafón

BIBLIOTECA POLIROM

ACTUAL

Scriitori contemporani, voci și tendințe noi
în literatura universală de azi.

Colecția BIBLIOTECA POLIROM este coordonată de
Bogdan-Alexandru Stănescu.

Carlos Ruiz Zafón, *Marina*

Copyright © Carlos Ruiz Zafón, 1999, Dragon Works S.L., 2004

All rights reserved

© 2010, 2013 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legea în vigoare.

Foto copertă © by Bruno Postle

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, et.1, sc. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

RUIZ ZAFÓN, CARLOS

Marina / Carlos Ruiz Zafón; trad. și note din lb. spaniolă
de Ileana Scipione. – Iași: Polirom, 2013

ISBN: 978-973-46-3482-8

I. Scipione, Ileana (trad.)

821.134.2-31=135.1

Printed in ROMANIA

Carlos Ruiz Zafón

Marina

Traducere din limba spaniolă
și note de Ileana Scipione

Mirashivi

POLIROM
2013

Prietene cititor,

Am gândit întotdeauna că orice scriitor, fie că o admite, fie că nu, are în biblioteca lui câteva titluri favorite. Predilecția pentru ele n-are aproape niciodată legătură cu valoarea literară intrinsecă a operei sau cu bogăția ori sărăcia pe care i le-a adus publicarea ei. Dintr-un motiv ciudat, el se simte mai apropiat de unele dintre personajele create, fără să poată explica prea bine de ce. Dintre toate cărțile pe care le-am publicat de când am început să exercit strania meserie de romancier, prin 1992, favorita mea este *Marina*.

Am scris acest roman la Los Angeles, în 1996 și 1997. Aveam pe atunci aproape treizeci și trei de ani și începeam să bănuiesc că ceea ce un nătărău numise „prima tinerețe” îmi scăpa printre degete cu o viteză de crucișător. Mai înainte, publicasem trei romane pentru adolescenți și, curând după ce am început să scriu *Marina*, am fost sigur că ea avea să fie ultima de acest gen. Pe măsură ce romanul avansa, întreaga lui istorie începea să miroasă a rămas-bun, iar când eram aproape gata am avut impresia că o parte din mine, ceva ce nici astăzi nu știu foarte bine ce era, dar care îmi lipsește zilnic, a rămas în el pe vecie.

E posibil ca *Marina* să fie romanul cel mai greu de definit și clasificat, dar și cel mai personal, poate, dintre

toate cele pe care le-am scris. Ca o ironie a sortii, publicarea sa mi-a provocat cele mai multe necazuri. Acest roman a supraviețuit unui deceniu de ediții dintre cele mai proaste și adeseori frauduloase, care uneori, fără ca eu să fi putut face prea mult pentru a o putea evita, au deconcertat mulți cititori prin încercarea de a-l prezenta drept altceva decât era. Chiar și așa, cititori de toate vârstele și condițiile tot mai descoperă câte ceva în paginile lui, ajungând la mansarda sufletului despre care ne vorbește naratorul Óscar.

Marina revine, în fine, acasă, iar cititorii descoperă acum pentru întâia oară povestea încheiată de Óscar în locul ei, în condițiile mereu visate de autor. Poate că, ajutat de ei, acum voi putea înțelege de ce acest roman e tot atât de prezent în memoria mea ca în ziua când l-am încheiat și am să-mi amintesc, cum ar zice Marina, ceea ce nicicând nu s-a petrecut.

C.R.Z.

Barcelona, iunie 2008

Marina mi-a zis odată că nu ne aducem aminte decât ceea ce nicicând nu s-a petrecut. Avea să treacă o veșnicie până să-i pătrund spusele. Dar mai bine să încep cu începutul, care în acest caz e sfârșitul.

În mai 1980, am dispărut de pe lume timp de o săptămână. Șapte zile și șapte nopți, n-a știut nimeni unde eram. Prieteni, colegi, profesori și chiar poliția s-au mobilizat în căutarea fugarului pe care unii îl credeau deja mort sau pierdut pe străzi rău famate, în urma unui atac de amnezie.

O săptămână mai târziu, un polițist în civil a crezut că mă recunoaște: descrierea se potrivea. Suspectul hoinărea prin gara Franța ca un suflet pierdut printr-o catedrală de fier și ceață. Agentul s-a apropiat de mine ca într-un roman negru. M-a întrebat dacă eram Óscar Draí și dacă nu cumva eram tânărul dispărut fără urmă din internatul școlii unde învăța. Am consimțit fără să-mi dezlipesc buzele. Îmi aduc aminte cum i se reflecta bolta gării în sticla ochelarilor.

Ne-am așezat pe o bancă de pe peron. Polițistul și-a aprins cumpătat o țigară. A lăsat-o să ardă fără s-o ducă la buze. Mi-a spus că o grămadă de oameni așteptau

să-mi pună numeroase întrebări la care era convenabil să am răspunsuri bune. Am consimțit iar. M-a privit în ochi, studiindu-mă. „Uneori, să spui adevărul nu-i o idee bună, Óscar“, a zis. Mi-a întins câteva monede și mi-a cerut să-mi sun tutorele la internat. Așa am și făcut. Polițistul a așteptat să formeze numărul. Apoi mi-a dat bani de taxi și mi-a urât noroc. L-am întrebat de ce credea că n-am să dispar din nou. M-a privit lung. „Nu dispar decât cei care au unde să se ducă“, a răspuns scurt. M-a întovărășit până în stradă, unde și-a luat rămas-bun, fără să mă întrebe unde fusesem. L-am văzut cum se îndepărta pe Paseo Colón¹. Fumul țigării neatinse îl urma ca un câine credincios.

În ziua aceea, fantoma lui Gaudí modela în Barcelona nori imposibili pe cerul în care privirea se pierdea. Am luat un taxi până la internat, unde presupuneam că mă aștepta plutonul de execuție.

Vreme de patru săptămâni, profesori și psihologi școlari m-au pisat să le destăinui taina mea. Am mințit, oferind fiecăruia ce voia să audă sau ce putea să accepte. Cu timpul, toți s-au străduit să se prefacă, arătând că uitaseră de acel episod. Iar eu le-am urmat exemplul. Nici când n-am dezvăluit nimănui adevărul despre cele petrecute.

Pe atunci, nu știam că, mai devreme sau mai târziu, oceanul ne înapoiază amintirile pe care le-am îngropat în apele lui. După cincisprezece ani, mi-a revenit amintirea acelei zile. L-am revăzut pe băiat hoinărind prin cețurile gării Franța, iar numele Marinei s-a reaprins, ca o rană recentă.

Toți avem un secret sub cheie în mansarda inimii. Acesta e secretul meu.

1. Bulevardul Columb.

1

La sfârșitul anilor 1970, Barcelona era un miraj de bulevarde și străduțe pe care puteai să te întorci cu treizeci sau patruzeci de ani în trecut, doar trecând pragul unei case cu portăreasă ori al unei cafenele. Timpul și memoria, istoria și ficțiunea se topeau în acel oraș fermecător ca acuarelele în ploaie. M-am dus acolo, în ecoul acelor străzi ce nu mai sunt, unde catedrale și edificii desprinse din povești au țesut decorul istoriei mele.

Pe atunci, aveam cincisprezece ani și muream de urât între pereții unui internat cu nume de sfânt de lângă șoseaua ce ducea spre Vallvidrera. În acele zile, mahalaua Sarriá tot mai avea aerul de sătuc eșuat pe malul metropolei moderniste. Liceul meu se înălța la capătul de sus al unei străzi ce pornea din Paseo de la Bonanova¹. Fațada lui monumentală sugera mai curând un castel decât o școală. Iar silueta lui ascuțită, de culoarea argilei, era un joc de cuburi cu bastioane, arcuri și aripi pitite în neguri.

În jurul liceului era o cetate de grădini, fântâni, iazuri mlăștinoase, curți interioare și pâlcuri de pini fermecați. În jurul lui, edificii sumbre adăposteau bazine învăluite

1. Bulevardul Buna-Vestire.

în vapori fantomatici, săli de gimnastică în care domnea liniștea și capele întunecoase unde figuri de sfinți surâdeau în lumina lumânărilor. Clădirea avea patru etaje, plus două pivnițe și un pod unde locuiau puținii preoți care aveau și funcția de profesori. Camerele internilor se aflau la etajul patru, de-a lungul unor coridoare cavernoase. Aceste galerii interminabile erau mereu învăluite în penumbră, într-un ecou spectral.

Îmi petreceam zilele visând cu ochii deschiși în sălile de clasă ale aceluia castel imens, în așteptarea minunii care avea loc în fiecare zi la ora cinci și douăzeci după-amiaza. La acea oră magică, soarele îmbrăca ferestrele în aur lichid. Suna clopoțelul care anunța sfârșitul orelor, iar noi, internii, ne bucuram de aproape trei ore libere înainte de cina din marele refectoriu. În principiu, acest timp trebuia să fie alocat studiului și meditației spirituale. Nu-mi aduc aminte să mă fi dedicat vreuneia din aceste nobile sarcini în zilele petrecute acolo.

Acesta era momentul meu preferat. Evitam controlul de la poartă și mă aventuram în explorarea orașului. Obişnuiam să mă întorc la internat chiar înainte de cină, mergând pe vechile străduțe și bulevarde ce începeau să se cufunde în întuneric. În timpul acelor lungi plimbări aveam o senzație îmbătătoare de libertate. Imaginația mea zbura pe deasupra clădirilor și se ridica până la cer. Pentru câteva ore, străzile Barcelonei, internatul și odaia mea sinistrală de la etajul patru se evaporau. Pentru câteva ore, cu doar două monede în buzunar, eram cel mai norocos om din univers.

Adesea, picioarele mă duceau până în locul care pe atunci se numea mahalaua Sarriá, cu o mică pădure pierdută pe tărâmul nimănui. Majoritatea caselor senioreale aflate la nord de Paseo de la Bonanova erau încă în

picioare, chiar dacă ajunseseră niște ruine. Străzile din jurul internatului desenau un oraș-fantomă. Ziduri acoperite de iederă împiedicau revărsarea grădinilor sălbatice în mijlocul cărora se ridica monumentalele reședințe. Palate invadate de vegetație, abandonate, în care amintirile păreau că plutesc asemenea ceții. Multe dintre aceste case își așteptau sfârșitul, altele fuseseră jefuite de-a lungul anilor. Unele, totuși, erau încă locuite.

Ocupanții lor erau membrii uitați ai unor familii ruinăte. Oameni ale căror nume erau scrise cu caractere mari în ziarul *La Vanguardia* pe când tramvaiele trezeau suspiciunea în legătură cu invențiile moderne. Ostatici ai trecutului muribund, ce refuzau să abandoneze corabia în derivă. Se temeau că, dacă aveau să calce dincolo de zidurile caselor lor mizere, trupurile urmau să li se risipească în vânt precum cenușa. Zăceau, prizonieri în lumina candelabrelor. Uneori, când treceam cu pas grăbit prin fața gardurilor de fier ruginit, mi se părea că zăresc priviri suspicioase în spatele zidurilor decolorate.

Într-o după-amiază de la sfârșitul lui septembrie 1979, am hotărât să mă aventurez pe una dintre acele străzi flancate de mici palate în stil modernist, pe care n-o străbătusem până atunci. Strada făcea o curbă și se termina cu un gard la fel cu multe altele. Mai departe se aflau rămășițele unei vechi grădini, afectate de decenii de uitare. Printre bălării, se întrezărea silueta unei case cu două caturi. Fațada ei sumbră se înălța din spatele unei fântâni cu sculpturi, pe care timpul o îmbrăcase în licheni și mușchi.

Începea să se lase întunericul și locul mi s-a părut cam sinistru. Mă copleșea o tăcere de moarte, doar vântul slab aducea un avertisment fără vorbe. Am înțeles că ajunsesem într-o zonă „moartă” din cartier. Am decis că

era mai bine să fac cale-întoarsă și să revin la internat. Șovăind între fascinația morbidă pentru acel loc uitat și bun-simț, am întrezărit doi ochi galbeni și strălucitori care, aprinși în beznă, mă pironeau ca două pumnale. Am înghițit în sec.

Blana cenușie și catifelată a unui motan se profila neclintită în fața gardului din jurul vilei. O vrăbiuță îi agoniza între fălci. La gâtul felinei atârna un clopoțel de argint. M-a cercetat cu privirea câteva clipe. Puțin după aceea, s-a întors și a lunecat printre drugii de fier. L-am văzut pierzându-se în imensitatea celui paradis blestemat, ducând vrabia pe ultimul ei drum.

Micuța fiară mândră și sfidătoare m-a captivat. Judecând după blana lucioasă și clopoțel, am intuit că avea un stăpân. Poate că în vilă se adăpostea ceva mai mult decât fantomele Barcelonei dispărute. M-am apropiat și am pus mâinile pe stâlpii de la intrare. Fierul era rece. Ultimele lumini ale amurgului făceau să strălucească dăra lăsată prin pădure de sângele vrăbiuței. Stropi de un roșu aprins trasau drumul prin labirint. Am înghițit iar în sec. Mai bine zis, am încercat. Aveam gura uscată. Ca și cum ar fi știut ceva ignorat de mine, sângele îmi bătea puternic în tâmplă. Am simțit poarta cedând sub greutatea mea și am înțeles că era deschisă.

La primul meu pas înăuntru, luna lumina chipul palid al îngerilor de piatră ai fântânii. Mă priveau. Picioarele mi s-au înfipt în țărână. Așteptam să-i văd sărind de pe socluri și transformându-se în demoni cu gheare de lup și limbi de șarpe. Dar nu s-a petrecut nimic. Am respirat adânc, gândindu-mă să renunț la imaginație sau, și mai bine, la timida explorare a acelei proprietăți. O dată în plus, altcineva a hotărât în locul meu. Sunete celeste au invadat tenebrele grădinii ca un parfum. Le-am auzit

susurând și dăltuind o arie cu acompaniament de pian. Era cea mai frumoasă voce pe care o auzisem vreodată.

Melodia mi s-a părut familiară, dar n-am recunoscut-o. Melodia venea din casă. Am mers, hipnotizat, pe urma ei. Chipul luminii vapoase se filtra prin ușa întredeschisă a unei galerii cu geamuri. Am recunoscut ochii motanului, care mă pironeau de pe glaful unei ferestre mari de la primul cat. M-am apropiat de galeria luminată din care izvorau acele sunete cu neputință de descris. Vocea aparținea unei femei. Înăuntru clipea haloul slab al unei sotnii de lumânări. Lumina dezvăluia trompa aurie a unui vechi gramofon, pe care se rotea un disc. Pe negândite, m-am surprins înaintând prin galerie, captivat de sirena din gramofon. Pe masa cu gramofonul, am distins o sferă strălucitoare. Era un ceasornic de buzunar. L-am luat și l-am cercetat la flacăra lumânărilor. Acele stătuseră în loc, iar sfera se făcuse cioburi. Ceasornicul mi s-a părut de aur și la fel de vechi ca și casa în care eram. Ceva mai încolo, stătea cu spatele la mine un jilț uriaș, ce privea spre șemineul deasupra căruia am zărit portretul în ulei al unei femei în alb. Ochii ei mari și cenușii, triști și fără fund, dominau sala.

Brusc, vraja s-a făcut cioburi. O siluetă s-a ridicat din jilț și s-a întors spre mine. Plete albe și ochi aprinși ca jăraticul au strălucit în beznă. N-am putut zări decât două mâini imense și albe care se întindeau spre mine. Cuprins de panică, am luat-o la goană spre ușă, iar în drum m-am împiedicat de gramofon și l-am dat jos. Am auzit cum acul rănea discul. Vocea celestă s-a spart cu un geamăt infernal. M-am năpustit în grădină, simțind cum mâinile îmi atingeau cămașa, și am străbătut-o cu aripi la picioare, pe când frica îmi ardea în fiecare por al trupului. Nu m-am oprit nicio clipă. Am fugit fără răgaz, neprivind

în urmă, simțind că abia puteam respira. Eram deja acoperit de o sudoare rece; luminile internatului străluceau la vreo treizeci de metri.

M-am furișat spre ușa de lângă bucătărie, care nu era niciodată păzită, și m-am târât până în odaia mea. Probabil că toți ceilalți interni erau de ceva vreme în sala de mese. Mi-am șters sudoarea de pe frunte și, treptat, inima mea și-a recăpătat ritmul obișnuit. Începeam să mă liniștesc, când am auzit că nodurile unor degete băteau în ușă.

— Óscar, e timpul să cobori la cină, a spus glasul unuia dintre tutori, iezuitul raționalist Seguí, care detesta să facă pe polițistul.

— Chiar acum, padre, am răspuns. O clipă.

M-am grăbit să-mi pun sacoul de rigoare și am stins lumina din încăpere. Am zărit prin fereastră spectrul lunii, care se înălța deasupra Barcelonei. Abia atunci, am observat că încă mai aveam ceasornicul de aur în mână.

2

În zilele următoare, ornicul nenorocit mi-a devenit tovarăș nedespărțit. Îl luam peste tot cu mine și chiar dormeam cu el sub pernă, căci mă temeam ca nu cumva să fie găsit și să fiu întrebat de unde îl luasem. N-aș fi știut ce să spun. „Fiindcă nu l-ai găsit, ci l-ai furat“, îmi șoptea un glas acuzator. „Termenul tehnic e *furt și violare de domiciliu*“, adăuga glasul care, ciudat, semăna suspect cu al celui ce dubla vocea lui Perry Mason.

Noapte de noapte, așteptam răbdător să adoarmă toți colegii și să-mi privesc comoara. De cum se instala liniștea, cercetam ceasornicul la lumina lanternei. Nicio vinovăție de pe lume nu mi-ar fi putut slăbi fascinația trezită de prada primei mele aventuri din „crima dezorganizată“. Ornicul era greu și părea din aur masiv. Sfera de cristal spartă ducea cu gândul la o lovitură ori căzătură. Am presupus că impactul îi distrusese mecanismul și împietrise acele pe vecie la șase și douăzeci și trei. Pe dosul lui puteam citi:

Pentru Germán, în care glăsuiește lumina.

K.A.

19.01.1964

Mi s-a năzărit că ceasornicul valora, probabil, o avere, iar remușcărilor n-au întârziat. Vorbele gravate mă făceau să mă simt ca un hoț de amintiri.

Într-o zi de joi mănjită de ploaie, am decis să-mi împărtășesc secretul cuiva. Cel mai bun prieten pe care îl aveau în internat era un puști nervos, cu ochi pătrunzători, care stăruia să răspundă la sigla JF, deși aceasta avea o legătură prea mică ori inexistentă cu numele lui real. JF avea un suflet de poet eliberator și o minte atât de ascuțită, încât uneori își tăia limba cu ea. Avea un trup debil, și era suficient să menționezi cuvântul „microb“ pe o rază de un kilometru pentru ca el să creadă că se molipsise de ceva. Odată, am căutat într-un dicționar cuvântul „ipohondru“ și i-am făcut o fotocopia.

— Poate nu știi că biografia ta se află în Dicționarul Academiei Regale, l-am anunțat.

A privit scurt fotocopia și mi-a aruncat o privire-crampon.

— Încearcă să cauți la „i“ de la „idiot“ și ai să vezi că nu-s singura celebritate, a replicat JF.

În acea zi, în curte, la ora recreației de la amiază, JF și cu mine ne-am strecurat în întunecoasa sală de festivități. Pașii noștri trezeau pe coridorul central ecoul unei sotnii de umbre ce păseau pe vârfuri. Lumina de culoarea oțelului cădea în două fascicule pe scena prăfuită. Ne-am așezat în poiana de lumină, în fața rândurilor de scaune goale, ce se topeau în beznă. Răpăitul ploii zgâria geamurile de la etajul întâi.

— Ei bine, a răbufnit JF, la ce atâta mister?

Fără să scot vreun cuvânt, am scos ceasornicul și i l-am întins. JF a ridicat din sprâncene și l-a evaluat. L-a prețluit pe îndelete timp de câteva clipe, apoi mi l-a înapoiat cu o privire intrigată.

— Ce părere ai? am întrebat.

— Cred că-i un ceasornic, a replicat JF. Cine mai e și Germán ăsta?

— N-am nici cea mai vagă idee.

Am început să-i relatez amănunțit aventura pe care o trăisem în urmă cu câteva zile în vila păraginită. JF mi-a ascultat înșiruirea faptelor cu răbdarea și atenția aproape științifice ce-l caracterizau. La sfârșit, a părut să cântărească totul înainte de a-mi împărtăși primele impresii.

— Vrei să zici că l-ai furat, a conchis.

— Nu asta-i chestiunea, am obiectat.

— Ar trebui văzut ce crede acest Germán, a obiectat JF.

— Acest Germán e mort, probabil, de mult, am sugerat, nu prea convins.

JF și-a frecat bărbia.

— Mă întreb ce va spune Codul Penal despre furtul cu premeditare de obiecte personale și ceasornice cu dedicație, a subliniat prietenul meu.

— N-a existat nici premeditare, nici vreun copil mort, am protestat. Totul s-a petrecut brusc, n-am avut vreme să gândesc. Când am observat că ceasornicul era la mine, era deja târziu. Și tu ai fi făcut la fel în locul meu.

— În locul tău, eu aș fi făcut un stop cardiac, a precizat JF, care era omul mai curând al vorbelor decât al acțiunii. Presupunând că aș fi fost atât de nebun încât să intru în vila aceea pe urmele unui motan luciferic. Ar trebui să știi ce tipuri de germenii se pot lua de la o asemenea dihanie.

Am tăcut câteva clipe, ascultând ecoul ploii în depărtare.

— Mă rog, a conchis JF, ce-i făcut e bun făcut. Doar n-ai de gând să te mai întorci acolo, nu-i așa?

Am zâmbit.

— Singur, nu.

Ochii prietenului meu s-au făcut cât cepele.

— A, nu! Nici gând.

Chiar în după-amiaza aceea, la sfârșitul cursurilor, JF și cu mine am șters-o pe ușa de la bucătărie și ne-am

îndreptat spre strada misterioasă ce ducea la micul palat. Pe carosabilul pietruit era plin cu bălți și frunze uscate. Un cer amenințător acoperea orașul. JF era mai palid decât de obicei, căci nu era în apele lui. Vederea cotlonului prins în trecut îi strângea stomacul, făcându-i-l cât un testicul. Liniștea era asurzitoare.

— Eu cred că ar fi mai bine să ne întoarcem și s-o ștergem de aici, a murmurat, dând câțiva pași înapoi.

— Nu te purta ca o găină.

— Nu apreciem găinile la justa valoare. Fără ele n-ar fi nici ouă, nici...

Pe neașteptate, un clinchet de clopoțel s-a risipit în vânt. JF a amuțit. Ochii galbeni ai motanului ne priveau. Brusc, a șuierat ca un șarpe și a scos ghearele la noi. Pe spate, blana i s-a zbârlit, iar printre buze i s-au arătat colții ce luaseră viața unei vrăbii cu câteva zile în urmă. În depărtare, un fulger a aprins lumini pe bolta cerească. Am schimbat o privire cu JF.

Peste cincisprezece minute, stăteam pe o bancă lângă iazul din claustrul internatului. Ceasornicul era tot la mine în buzunar. Mai greu ca niciodată.

Și acolo a rămas tot restul săptămânii, până sâmbătă în zori. Când dădea să se crape de ziuă, m-am trezit cu vaga senzație că visasem vocea din gramofon. Dincolo de fereastră, Barcelona se aprindea pe o pânză cu umbre de un roșu intens, o pădure de antene și acoperișuri-terasă. Am sărit din pat și am căutat blestematul de ceas care îmi fermecase viața în ultimele zile. Ne-am privit unul pe altul. În sfârșit, gata să înfrunt misiuni absurde, am decis să pun capăt situației. Aveam să-l dau înapoi.

M-am îmbrăcat în tăcere și am traversat în vârful picioarelor coridorul întunecos de la etajul patru. Nimeni

n-avea să-mi observe absența până la zece ori unsprezece dimineața. La ora aceea speram să fiu înapoi.

Afară, străzile zăceau sub tulburea mantie purpurie ce învăluie zorii în Barcelona. Am coborât până în strada Margenat. Cartierul Sarrià se deștepta în jurul meu. Norii îl pieptănau de la mici înălțimi, captând primele lumini din haloul auriu. Fațadele caselor se desenau printre fisurile negurii și frunzele uscate ce zburau la voia întâmplării.

N-am întârziat să dau de acea stradă. M-am oprit o clipă pentru a sorbi tăcerea, pacea ciudată ce domnea în acel colț pierdut al orașului. Începeam să simt că lumea se oprise odată cu ornicul pe care îl purtam în buzunar, când am auzit un sunet în spatele meu.

M-am întors și am asistat la o imagine de vis.

O bicicletă se ivea molcom din neguri. O fată în rochie albă suia dealul, pedalând spre mine. Prin transparența zorilor și vata ceturilor îi ghiceam silueta. Unduind, pletele lungi, de culoarea fânului, îi acopereau chipul. Am înlemnit văzând cum se apropia de mine și am rămas ca un imbecil lovit de paralizie. Bicicleta s-a oprit la vreo doi metri distanță. Ochii, sau propria-mi fantezie, au intuit contururile picioarelor zvelte ce coborau pe pământ. Apoi au urcat pe rochia desprinsă dintr-un tablou de Sorolla¹ și s-au oprit la ochii de un cenușiu atât de adânc, că puteai cădea în ei. Mă pironeau sarcastic. Am zâmbit, oferindu-le expresia mea cea mai idioată.

— Ești tipul cu ceasul, a zis fata pe un ton ce rima cu forța privirii.

1. Influențat de lumina impresionistă, pictorul spaniol Joaquín Sorolla (1863-1923) a pictat scene de gen, peisaje, tablouri istorice care ilustrează culoarea și lumea mediteraneene, numeroase portrete și fresce. În pictura din Spania de la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului XX, opera sa reprezintă momentul celei mai mari splendori în portrete și peisaje, în care se îmbină tehnica transparențelor promovate de acuareliștii englezi, impresionismul propriu-zis și tradiția spaniolă.

Am socotit că avea, probabil, vârsta mea, poate un an mai mult. Să ghicesc vârsta unei femei era, pentru mine, o artă sau o știință, niciodată o distracție. Avea pielea la fel de palidă ca rochia.

— Locuiești aici? am bâiguit, arătând spre gard.

Abia dacă a clipit. Ochii ei mă sfredeleau cu atâta furie, încât abia peste două ceasuri mi-am dat seama că pentru mine fata era ființa cea mai uimitoare pe care o văzusem, ori speram s-o văd, în viața mea. Punct și de la capăt.

— Și cine ești tu ca să întrebi?

— Presupun că-s tipul cu ceasornicul, am improvizat. Mă cheamă Óscar. Óscar Draí. Am venit să-l înapoiez.

Nelăsând-o să replice, l-am scos din buzunar și i l-am întins. Când să-l ia, fata mi-a înfruntat pentru câteva clipe privirea. Am văzut că avea mâna la fel de albă ca a unei păpuși de zăpadă și purta o verigă din aur pe inelar.

— Era deja spart când l-am luat, am lămurit-o.

— E spart de cincisprezece ani, a murmurat, fără să se uite la mine.

Când, în sfârșit, a ridicat privirea, m-a privit de sus până jos, de parcă evalua o mobilă veche ori ceva de nimic. Ceva din ochii ei mi-a spus că n-avea mare încredere în hoții de teapa mea; probabil că mă trecuse la categoria idioților ori a proștilor obișnuiți. Fața de iluminat pe care o arborasem nu-mi era de prea mare ajutor. Fata a ridicat dintr-o sprânceană, a surâs enigmatic și mi-a înpoi ceasornicul.

— Tu l-ai luat, tu să-l dai înapoi stăpânului său.

— Dar...

— Ceasul nu-i al meu, m-a lămurit fata. Ci al lui Germán.

Menționarea aceluia nume a chemat viziunea siluetei enorme, cu plete albe, care mă surprinsese în galeria vilei cu câteva zile în urmă.

— Germán?

— Tatăl meu.

— Și tu cine ești?

— Fiica lui.

— Voiam să spun, cum te numești?

— Știu perfect ce voiai să spui, a replicat fata.

Fără să mai adauge ceva, a încălecat iar pe bicicletă, trecând de gardul de la intrare. Înainte de a se pierde în grădină, s-a răsucit ușurel. Ochii ei râdeau de mine în hohote. Am oftat și am urmat-o. Vechiul meu cunoscut, motanul, mi-a urat bun venit. Mă privea cu disprețul obișnuit. Mi-am dorit să fiu un doberman.

Am traversat grădina, escortat de felină. Am ocolit jungla și am ajuns la fântâna cu heruvimi. Bicicleta era rezemată de ea, iar stăpâna ei scotea o plasă din coșul aflat în fața ghidonului. Mirosea a pâine proaspătă. Fata a scos din plasă o sticlă cu lapte și a îngenuncheat pentru a umple o ceașcă de pe jos. Animalul a fugit ca din pușcă la micul său dejun. Părea un ritual cotidian.

— Credeam că mâța ta mănâncă doar păsări fără apărare, am zis.

— Doar le vânează. Nu le mănâncă. E o chestiune de teritoriu, m-a lămurit, ca pe un copil. Îi place laptele. Așa-i, că-ți place laptele Kafka?

Felina kafkiană i-a lins degetele în semn că era de acord cu ea. Fata a surâs cald, mângâind motanul pe spate. Iar mușchii de pe spate i s-au desenat pe pliurile rochiei. Chiar atunci, a ridicat privirea și m-a surprins privind-o și lingându-mi buzele.

— Și tu? Ai luat micul dejun? a întrebat.

Am dat din cap, în semn că nu.

— Atunci, trebuie să-ți fie foame. Tuturor proștilor le e foame, a zis. Vino, intră să mănânci ceva. O să te simți

bine cu stomacul plin și o să-i explici lui Germán de ce i-ai furat ceasornicul.

Bucătăria era o încăpere mare din spatele casei. Neașteptatul meu mic dejun a constatat din cornurile aduse de fată de la patiserie Foix, din piața Sarriá. Mi-a dat o cană imensă cu cafea și lapte și s-a așezat în fața mea, în timp ce eu devoram festinul cu lăcomie. Mă privea cu un amestec de curiozitate, milă și neîncredere, ca și cum adunase de pe drumuri un cerșetor flămând. Dar n-a gustat nimic.

— Te-am mai văzut pe-aici, a comentat fără să-și ia ochii de la mine. Și pe tine, și pe ăla mic, cu față de speriat. Treceți în multe după-amiezi pe strada din spate, când vi se dă drumul de la internat. Uneori ești singur și fredonezi, năuc. Pun pariu că vă distrați de minune în temnița voastră.

Eram gata să-i spun ceva ingenios, când o umbră imensă s-a întins pe masă ca un nor de cerneală. Gazda mea a ridicat privirea și a surâs. Eu am împietrit, cu gura plină de pâine și pulsul aidoma castanietelor.

— Avem un musafir, a anunțat, amuzată. Tată, el e Óscar Draí, hoț de ceasornice amator. Óscar, el e Germán, tatăl meu.

Am înghițit totul dintr-odată și m-am întors încet. O siluetă care mi s-a părut foarte înaltă se ridica în fața mea. Purta un costum de alpaca, cu vestă și cravată. Pletele albe, date cu grijă pe spate, îi cădeau pe umeri. O mustață căruntă îi acoperea fața dăltuită în unghiuri tăioase în jurul ochilor negri și triști. Dar ceea ce îl definea cu adevărat erau mâinile. Mâini albe, de inger, cu degete fine și interminabile. Germán.

— Nu-s hoț, domnule, am articulat, nervos. Totul are o explicație. M-am aventurat în casa dumneavoastră fiindcă am crezut-o nelocuită. După ce am intrat, nu știu ce-a fost cu mine, dar am auzit o muzică, ba nu, ba da, fapt e că am intrat și am văzut ceasornicul. N-aveam de gând să-l iau, vă jur, dar m-am speriat și, când mi-am dat seama că îl țineam în mână, ajunseseam deja departe. Ce mai, nu-mi explic...

Fata a surâs malițios. Negri și impenetrabili, ochii lui Germán s-au înfipt în ai mei. Am scurmat în buzunar și i-am dat ceasornicul, așteptând ca din clipă în clipă bărbatul să înceapă să strige, amenințându-mă că va suna la poliție, la jandarmerie și la tribunalul pentru minori.

— Te cred, a zis amabil, primind ceasul și așezându-se la masă cu noi.

Avea un glas delicat, aproape de neauzit. Fata i-a pus pe o farfurie două cornuri și cafea cu lapte, într-o ceașcă la fel cu a mea. L-a sărutat pe frunte, iar Germán a îmbrățișat-o. I-am privit în lumina ce pătrundea prin ferestrele mari. Chipul lui Germán, pe care mi-l închipuisem ca de căpcăun, a devenit delicat, aproape bolnăvicios. Ducându-și ceașca la buze, mi-a zâmbit amabil și, pentru o clipă, am observat că între tată și fiică circula un curent de afecțiune mai presus de vorbe și gesturi. O legătură împletită din tăceri și priviri îi unea în penumbra acelei case din capătul unei străzi uitate, în care își purtau de grijă unul altuia, departe de lume.

Germán și-a terminat micul dejun și mi-a mulțumit cordial pentru deranjul de a-i înapoia ceasornicul. Atâta amabilitate m-a făcut să mă simt de două ori mai vinovat.

— Ei bine, Óscar, a spus cu glas leneș, mi-a făcut plăcere să te cunosc. Sper să te revăd pe aici, când îți va face plăcere să ne vizitezi din nou.

Nu înțelegeam de ce se străduia să-mi vorbească cu „dumneata”. Ceva din el vorbea despre o altă epocă, alte vremuri, când pletele cenușii îi străluciseră, iar vila aceea fusese un mic palat între Sarriá și cer. Mi-a strâns mâna și și-a luat rămas-bun, intrând în acel labirint insondabil. L-am văzut cum se îndepărta, șchiopătând ușor, pe coridor. Fiică-sa îl privea, cu privirea ascunsă sub un văl de tristețe.

— Germán e cam bolnav, a murmurat. Obosește cu ușurință.

Dar imediat și-a șters de pe chip aerul melancolic.

— Mai dorești ceva?

— Încep să întârzii, am spus, luptând cu ispita de a accepta orice scuză pentru a-mi prelungi șederea alături de ea. Cel mai bine ar fi să plec, cred.

Ea mi-a acceptat hotărârea și m-a însoțit în grădină. Lumina dimineții risipise cețurile. Începutul toamnei arăma copacii. Ne-am îndreptat spre gard: Kafka torcea la soare. Ajungând la poartă, fata a rămas în curte și m-a lăsat să trec. Ne-am privit, tăcuți. Mi-a întins mâna, i-am strâns-o. I-am simțit pulsul sub pielea catifelată.

— Mulțumesc pentru tot, am zis. Și iartă-mă pentru...

— N-are nicio importanță.

Am dat din umeri.

— Mă rog...

Am luat-o în jos pe stradă, simțind cum magia vilei mă abandona treptat, cu fiecă pas făcut. Brusc, i-am auzit vocea în urma mea.

— Óscar!

M-am întors. Era tot în spatele gardului. Kafka zăcea la picioarele ei.

— Ce te-a făcut să intri la noi în casă noaptea trecută? Am privit jur-împrejur, sperând parcă să aflu răspunsul scris pe pavaj.

— Habar n-am, am zis în cele din urmă. Misterul, presupun.

Fata a surâs enigmatic.

— Îți plac misterele?

Am consimțit. Cred că i-aș fi răspuns la fel și dacă m-ar fi întrebat dacă îmi plăcea arsenicul.

— Ai vreo treabă mâine?

Am negat, la fel de mut. Dacă aveam vreuna, urma să caut o scuză. Ca hoț nu făceam nici cât o ceapă degerată, dar ca mincinos trebuie să recunosc că întotdeauna fusem un artist.

— Atunci, te aștept aici la nouă, a spus ea, topindu-se în umbra grădinii.

— Așteaptă!

Strigătul meu a oprit-o.

— Nu mi-ai spus cum te cheamă...

— Marina... Pe mâine.

I-am făcut semn cu mâna, dar dispăruse deja. Am așteptat-o în van să revină. Soarele era sus, pe cer, și am calculat că trebuia să fie amiază. Când am înțeles că Marina nu are să revină, m-am întors la internat. Bătrânele portaluri din cartier păreau să-mi suradă complice. Deși îmi auzeam ecoul pașilor, aș fi jurat că mergeam cu o palmă mai sus decât drumul.

Cred că niciodată în viața mea nu fusesem atât de punctual. Când am traversat piața Sarriá, orașul mai era încă în pijama. La trecerea mea și auzind clopotele care chemau la liturghia de ora nouă, un stol de porumbei s-a ridicat în zbor. Un soare de calendar încălzea urmele burniței de noapte. Kafka se grăbise să-mi iasă în cale în capătul străzii ce ducea la vilă. O ceată de vrăbii păstra o distanță prudentă pe culmea unui zid. Motanul le privea cu studiată indiferență profesională.

— Bună ziua, Kafka. Pe cine ai mai omorât în dimineața asta?

Motanul mi-a răspuns torcând și, aidoma unui majordom flegmatic, m-a condus prin grădină până la fântână. Am distins silueta Marinei, care stătea pe ghizdul ei; purta o rochie de culoarea fildeşului, cu umerii goi. Ținea în mâini un caiet legat în piele, în care scria cu stiloul. Pe față i se citea o mare concentrare, și nici nu m-a observat. Părea să fie cu mintea departe, ceea ce mi-a permis s-o privesc ca prostul câteva clipe. Am decis că avea claviculele desenate chiar de Leonardo da Vinci, căci nu găseam altă explicație. Stiloul s-a oprit brusc, iar ochii Marinei s-au ridicat spre ai mei. Imediat a închis caietul.

— Gata?

Marina m-a condus pe străzile din Sarriá într-o direcție necunoscută și nedându-mi cu privire la intențiile ei decât indiciul unui surâs misterios.

— Unde mergem? am întrebat după câteva minute.

— Ai răbdare. Ai să vezi.

O urmam, docil, deși bănuiam că eram obiectul unei glume pe care, pe moment, nu izbuteam s-o înțeleg. Am coborât până la Paseo de Bonanova și, de acolo, am cotit spre San Gervasio. Am traversat în dreptul găurii negre a barului Víctor. Înarmați cu ochelari de soare, câțiva fițoși beau bere, încălzind indolent șeile motocicletelor Vespa. Văzându-ne, câțiva au binevoit să-și pună în bernă Ray Ban-ii, pentru a-i face o radiografie Marinei. „A naibii pielea pe voi“, mi-am zis.

După ce am ajuns pe strada Dr. Roux, Marina a cotit la dreapta. Am coborât câteva cvartaluri până la o străduță neasfaltată, ce mergea până la numărul 112. Surâsul enigmatic continua să pecetluiească buzele Marinei.

— Aici e? am întrebat, intrigat.

Străduța nu părea să ducă undeva. Dar Marina s-a limitat s-o urmeze. M-a dus la un drum ce urca spre un portic flancat de chiparoși. Dincolo de el, o grădină fermecată, populată cu lespezi, cruci și mausolee acoperite de mușcagii părea de argint sub umbrele albastrii. Vechiul cimitir din Sarriá.

Cimitirul din Sarriá e printre cele mai ascunse locuri din Barcelona. Dacă te uiți pe planuri, nu apare. Dacă îi întrebi pe locuitori sau taximetriști cum poți ajunge acolo, cel mai sigur e că nu știu, deși cu toții au auzit de el. Și dacă, din întâmplare, îndrăznești să-l cauți de capul tău, cel mai probabil te pierzi. Puținii care îi cunosc taina

bănuiesc că, în realitate, vechiul cimitir nu-i decât o insulă de trecut ce apare și dispare după voia ei.

Acolo m-a dus Marina în acea duminică de septembrie, pentru a-mi revela taina ce mă intriga la fel de mult ca și posesoarea ei. Urmându-i instrucțiunile, ne-am instalat într-un colț discret din aripa de nord a incintei. Am început să privim tăcuți mormintele și florile ofilite; Marina tăcea mîlc și, după câteva minute, am început să mă impacientez. Singurul mister din toată istoria era ce naiba căutam noi acolo.

— E cam mort aici, am sugerat, conștient de ironie.

— Răbdarea e mama științei, a amintit Marina.

— Și nașa demenței, am replicat. Aici nu-i absolut nimic.

Marina mi-a aruncat o privire pe care n-am putut-o descifra.

— Te înșeli. Aici sunt amintirile a sute de persoane, viețile, sentimentele, iluziile, absențele și visurile lor neîmplinite, dezamăgirile, înșelăciunile și iubirile neîmpărtășite, care le-au otrăvit viețile. Toate s-au strâns aici, pentru vecie.

Am privit-o, intrigat și cam stingherit, deși nu înțelegeam prea bine despre ce vorbea. Orice-ar fi fost, era ceva important pentru ea.

— Nimeni nu poate pricepe nimic din viață până ce nu înțelege moartea, a adăugat Marina.

Nici de astă dată nu i-am înțeles prea bine vorbele.

— Adevărul e că nu mă gândesc prea mult la ea, am spus. La moarte, vreau să zic. Serios că nu, cel puțin...

Marina a scuturat din cap, ca un medic care recunoaște simptomele unei boli fatale.

— Adică, ești unul dintre mocofanii neavizați, a subliniat, insinuantă.

— Neavizați?

Acum chiar că eram pierdut. Sută la sută.

Marina și-a lăsat privirea să zboare, iar pe chip i-a apărut o expresie gravă, care o făcea să pară mai matură. Eram hipnotizat de ea.

— Presupun că n-ai auzit legenda, a început Marina.

— Legenda?

— Îmi închipui, a declarat. Fapt e că, după cum se spune, moartea are emisari ce hălăduiesc pe străzi în căutarea celor neștiutori sau fără minte, care nu se gândesc la ea.

Ajunsa aici, și-a înfipt ochii în ai mei.

— Când un asemenea nenorocit întâlnește un emisar al morții, a continuat Marina, acesta îi întinde, pe neștiute, o cursă. O poartă spre infern. Acești emisari își acoperă chipul ca să nu se vadă că n-au ochi, ci două hăuri negre, pline cu viermi. Când nu mai are nicio scăpare, emisarul își arată chipul, iar victima înțelege ce oroare o așteaptă.

Vorbele i-au plutit în propriul lor ecou, iar mie mi s-a strâns stomacul.

Numai atunci, Marina a zâmbit iar malițios. Surăs de pisică.

— Îți râzi de mine, am spus în cele din urmă.

— Evident.

Au trecut în tăcere cinci sau zece minute, poate chiar mai mult. O eternitate. Un vânticel ușor trecea printre chiparoși. Doi porumbei albi zburăteau printre morminte. O furnică îmi urca pe pulpa pantalonului. Aproape că nu se mai întâmpla nimic. Imediat am simțit că un picior începea să-mi amorțească și m-am temut că și creierul avea s-o ia pe același drum. Eram gata să protestez, când Marina a ridicat mâna, făcându-mă să tac înainte de a-mi dezlipi buzele. Mi-a arătat porticul cimitirului.

Tocmai intrase cineva. Părea să fie o doamnă, învăluită într-o pelerină de catifea neagră. O glugă îi acoperea chipul. Măinile, încrucișate pe piept, îi erau ascunse în mănuși de aceeași culoare cu restul straielor. Pelerină ajungea până la pământ și nu lăsa să i se vadă picioarele. De acolo, s-ar fi zis că trupul fără chip luneca fără să atingă țărâna. Din cine știe ce motiv, m-a trecut un fior.

— Cine...? am murmurat.

— Ssst, mi-a tăiat-o Marina.

Ascunși după coloanele ce susțineau balconul, continuam s-o spionăm pe doamna în negru. Înainta printre morminte ca stafiile. Strângea un trandafir roșu între degetele înmănușate. Floarea părea o rană proaspătă, tăiată cu cuțitul. Femeia s-a apropiat de o lespede aflată chiar sub punctul nostru de observație și s-a oprit, întorcându-ne spatele. Pentru prima oară am observat că, spre deosebire de toate celelalte, mormântul n-avea nume. Se putea distinge doar o inscripție gravată în marmură: un simbol ce părea să reprezinte o insectă, un fluture negru, cu aripile desfăcute.

Doamna în negru a rămas, tăcută, vreo cinci minute la picioarele mormântului. În sfârșit, s-a aplecat, a pus trandafirul roșu pe lespede și a plecat fără grabă, așa cum venise. Ca o stafie.

Marina mi-a aruncat o privire nervoasă și s-a apropiat să-mi șoptească ceva la ureche. Am simțit că buzele ei îmi atingeau urechea, și o scolopendră cu lăbuțe de foc a început să-mi joace samba pe ceafă.

— Am văzut-o din întâmplare acum trei luni, când l-am însoțit pe Germán să ducă flori mătușii lui, Reme¹. Vine aici în ultima duminică a fiecărei luni, la zece

1. Diminutiv al prenumelui Remedios.

dimineața, și lasă un trandafir identic pe mormânt, a explicat Marina. Poartă mereu aceeași pelerină cu glugă și aceleași mănuși. Și e mereu singură. Niciodată nu i se vede fața. Niciodată nu vorbește cu nimeni.

— Cine-i înmormântat acolo?

Ciudatul simbol sculptat în marmură îmi trezise curiozitatea.

— Habar n-am. În registrul cimitirului nu figurează niciun nume.

— Și cine-i femeia asta?

Marina a dat să-mi răspundă, când a observat că silueta doamnei dispărea prin porticul cimitirului. M-a luat de mână și s-a ridicat în grabă.

— Repede! O s-o pierdem.

— Vrei s-o urmărim? am întrebat.

— Parcă voiai acțiune, nu-i așa? mi-a zis, și necăjită, și enervată, de parcă aș fi fost un prost.

Când am ajuns pe strada Dr. Roux, femeia în negru se îndepărta spre Bonanova. Reîncepea ploaia, deși soarele nu voia să se ascundă. Am urmat-o pe doamnă prin perdeaua de lacrimi din aur. Am traversat Paseo de la Bonanova și am urcat spre poalele munților, populate de mici palate și reședințe ce cunoscuseră vremuri mai bune. Doamna a intrat în păienjenșul străzilor pustii. Erau acoperite de o pătură de frunze uscate și strălucitoare ca solzii năpârliți de un șarpe mare. Ajungând la o răscruce mare, s-a oprit ca o statuie vie.

— Ne-a văzut, am șoptit, refugiindu-mă cu Marina în spatele unui trunchi gros, brăzdat de inscripții.

O clipă, m-am temut că avea să se întoarcă și să ne descopere. Dar nu. Curând, a cotit la stânga și a dispărut. Marina și cu mine ne-am privit. Ne-am reluat urmărirea.

Drumul ne-a dus la o fundătură, tăiată de linia deschisă a trenurilor dinspre Sarriá, ce urcau spre Vallvidrera și Sant Cugat. Acolo ne-am oprit. Nici urmă de doamna în negru, deși o văzuserăm cotind chiar acolo. Pe deasupra copacilor și a acoperișurilor se distingeau în depărtare turnurile internatului.

— O fi intrat la ea în casă, am subliniat. Probabil că locuiește pe-aici.

— Nu. Casele astea nu-s sunt locuite. Aici nu stă nimeni.

Marina mi-a arătat fațadele ascunse după garduri și ziduri. Mai erau în picioare doar două vechi magazine părăsite și o hardughie devorată de flăcări cu decenii în urmă. Doamna se făcuse nevăzută chiar sub nasul nostru.

Am intrat pe străduță. La picioarele noastre, o felie de cer se reflecta într-o baltă. Stropii de ploaie ne ștergeau chipurile. La capătul străduței, o poartă mare din lemn se legăna în bătaia vântului. Marina m-a privit în tăcere. Ne-am apropiat de ea tiptil, și am încercat să arunc o privire. Poarta, deschisă într-un zid de cărămidă roșie, dădea într-un patio. Grădina de odinioară era complet invadată de bălării. În spatele vegetației bogate, se ghicea fațada unui edificiu ciudat, acoperit de iederă. Abia după câteva clipe am înțeles că era o seră de sticlă montată pe un schelet din oțel. Plantele șuierau, ca un roi la pândă.

— Intră tu primul.

Mi-am luat inima în dinți și am intrat în bălării. Fără niciun avertisment, Marina m-a luat de mână și m-a urmat. Simțeam cum pașii mi se înfundau în moloz. Mi-a trecut prin minte imaginea unor șerpi încâlciți, cu ochii roșii. Am ocolit jungla de crengi ostile, care zgâriau pielea, până am ajuns într-o poieniță din fața serei. Ajunși acolo, Marina a dat drumul mâinii mele, privind acea construcție

sinistră. Iedera își întindea pânza de păianjen pe întreaga structură. Sera părea un palat îngropat în adâncurile unei mlaștini.

— Mă tem că ne-a tras clapa, am observat. Aici n-a călcat nimeni de ani de zile.

Marina mi-a dat dreptate în silă. Decepționată, a aruncat serei o ultimă privire. „Înfrângerile pe tăcute miros mai bine“, mi-am zis.

— Hai să mergem, i-am propus, întinzându-i mâna cu speranța că mi-o va lua din nou, ca să trecem printre tufe.

Marina mi-a ignorat-o și, încruntându-se, s-a îndepărtat, încercând să dea ocol serei. Am oftat și am urmat-o fără niciun chef. Fata era mai îndărătnică decât o catârcă.

— Marina, am început, aici nu...

Am găsit-o în spatele serei, în fața a ceea ce părea o intrare. M-a privit și a ridicat mâna spre sticlă. A curățat de murdărie o inscripție de pe sticlă. Am recunoscut fluturile negru de pe mormântul din cimitir. Marina a pus mâna pe ea. Ușa a cedat încetișor. Am simțit duhoarea fetidă și dulceagă ce venea din interior. Era miasma mlaștinilor și a puțurilor otrăvite. În ciuda bunului-simț care îmi mai rămănea, m-am afundat în neguri.

5

În beznă plutea un miros fantomatic de parfum și lemn vechi. Pământul proaspăt de jos emana umezeală. Spirale de vaporii urcau dansând spre cupola de sticlă. Stropi mărunți se condensau, invizibili, în tenebre. Un sunet straniu palpita dincolo de ceea ce puteam distinge. Un murmur metalic părea să vină parcă de la o jaluzeă ce se agita.

Marina continua să înainteze încet. Aerul era călduț, umed. Am observat că hainele mi se lipeau de piele și că fruntea îmi era acoperită de sudoare. M-am întors spre Marina și am văzut că și ea era în aceeași situație. Murmurul acela supranatural continua să răsună în întuneric. Părea că vine din toate părțile.

— Ce-i asta? a întrebat încet Marina, cu o umbră de teamă în glas.

Am ridicat din umeri. Am continuat să înaintăm în seră. Ne-am oprit acolo unde convergeau niște ace de lumină, ce se filtrau prin acoperiș. Marina se pregătea să spună ceva când am auzit iar acel hure sinistru. Aproape. La mai puțin de doi metri. Chiar deasupra capetelor noastre. Am schimbat între noi priviri mute și am ridicat lent ochii spre întunericul ancorat sub acoperiș. Am simțit mâna Marinei strângându-se puternic într-a mea. Tremura. Tremuram amândoi.

Eram înconjurați. Mai multe siluete ascuțite atârnav în gol. Am distins vreo douăsprezece, poate mai multe. Picioare, brațe, mâini și ochi sclipeau în beznă. Trupuri inerte se legănav în haită deasupra noastră ca niște marionete infernale. Lovindu-se unele de altele, produceau acel huriit metalic. Ne-am tras un pas înapoi și, înainte de a ne putea da seama ce se petrecea, glezna Marinei s-a prins într-o pârghie legată de un sistem de scripeți. Pârghia a cedat. Într-o fracțiune de secundă, armata de figuri împietrite s-a proiectat în gol. M-am aruncat, încercând s-o acopăr pe Marina, și amândoi am căzut în nas. Am auzit ecoul unei scuturături violente și mugetul vechii structuri de sticlă, ce vibra. M-am temut că geamurile se vor sparge și o ploaie de cuțite transparente ne vor țintui la podea. În clipa aceea, am simțit ceva rece pe ceafă. Degete.

Am deschis ochii. Cineva îmi surâdea. Doi ochi strălucitori și galbeni luceau fără viață. Ochi de sticlă pe un chip dăltuit în lemn lăcuit. Chiar în clipa aceea, Marina și-a înăbușit un strigăt lângă mine.

— Sunt păpuși, am spus, aproape fără suflare.

Ne-am ridicat pentru a afla care era natura acelor ființe. Marionete. Figuri din lemn, metal și ceramică. Atârnav de miile de cabluri ale unei mașini de culise. Pârghia acționată de Marina fără voie eliberase mecanismul scripeților, care le susținea. Figurile se opriseră la trei palme de sol. Se mișcau ca într-un sinistru balet de spânzurați.

— Ce naiba...? a exclamat Marina.

Am privit ceata de păpuși. Am recunoscut o figură îmbrăcată în mag, un polițist, o balerină, o mare doamnă îmbrăcată într-o rochie de culoarea granatelor, un luptător de bălci... Toți erau construiți la scară reală și purtau

straie luxoase și elegante destinate unui bal mascat, unde trecerea timpului le transformase în zdrențe. Dar ceva le unea, conferindu-le o calitate stranie, care le trăda originea comună.

— Sunt neterminate, am observat.

Marina a priceput pe loc la ce mă refeream. Fiecăreia îi lipsea ceva. Polițistul n-avea brațe. Balerinei îi lipseau ochii, având doar două găvane goale. Magul n-avea nici gură, nici mâini... Am privit cum se legănav figurile în lumina spectrală. Marina s-a apropiat de balerină și a privit-o cu atenție. Mi-a arătat un semn micuț pe fruntea ei, chiar sub locul unde îi începea părul de păpușă. Fluturile negru, din nou. Marina a întins mâna spre semn. Degetele i-au lunecat peste păr, iar fata și-a tras brusc mâna. I-am privit gestul de scârbă.

— Părul... e adevărat, a spus.

— Imposibil.

Am început să cercetăm fiecare dintre sinistrele marionete și am găsit același semn pe toate. Am acționat din nou pârghia, iar sistemul de scripeți a ridicat iar trupurile. Văzându-le suind așa, inerte, mi-am zis că erau suflete mecanice ce se duceau să se unească cu creatorul lor.

— Aici pare să fie ceva, a spus Marina în spatele meu.

M-am întors și am văzut-o arătând spre un cotlon al serei, unde se distingeau un birou vechi. Tăblia îi era acoperită cu un strat fin de praf. Un păianjen alerga pe-acolo, lăsând în praf urma minusculă a lăbuțelor. Un nor cenușiu s-a ridicat în văzduh. Pe birou zăcea o carte legată în piele, deschisă la jumătate. Se putea citi legenda unei fotografii în sepia, lipită pe hârtie și scrisă cu litere frumoase: „Arles, 1903“. Poza înfățișa două fete siameze, cu torsul comun. Cele două surori purtau rochițe de gală și ofereau camerei cel mai trist surâs de pe lume.

Marina a dat paginile. Cartea era un album, comun și obișnuit, cu poze vechi. Dar imaginile n-aveau nimic nici comun, nici obișnuit. Poza fetițelor siameze fusese o prevestire. Degetele Marinei dădeau pagină după pagină, și ea privea fotografiile cu un amestec de fascinație și repulsie. Am aruncat o privire și am simțit furnicături ciudate pe șira spinării.

— Fenomene ale naturii, a murmurat Marina. Ființe cu malformații, care înainte erau trimise la circ.

Forța tulburătoare a imaginilor m-a biciuit. Reversul obscur al naturii își arăta chipul monstruos. Suflete inocente întemnițate în trupuri cu deformări oribile. Am răsfoit tăcuți, minute în șir, paginile albumului. Una după alta, fotografiile prezentau, îmi pare rău s-o spun, creaturi de coșmar. Dar ororile fizice nu izbuteau să acopere privirile dezolate, îngrozite și marcate de singurătate ce ardeau pe acele chipuri.

— Dumnezeu, a șoptit Marina.

Fotografiile erau datate și aveau înscrise anul și locul unde fuseseră făcute: Buenos Aires, 1893. Bombay, 1911. Torino, 1930. Praga, 1933... Îmi venea greu să ghicesc cine și de ce ar fi făcut o asemenea colecție. Un catalog al infernului. În cele din urmă, Marina și-a luat ochii de la album și s-a îndreptat spre tenebre. Am încercat s-o urmez, dar nu mă puteam dezlipi de durerea și oroarea ce emanau din acele imagini. Chiar dacă aș mai trăi o mie de ani, tot aș continua să-mi amintesc privirea fiecăreia dintre acele creaturi. Am închis albumul și m-am întors spre Marina. Am auzit-o suspinând în beznă și m-am simțit fără importanță, nu știam ce să fac ori ce să spun. Ceva din acele fotografii o tulburase profund.

— Ești bine? am întrebat-o.

Marina a încuviințat în tăcere, cu ochii aproape închiși. Subit, ceva a răsunat în seră. Am cercetat vâlul de umbre ce ne înconjura. Am auzit iar același sunet misterios. Ostil. Malefic. Am simțit o duhoare de putreziciune, ameteitoare și pătrunzătoare. Venea din tenebre aidoma răsufării unei dihanii sălbatice. Am fost sigur că nu eram singuri. Mai era cineva acolo. Ne urmărea. Marina privea zidul întunericului, ca împietrită. Am luat-o de mână și am condus-o spre ieșire.

Când am ieșit, burnița îmbrăcase străzile în argint. Era ora unu după-amiază. Pe drumul de întoarcere, n-am schimbat nicio vorbă. În casa Marinei, Germán ne aștepta cu masa.

— Să nu-i pomenești nimic lui Germán, te rog, mi-a cerut Marina.

— Nu-ți face griji.

Mi-am dat seama că nici n-aș fi știut să explic ce se petrecuse. Pe măsură ce ne îndepărtam de locul acela, amintirea celor văzute și a serei sinistre s-a risipit. Când am ajuns în piața Sarriá, Marina era palidă și respira cu greutate.

— Te simți bine? am întrebat.

Marina mi-a zis, nu prea convinsă, că da. Ne-am așezat pe o bancă din piață. Ea a respirat adânc de mai multe ori, cu ochii închiși. Un stol de porumbei zburătăcea la picioarele noastre. O clipă, m-am temut că Marina avea să leșine. Dar a deschis ochii și mi-a surâs.

— Nu te speria. E doar o mică ameteală. Probabil că de la duhoare.

— Cu siguranță. Probabil că a fost un animal mort. Un șobolan ori...

Marina a acceptat ipoteza mea. Curând, culoarea i s-a întors în obraji.

— Ar trebui să mănânc ceva. Hai să mergem. Germán s-o fi săturat să ne aștepte.

Ne-am ridicat și am plecat spre casa ei. Kafka aștepta alături de gard. M-a privit cu dispreț și a fugit să-și frece spinarea de gleznele Marinei. Socoteam avantajul de a fi motan, când am recunoscut vocea celestă din gramofonul lui Germán. Muzica se filtra prin grădină ca o maree înaltă.

— Ce muzică e asta?

— Leo Délibes, a răspuns Marina.

— Habar n-am cine-i.

— Délibes. Un compozitor francez, m-a lămurit Marina, ghicindu-mi neștiința. Ce vă învață la liceu?

Am ridicat din umeri.

— E un fragment dintr-o operă de-a lui. *Lakmé*.

— Și vocea asta?

— Mama mea.

Am privit-o fără glas.

— Mama ta e cântăreață de operă?

Marina mi-a aruncat o privire de nepătruns.

— Era, a răspuns. A murit.

Germán ne aștepta în salonul principal, o mare încăpere ovală. O lampă cu țurțuri de cristal atârna din tavan. Tatăl Marinei îmbrăcase haine aproape de gală. Purta costum și vestă, iar pletele argintii și le pieptănase pe spate. Mi-a părut un cavaler de la sfârșitul secolului. Ne-am așezat la masă, pe care erau o față de masă de in și tacâmuri de argint.

— E o plăcere să te avem alături de noi, Óscar, a zis Germán. N-avem în fiecare duminică norocul unei companii atât de plăcute.

Pe masă erau vechi piese originale de porțelan. Meniul părea alcătuit dintr-o supă ce mirosea delicios și pâine.

Nimic altceva. Germán m-a servit primul, și am înțeles că toată pompa se datora prezenței mele. În pofida tacămurilor din argint, a veselei de muzeu și a podoabelor de duminică, în casă nu existau bani pentru felul doi. Și tot de aceea n-aveau nici lumină. Căci foloseau doar lumânări. Probabil că Germán mi-a citit gândurile.

— Ai observat, desigur, că n-avem electricitate, Óscar. Adevărul e că nu ne prea încredem în progresele științei moderne. La urma urmelor, ce fel de știință e aceea care poate duce un om pe Lună, dar nu poate pune un colțuc de pâine pe masa fiecăruia?

— Poate că problema nu-i știința, ci cei care decid cum să fie folosită, am sugerat.

Germán mi-a analizat sugestia și a consimțit solemn, nu știu dacă din politețe sau din convingere.

— Intuiesc că ești oarecum filosof, Óscar. L-ai citit pe Schopenhauer?

Am simțit ochii Marinei asupra mea, sugerându-mi să-i cânt în strună tatălui ei.

— Doar superficial, am improvizat.

Am savurat supa în tăcere. Germán îmi surâdea amabil din când în când și își privea fiica drăgăstos. Ceva îmi spunea că Marina n-avea prea mulți prieteni și că Germán îmi privea cu ochi buni prezența, deși nu-l puteam deosebi pe Schopenhauer de marca unor articole ortopedice.

— Și spune-mi, Óscar, ce se mai vorbește în lume zilele acestea?

A formulat întrebarea astfel încât am bănuț că, dacă îi anunțam sfârșitul celui de-al doilea război mondial, aveam să provoc agitație.

— Nu prea multe, ca să spun adevărul, am zis, sub atenta supraveghere a Marinei. Vin alegerile...

Vorbele mele au trezit interesul lui Germán, care a și-a oprit dansul lingurii și a cântărit subiectul.

— Și dumneata de ce ești, Óscar? De dreapta sau de stânga?

— Óscar e acrat¹, tată, i-a tăiat-o Marina.

Îmbucătura de pâine mi-a rămas în gât. Nu cunoșteam înțelesul aceluia cuvânt, dar suna a anarhist pe bicicletă. Germán m-a privit pe îndelete, intrigat.

— Idealismul tinereții, a murmurat. Te înțeleg, te înțeleg. La vârsta dumitale, și eu îl citeam pe Bakunin. E ca pojarul; până nu trece...

I-am aruncat o privire ucigașă Marinei, care se lungea pe buze ca o pisică. Mi-a făcut cu ochiul și a întors privirea. Germán m-a cercetat cu binevoitoare curiozitate. I-am întors amabilitatea, aprobând din cap, și am dus lingura la buze. Cel puțin așa nu trebuia să vorbesc și n-aveam să fac vreo gafă. Am mâncat în tăcere. Curând am observat că, la celălalt capăt al mesei, Germán ațipea. Când, în cele din urmă, lingura i-a lunecat printre degete, Marina s-a ridicat și, fără nicio vorbă, i-a slăbit cravata de mătase argintie. Germán a suspinat. O mână îi tremura ușor. Marina și-a luat tatăl de braț și l-a ajutat să se ridice. Germán a acceptat, abătut, și mi-a zâmbit slab, aproape rușinat. Mi s-a părut că îmbătrânise de la o clipă la alta cu cincisprezece ani.

— Scuză-mă, Óscar, a spus cu un firicel de glas. De-ale vârstei...

M-am ridicat, la rândul meu, oferindu-i din priviri ajutor Marinei. Dar ea a refuzat și mi-a cerut să rămân pe loc. Tatăl s-a sprijinit de ea și au ieșit din salon.

— A fost o plăcere, Óscar, a murmurat glasul leneș al lui Germán, pierzându-se pe coridorul întunecos. Mai vino pe la noi, mai vino pe la noi.

Am auzit cum i se stingeau pașii prin casă și, la flacăra lumânărilor, am așteptat vreo jumătate de ceas întoarcerea Marinei. M-am cufundat în atmosfera casei. Când am fost sigur că Marina n-avea să mai revină, am început să mă îngrijorez. Am șovăit să plec în căutarea ei, dar nu mi s-a părut corect să iscodesc neinvitat prin odăi. M-am gândit să las un bilețel, dar n-aveam cu ce s-o fac. Se lăsa noaptea, așa că era mai bine să plec. Puteam să revin a doua zi, după cursuri, ca să văd dacă totul era în ordine. M-a uimit că trecuse doar o jumătate de oră de când n-o mai văzusem pe Marina, iar mintea mea căuta scuze pentru întoarcerea la internat. M-am îndreptat spre ușa din spatele bucătăriei și am traversat grădina până la gard. Deasupra orașului, nori trecători întunecau cerul.

În timp ce mergeam încet spre internat, revedeam în minte evenimentele zilei. Urcând scările spre odaia mea de la etajul patru, eram convins că trăisem cea mai stranie zi din viața mea. Cu toate acestea, de-aș fi putut, aș fi cumpărat fără să stau pe gânduri un bilet pentru a o retrăi.

1. Partizan al desființării oricărei autorități; anarhist.

In cursul nopții, m-am visat închis într-un imens caleidoscop. Îl învârtea un soi de diavol, căruia nu-i puteam distinge prin lentilă decât ochiul mare. Lumea se desfăcea în labirinturi de iluzii optice, care pluteau în jurul meu. Insecte. Fluturi negri. M-am deșteptat brusc, cu senzația că prin vene îmi curgea cafea fierbinte. Starea febrilă nu m-a părăsit întreaga zi. Orele de școală ale acelei zile de luni au trecut ca trenurile ce nu opreau în stația mea. JF a observat imediat.

— De obicei ești în nori, a declarat, dar azi ești și mai rău. Ești bolnav?

L-am liniștit cu gesturi absente. M-am uitat la ornicul de deasupra tablei din clasă. Trei și jumătate. În mai puțin de două ceasuri, se încheiau orele. O veșnicie. Afară, ploaia duruia în geamuri.

La auzul clopoțelului, am șters-o în cea mai mare grabă, lăsându-l baltă pe JF în plimbarea noastră obișnuită prin lumea reală. Am străbătut eternele coridoare până la ieșire. Grădinile și fântânile de la intrare erau tot mai palide sub vălul furtunii. N-aveam umbrelă, nici măcar glugă. Cerul era o foaie de plumb. Felinarele ardeau precum chibriturile.

Am luat-o la goană. Am ocolit băltoace, am înconjurat canalele de scurgere ce dădeau pe-afară și am ajuns la ieșire. Pe stradă curgeau șuvoaie de apă, ca sângele prin vene. Ud până la oase, am fugit pe străzile înguste și tăcute. Scurgerile mugeau la trecerea mea. Orașul părea cufundat într-un ocean negru. Mi-a luat zece minute să ajung la gardul vilei în care locuiau Marina și Germán. Hainele și pantofii mi se muiaseră de tot. În zare, amurgul era o perdea din marmură cenușie. Mi s-a părut că aud un plescăit în spate, în capul străduței. M-am întors speriat. O clipă, am crezut că mă urmărise cineva. Însă nu era nimeni, doar ploaia care mitralia băltoacele din drum.

Am trecut de gard. Am înaintat spre casă la lumina fulgerelor. Heruvimii de la fântână mi-au urat bun venit. Dărdăind de frig, am ajuns la ușa din spatele bucătăriei. Era deschisă. Am intrat. Totul înota în întuneric. Mi-am amintit de vorbele lui Germán despre lipsa electricității.

Până atunci, nu mă gândisem că nu mă invitase nimeni. Era a doua oară când mă strecuram în vilă fără niciun pretext. M-am gândit să plec, dar afară urla furtuna. Am oftat. Măinile mă dureau de frig și abia dacă îmi mai simțeam vârfurile degetelor. Tușeam ca un câine și simțeam cum îmi pulsa sângele în tâmpile. Hainele îmi înghețaseră și mi se lipiseră de trup. „Dau un regat pentru un prosop“, mi-am zis.

— Marina? am strigat.

Ecolul glasului mi s-a pierdut în casă. Eram conștient de vâlul de umbre din jur. Doar respirația fulgerelor ce se filtrau prin ferestrele mari aducea lumini fugare, ca flashul unui aparat de fotografiat.

— Marina? am stăruit. Sunt Óscar.

Am înaintat, timid, în încăpere. Pantofii îmbibați de apă scoteau un sunet vâscos la mers. M-am oprit în salonul unde mâncaserăm cu o zi înainte. Masa era pustie, iar scaunele goale.

— Marina? Germán?

N-am primit niciun răspuns. Pe o consolă, am distins în beznă un sfeșnic și o cutie de chibrituri. Degetele mele zbârcite și amorțite au reușit să aprindă lumânarea abia la a cincea încercare.

Am ridicat lumina ce pâlpâia. O lumină fantomatică a inundat salonul. Am lunecat pe coridorul unde cu o zi înainte îi văzusem dispărând pe Marina și tatăl ei.

Coridorul ducea în alt salon mare, încoronat tot de un candelabru din cristal. Mărgelele îi sclipeau în penumbră, aidoma călușilor de diamant ai unui carusel. Locuința era populată de umbrele oblice pe care furtuna de afară le proiecta prin geamuri. Mobile și jilțuri vechi zăceau sub cearșafuri albe. O scară de marmură urca la primul etaj. M-am apropiat, simțindu-mă un intrus. Doi ochi galbeni străluceau în vârful ei. Am auzit un mieunat. Kafka. Am oftat ușurat. O clipă mai târziu, acesta s-a pitit în beznă. M-am oprit și am privit în jur. Pașii mei lăsaseră o dără de urme în praf.

— E cineva aici? am întrebat din nou, dar n-am primit niciun răspuns.

Mi-am închipuit acel salon cu decenii în urmă, împodobit de sărbătoare. Cu o orchestră și duzini de perechi de dansatori. Acum părea salonul unei nave scufundate. Pe pereții erau tablouri în ulei. Toate erau portretele aceleiași femei. Am recunoscut-o. Era femeia din tabloul pe care îl văzusem la prima mea venire în casă. Perfecțiunea și magia tușelor, ca și luminozitatea picturilor erau aproape supranaturale. M-am întrebat cine ar fi putut să le picteze.

Chiar și mie îmi era evident că erau cu toatele opera aceleiași mâini. Doamna părea să mă urmărească de peste tot. Nu era greu de observat teribila asemănare dintre acea femeie și Marina. Aceleași buze pe tenul palid, aproape străveziu. Aceeași talie, zveltă și fragilă ca a unei figurine de porțelan. Aceiași ochi de cenușă, triști și fără fund. Am simțit ceva atingându-mi călcâiul. Kafka torcea la picioarele mele.

— Nu știi unde ți-e stăpâna?

Drept răspuns, a mieunat melancolic. Acolo nu era nimeni. Am auzit ploaia răpăind pe acoperiș. Mii de păianjeni de apă curgeau în pod. Am presupus că Marina și Germán ieșiseră din cine știe ce pricină imposibil de ghicit. În orice caz, pe mine nu mă privea. L-am mângâiat pe Kafka și am hotărât că trebuia să plec înainte de întoarcerea lor.

— Unul din noi doi e în plus aici, i-am șoptit lui Kafka. Eu.

Brusc, firele de păr de pe spatele motanului s-au ridicat aidoma unor ghimpi. Am simțit că sub mâna mea mușchii i se încordau precum cablurile de oțel. Kafka a scos un mieunat de panică. Mă întrebam ce-l putuse îngrozi într-atât și am înțeles. Duhoarea. Duhoarea de animale putrezite din seră. M-a luat cu ameteți.

Am ridicat privirea. O perdea de ploaie voala ușa-fereastră din salon. De cealaltă parte am distins silueta nesi-gură a îngerilor de la fântână. Am simțit instinctiv: ceva mergea rău. Între statui, era o figură în plus. M-am ridicat și am înaintat molcom spre ușa-fereastră. Una dintre figuri a făcut o piruetă. M-am oprit, împietrit. Nu-i puteam distinge trăsăturile, mi se părea abia o formă întunecată învăluită într-o pelerină. Eram sigur că străinul mă privea. Și știa că și eu îl priveam pe el. Am rămas neclintit

o clipă nesfârșită. În câteva clipe, străinul s-a retras în beznă. Când lumina unui fulger a răbufnit deasupra grădinii, nu mai era acolo. Cu greu mi-am dat seama că duhoarea dispăruse odată cu el.

Nu mi-a dat prin minte decât să mă așez și să aștept întoarcerea lui Germán și a Marinei. Ideea de a ieși afară nu era prea ispititoare. Furtuna era răul cel mai mic. M-am trântit într-un jilț imens. Puțin câte puțin, ecoul ploii și lumina slabă ce plutea în marele salon m-au adormit. La un moment dat, am auzit ușa principală, care se deschidea, și pași prin casă. M-am deșteptat, iar inima mi-a tresărit. Se apropiau glasuri pe coridor. O lumânare. Kafka a luat-o la fugă spre lumină, chiar când Germán și fiica lui intrau în salon. Marina m-a pironit cu o privire de gheață.

— Ce cauți aici, Óscar?

Am bâiguit ceva fără niciun sens. Germán mi-a zâmbit amabil și m-a cercetat curios.

— Pentru Dumnezeu, Óscar, ești ud learcă! Marina, adu prosoape curate pentru Óscar... Vino, băiete, hai să aprindem focul, că-n noaptea asta nu putem lăsa nici măcar un câine afară.

M-am așezat în fața căminului, cu ceașca de supă fierbinte dată de Marina. Le-am lămurit stângaci motivul venirii mele, fără să menționez silueta din fereastră și duhoarea sinistă. Germán mi-a acceptat explicațiile cu plăcere și nu s-a arătat deloc ofensat de amestecul meu, din contră. Dar Marina nu. Privirea ei mă ardea. M-am temut că prostia de a mă fi strecurat la ei în casă, ca din obișnuință, putea curma definitiv prietenia noastră. Nici n-a deschis gura în jumătatea de ceas cât am stat așezați

la foc. Germán s-a scuzat, urându-mi noapte bună, iar eu am bănuir că fosta mea prietenă avea să mă dea afară cu șuturi în spate, cerându-mi să nu mai revin nicicând.

„Acuș-acuș“, mi-am zis. „Vine sărutul morții.“ Marina a surâs fin și sarcastic.

— Pari o rață amețită, a zis.

— Mulțumesc, am replicat, așteptându-mă la ceva și mai rău.

— Îmi spui sau nu ce naiba căutai aici?

Ochii străluceau în lumina focului. Am sorbit restul de supă și am lăsat ochii în jos.

— Adevărul e că habar n-am, am zis. Presupun că... dar ce știu eu?

Fără îndoială că aerul meu lamentabil a fost de ajutor, căci Marina s-a apropiat și m-a bătut cu palma pe mână.

— Uită-te la mine, a poruncit.

M-am supus. Mă privea cu un amestec de compasiune și simpatie.

— Nu-s supărată pe tine, mă auzi? a spus. Dar m-a mirat să dau de tine aici, așa, pe neașteptate. În fiecare luni, merg cu Germán la medic, la spitalul San Pablo, de aceea nu eram acasă. Nu-i o zi bună pentru vizite.

Mi-era rușine.

— N-are să se mai întâmple, am promis.

Tocmai mă pregăteam să-i povestesc Marinei despre ființa ciudată pe care mi se păruse că o văd, când a râs subtil și s-a aplecat să mă sărute pe obraz. Atingerea buzelor ei mi-a uscat hainele pe loc. Vorbele mi s-au pierdut în drum spre buze. Marina mi-a observat băgăciunea mută.

— Ce-i? a întrebat.

Am privit-o în tăcere și am făcut semn cu capul că nu.

— Nimic.

A ridicat dintr-o sprânceană, ca și cum nu credea, dar n-a stăruit.

— Mai vrei puțină supă? a întrebat, ridicându-se.

— Mulțumesc.

Mi-a luat ceașca și s-a dus la bucătărie s-o umple. Am rămas lângă foc, fascinat de portretele doamnei de pe pereți. Când s-a întors, mi-a urmărit privirea.

— Femeia din toate aceste tablouri..., am început.

— ...e mama mea, a spus Marina.

Am simțit că pășeam pe un teren alunecos.

— N-am mai văzut așa tablouri. Sunt ca niște... fotografii ale sufletului.

Marina a încuviințat în tăcere.

— Aparțin cu siguranță unui artist celebru, am insistat. Niciodată n-am mai văzut ceva asemănător.

Marina a răspuns cu întârziere.

— Nici n-ai să mai vezi. Sunt șaisprezece ani de când autorul lor nu mai pictează nimic. Seria aceasta de portrete a fost ultima lui operă.

— Probabil că îți cunoștea foarte bine mama, pentru a-i face asemenea portrete, am observat.

Marina m-a privit lung. Am simțit o privire adevărată din tablouri.

— Mai bine decât oricine, a răspuns. Se căsătorise cu ea.

8

In noaptea aceea, lângă foc, Marina mi-a spus povestea lui Germán și a vilei din Sarriá.

Germán Blau se născuse într-o familie cu dare de mână, din înfloritoare burghezie catalană a epocii. Dinastiei Blau nu-i lipseau loja de la Teatrul Liceo, cartierul industrial de pe malul râului Segre și, din când în când, un scandal în societate. Se zvonea că micul Germán nu era fiul marelui patriarh Blau, ci rodul iubirii ilicite dintre mama sa, Diana, și un tip pitoresc, Quim Salvat. Acesta era, ca să zic așa, libertin, portretist și satir profesionist. Scandaliza lumea bună și îi imortaliza chipurile frumoase în ulei, la prețuri astronomice. Oricare ar fi fost adevărul, e sigur că Germán nu semăna, nici fizic, nici la caracter, cu niciun membru al familiei. Nu-l interesau decât pictura și desenul, ceea ce a dat tuturor de bănuț. Mai ales tatălui său legal.

La șaisprezece ani, tatăl l-a anunțat că în familie nu era loc pentru haimanale și leneși. Dacă stăruia în intenția de „a fi artist“, avea să-l trimită ucenic în fabrică sau să spargă piatră, în legiune sau în orice altă instituție, pentru a-i întări caracterul, făcând din el un om de nădejde. Germán a ales să fugă de acasă, unde poliția l-a adus peste douăzeci și patru de ore.

Disperat și dezamăgit de primul său născut, tatăl și-a legat speranțele de cel de-al doilea fiu, Gaspar, care se străduia să deprindă negoțul cu textile și se arăta mai dispus să ducă mai departe tradiția familiei. Temându-se pentru viitorul său economic, bătrânul Blau a pus pe numele lui Germán vila din Sarriá, aproape părăsită de ani de zile. „Deși ne faci de rușine pe toți, eu n-am trudit ca un sclav pentru ca fiu-meu să ajungă pe drumuri“, i-a zis. Vila fusese la vremea ei una dintre cele mai apreciate de protipendadă, dar nimeni nu-și mai amintea de ea. Era blestemată. De fapt, se spunea că fusese scena întâlnirilor de taină dintre Diana și libertinul Salvat. Ca o ironie a sortii, vila ajunsese în mâinile lui Germán. Nu mult după aceea, cu ajutorul secret al maică-sii, Germán a ajuns ucenicul lui Quim Salvat. În prima zi, acesta s-a uitat drept în ochii lui și a spus:

— Unu, eu nu-s taică-tău și nu-ți știu mama decât din vedere. Doi, viața de artist comportă riscuri, incertitudini și mai mereu sărăcie. Nu tu o alegi, ci ea pe tine. Dacă ai vreo îndoială cu privire la aceste două lucruri, e mai bine să ieși pe ușă chiar acum.

Germán a rămas.

Anii de ucenicie la Quim Salvat l-au introdus pe Germán în altă lume. A aflat că exista cineva care credea în el, în talentul și capacitatea lui de a fi ceva mai mult decât o palidă copie a tatălui său. Se simțea altul. În șase luni a învățat și s-a perfecționat mai mult decât în anii anteriori.

Salvat era extravagant și generos, îi plăceau toate finețurile de pe lume. Nu picta decât noaptea și, cu toate că nu arăta prea bine (semăna cu un urs), putea fi considerat un autentic cuceritor, dotat cu o stranie putere de seducție, de care se folosea chiar mai bine decât de pensulă.

Modele ce-ți tăiau răsuflarea și doamne din înalta societate defilau prin studioul lui, pentru a-i poza și, bănuia Germán, a obține chiar mai mult. Salvat se pricepea la vinuri, poezi, orașe legendare și tehnicile acrobației amoroase importate de la Bombay. Își trăise intens cei patruzeci și șapte de ani. Spunea mereu că oamenii lăsau să le treacă viața de parcă urmau să trăiască veșnic, ceea ce avea să-i piardă. Își râdea de viață și moarte, de divinitate și oameni. Gătea mai bine decât marii *chefs* din ghidul Michelin și mânca pentru ei toți. Cât timp a stat lângă el, Salvat i-a devenit lui Germán maestru și cel mai bun prieten. Germán a știut întotdeauna că-i datora lui Quim Salvat tot ce ajunsese să fie în viață, ca om și pictor.

Salvat era unul dintre puținii privilegiați ce cunoșteau secretul luminii. Spunea că aceasta era o balerină capricioasă, care își cunoștea farmecele. În mâinile lui, ea se transforma în linii minunate, ce luminau tabloul și deschideau porțile sufletului. Cel puțin așa susțineau textele promoționale din cataloagele expozițiilor lui.

— Pictura e o scriere cu lumină, afirma Salvat. Întâi, trebuie să-i înveți alfabetul; apoi, gramatica. Doar atunci vei avea stil și magie.

Quim Salvat i-a lărgit lui Germán viziunea asupra lumii, luându-l cu el în călătorii. Au fost la Paris, Viena, Berlin, Roma... Germán a înțeles imediat că Salvat era la fel de bun vânzător al propriei arte ca și pictor, poate mai bun. Aceea era cheia succesului său.

— La fiecare o mie de oameni care cumpără un tablou sau o operă de artă, unul singur are o vagă idee despre ceea ce cumpără, îi explica Salvat, zâmbitor. Ceilalți nu cumpără opera, ci artistul, ceea ce au auzit și, aproape mereu, ceea ce-și închipuie despre el. Afacerea asta nu diferă de vânzarea leacurilor băbești ori a filtrelor de iubire, Germán. Diferența stă în preț.

Inima largă a lui Quim Salvat s-a oprit pe 17 iulie 1938. Unii au zis că din pricina exceselor. Germán a crezut mereu că pofta de viață și credința mentorului fuseseră ucise de ororile războiului.

— Aș putea picta o mie de ani, a murmurat Salvat pe patul de moarte, și n-aș schimba absolut nimic din barbaria, neștiința și bestialitatea oamenilor. Frumusețea e ca zefirul ce luptă cu vântul realității, Germán. Arta mea n-are niciun sens. Nu-i bună de nimic.

O nesfârșită listă de amante, creditori, prieteni, colegi și oameni pe care îi ajutase fără a le cere nimic în schimb l-au plâns la înmormântare. Știau că în acea zi se stingea o lumină a lumii și că, de atunci înainte, cu toții aveau să fie mai singuri și mai pustii.

Salvat i-a lăsat o foarte modestă sumă de bani și studioul. I-a cerut să împartă restul (nu prea mult, fiindcă Salvat cheltuia anticipat mai mult decât câștiga) între iubite și prieteni. Notarul care se ocupa de testament i-a dat lui Germán o scrisoare pe care Salvat i-o încredințase, presimțind că i se apropia sfârșitul. Trebuia s-o deschidă la moartea lui.

Cu lacrimi în ochi și sufletul zdrobit, tânărul a hoinărit întreaga noapte la voia întâmplării prin oraș. Zorii l-au prins pe digul din port, unde, când se crăpa de ziuă, a citit ultimele cuvinte pe care i le rezervase Quim Salvat.

Dragă Germán,

Nu ți-am spus-o pe când eram în viață, căci am crezut că trebuia să aștept momentul potrivit. Mă tem că n-am să pot fi acolo la sosirea lui.

Asta trebuie să-ți spun, Germán. N-am cunoscut nicicând un pictor mai talentat decât tine. Tu n-o știi încă și n-o poți pricepe, dar e în tine, iar singurul meu

merit a fost acela de a o recunoaște. Fără știrea ta, eu am învățat de la tine mai mult decât tu de la mine. Mi-ar plăcea să fi avut maestrul pe care îl meriți, cineva care să-ți fi orientat talentul mai bine decât mine, biet ucenic. Lumina vorbește în tine, Germán. Noi, ceilalți, doar o ascultăm. Să nu uiți nicicând acest lucru. De acum înainte, maestrul îți va fi ucenic și cel mai bun prieten, pe veci.

SALVAT

O săptămână mai târziu, fugind de amintiri insuportabile, Germán a plecat la Paris. I se oferise un post de profesor într-o școală de pictură. Nu avea să mai pună piciorul în Barcelona în următorii zece ani.

La Paris, Germán și-a făurit reputația de portretist de oarecare prestigiu și și-a descoperit pasiunea care nu avea să-l mai părăsească nicicând: opera. Tablourile începeau să i se vândă bine, și un agent care îl cunoștea de când era ucenicul lui Salvat a hotărât să-l reprezinte. Pe lângă salariul de profesor, vindea suficiente tablouri pentru a-și permite o viață simplă, dar demnă. Făcând unele aranjamente și ajutat de directorul școlii unde lucra, rudă cu jumătate din Paris, și-a rezervat un fotoliu la Operă pentru întregul sezon. Nimic ostentativ: al șaselea rând din amfiteatru, ușor la stânga. Nu putea vedea a cincea parte din scenă, dar muzica ajungea la el cu brio, ignorând prețul fotoliilor și lojelor.

Acolo a văzut-o întâia oară. Părea desprinsă dintr-un tablou de Salvat, dar frumusețea ei nu putea face concurență vocii. Kirsten Auermann avea nouăsprezece ani și, conform programului, era o tânără promisiune a liricii

mondiale. Chiar în noaptea aceea i-a fost prezentat la recepția pe care compania o organiza după spectacole. Germán se strecurase, susținând că era critic muzical la *Le Monde*. Strângându-i mâna, a amuțit.

— Pentru un critic, vorbești foarte puțin și cu un accent destul de puternic, a glumit Kirsten.

În clipa aceea, Germán a hotărât că o va lua de soție, chiar de-ar fi fost ultimul lucru pe care avea să-l facă în viața lui. A vrut să desfășoare întreaga artă a seducției observată la Salvat de-a lungul multor ani. Dar existase un singur Salvat, iar tiparul lui fusese spart. Așa a început un lung joc de-a șoarecele și pisica, pe durata a șase ani încheiați într-o capelă mică din Normandia, într-o seară din vara anului 1946. În ziua nunții lor, spectrul războiului se mai putea încă adulmeca în aer ca o duhoare de hoituri ascunse.

Puțin după aceea, Kirsten și Germán s-au întors la Barcelona și s-au instalat în Sarriá. În lipsa lui Germán, vila devenise un muzeu fantomatic. Lumina lui Kirsten și o curățenie de trei săptămâni au schimbat totul.

Vila a trăit o splendoare cum nu mai cunoscuse. Germán picta fără răgaz, posedat de o energie pe care nici el nu și-o explica. Operele lui au început să fie cotate în sferele înalte, și curând a avea „un Blau“ a devenit obligația sine-qua-non a protipendadei. Brusc, tatăl a început să se mândrească public cu succesul lui Germán. „Am crezut mereu că avea talent și va triumfa“, îl are în sânge, ca orice Blau“ și „nu există tată mai mândru ca mine“ au devenit frazele lui favorite și, de atâta repetat, tatăl a ajuns să le creadă și el. Agenți și galerii care, în urmă cu câțiva ani, nu se deranjau să-i răspundă la bună ziua se dădeau acum peste cap pentru a-i intra în grații.

În toiul acestui vârtej de vanități și ipocrizii, Germán n-a uitat nicicând că maestrul lui fusese Salvat.

Și cariera lirică a lui Kirsten înainta cu vântul în pupa. În perioada când a început comercializarea discurilor cu șaptezeci și opt de turații, ea a fost una dintre primele voci care au imortalizat repertoriul. În vila din Sarriá au fost ani de fericire și lumină, când totul părea posibil și nu se putea ghici vreo umbră în zare.

Nimeni n-a dat atenție ameteșilor și leșinurilor lui Kirsten, până când a fost prea târziu. Succesul, voiajurile, tensiunea premierelor explicau totul. Când doctorul Cabrils a consultat-o pe Kirsten, două vești i-au schimbat lumea pe vecie. Prima: era însărcinată. A doua: o boală a sângelui fără leac îi rodea treptat viața. Mai avea un an. Doi, cel mult.

În aceeași zi, plecând de la cabinetul medicului, Kirsten a comandat la Ceasornicaria Generală Elvețiană de pe Via Augusta un ceas de aur cu o dedicație gravată pentru Germán.

Pentru Germán, în care glăsuiește lumina.

K.A.

19.01.1964

Ceasul avea să numere orele care le mai rămâneau de trăit împreună.

Kirsten a abandonat scenele și cariera. Gala de despărțire s-a dat la teatrul Liceo din Barcelona, cu *Lakmé* de Délibes, compozitorul ei preferat. Nimeni nu avea să mai audă o voce ca a ei. În timpul sarcinii, Germán i-a făcut o serie de portrete, care depășeau orice operă anterioară. N-a vrut niciodată să le vândă.

La 26 septembrie 1964, în casa din Sarriá s-a născut o fetiță cu păr blond și ochi de culoarea cenușei, identici cu ai mamei. Marina avea să poarte neîncetat pe chip imaginea și lumina mamei. Kirsten Auermann a murit după șase luni, în odaia în care născuse și petrecuse cele mai fericite clipe alături de Germán. Soțul îi ținea mâna, palidă și tremurătoare, între ale lui. Era deja rece când s-a stins în zori, cu un suspin.

La o lună după moartea ei, Germán a reintrat în studioul din podul casei de familie. Micuța Marina se juca la picioarele lui. Germán a luat pensula și a încercat să tragă o tușă pe pânză. Ochii i s-au umplut de lacrimi, iar pensula i-a căzut din mână. Germán Blau n-a mai pictat niciodată. Lumina din el se stinsese pe vecie.

9

În perioada care mai rămăsese din toamnă, vizitele mele la casa lui Germán și a Marinei au devenit un ritual zilnic. Îmi petreceam zilele visând cu ochii deschiși, așteptând clipa când urma să fug spre străduța lor tainică. Acolo mă așteptau noii mei prieteni, cu excepția zilelor de luni, când Marina îl însoțea pe Germán la spital, pentru tratament. Beam cafea și sporovăiam în penumbra saloanelor. Germán s-a învoit să-mi predea primele lecții de șah. În ciuda acestor lecții, Marina izbutea să mă facă șah mat în cinci sau șase minute, dar eu nu-mi pierdeam speranțele.

Treptat, aproape pe nesimțite, lumea lui Germán și a Marinei a ajuns și a mea. Casa lor, amintirile ce păreau să plutească în aer au devenit ale mele. Am aflat că Marina nu mergea la școală pentru a-și însoți și îngriji tatăl. Mi-a spus că Germán o învățase să citească, să scrie și să judece.

— Toată geografia, trigonometria și aritmetica lumii nu te ajută cu nimic dacă nu înveți să gândești singur, se justifica Marina. Și în nicio școală nu te învață așa ceva. Nu figurează în programă.

Germán îi deschisese mintea spre lumea artei, istoriei, științei. Biblioteca alexandrină din casa lor devenise

universul ei. Fiecare carte era o poartă spre lumi și idei noi. Într-o seară de la sfârșitul lui octombrie, ne-am așezat pe pervazul unei ferestre de la etajul doi, pentru a privi luminile ce se întrezăreau în depărtare pe dealul Tibidabo. Marina mi-a mărturisit că visa să ajungă scriitoare. Avea un cufăr doldora de istorii și povestiri pe care le scrisese începând de la nouă ani. Când i-am cerut să-mi arate una dintre ele, m-a privit de parcă eram băut și m-a refuzat categoric. „Asta-i ca și cu șahul“, mi-am spus. Trebuie să am răbdare.

Adesea, mă opream și-i priveam pe Germán și Marina când nu mă vedeau. Se distrau, citeau ori se înfruntau în tăcere pe tabla de șah. Legătura lor nevăzută, lumea aparte pe care și-o construiseră departe de toți și de toate erau ceva minunat. Un miraj pe care uneori mă temeam să nu-l distrug cu prezența mea. În acele zile, întorcându-mă la internat, mă simțeam omul cel mai fericit din lume numai pentru că o împărtășeam cu ei.

Fără să mă întreb de ce, am făcut din prietenia lor un secret. Niciodată nu vorbisem despre ei cu nimeni, nici măcar cu colegul meu JF. În doar câteva săptămâni, Germán și Marina deveniseră viața mea secretă și, la drept vorbind, singura viață pe care voiam s-o trăiesc. Îmi amintesc că, odată, Germán s-a dus devreme să se odihnească, scuzându-se ca întotdeauna cu vorbele lui alese de domn din secolul al XIX-lea. Eu am rămas singur cu Marina în salonul cu portrete. Ea mi-a surâs enigmatic și mi-a povestit că scria despre mine. Am rămas uluit.

— Despre mine? Ce înseamnă că scrii despre mine?

— Vreau să spun că scriu despre tine, cu privire la tine.

— Asta am priceput și eu.

Marina se amuza de nervozitatea mea subită.

— Și ce? a întrebat. Te consideri atât de urât, încât crezi că nu merită să scriu despre tine?

N-am avut răspuns la întrebare. Am preferat să-mi schimb strategia și să atac. Așa mă învățase Germán la lecțiile de șah. Strategia de bază: când ești prins cu pantalonii în vine, strigă și atacă.

— Mă rog, dacă-i așa, va trebui să mă lași să citesc, am replicat.

Nehotărâtă, Marina a ridicat dintr-o sprânceană.

— Am dreptul să știu ce se scrie despre mine, am adăugat.

— Poate că n-o să-ți placă.

— Poate că nu. Sau poate că da.

— Am să mă gândesc.

— Am să aștept.

Frigul a venit la Barcelona în stilul lui obișnuit, ca meteoriții. În mai puțin de o zi, termometrele puteau să-și vadă buricul. Armate de paltoane au părăsit debarele, înlocuind ușoarele pardesie de toamnă. Ceruri de oțel și furtuni ce mușcau urechile au pus stăpânire pe străzi. Germán și Marina m-au uimit, dăruindu-mi o căciulă de lână care costase, probabil, o avere.

— Ca să-ți aperi ideile, amice Óscar, m-a lămurit Germán. Să nu-ți înghețe creierul.

La jumătatea lui noiembrie, Marina m-a anunțat că trebuia să plece pentru o săptămână cu Germán la Madrid. Un medic de la spitalul La Paz, o adevărată eminență, acceptase să-i facă lui Germán un tratament încă în stadiu experimental, ce fusese folosit doar de două ori în întreaga Europă.

— Se spune că medicul acesta face minuni, nu știu, a spus Marina.

Gândul de a sta o săptămână fără ei mi-a căzut ca o cărămidă în cap. M-am străduit s-o ascund, dar în van. Marina citea în mine ca într-o carte. M-a bătut cu palma peste mână.

— Ei, nu-i decât o săptămână, nu? Și pe urmă ne revedem.

Am consimțit fără să găsesc vorbe de consolare.

— Vorbeam ieri cu Germán că poate accepți să ai grijă de Kafka și de casă în aceste zile, a propus Marina.

— Firește. Fac orice aveți nevoie.

Fața i s-a luminat.

— Deie Domnul ca doctorul să fie atât de bun pe cât se spune, am zis.

Marina m-a privit lung o clipă. În spatele surâsului ei, ochii cenușii emanau o tristețe luminoasă, care m-a dezarmat.

— Să te-audă Dumnezeu.

Trenul de Madrid pleca din gara Franța la nouă dimineața. Eu o ștersesem în zori. Cu economiile făcute, am luat un taxi, ca să-i iau pe Germán și pe Marina și să-i duc la gară. Dimineața de duminică plutea în cețuri albastrii, ce se topeau sub ambra zorilor timizi. Am mers o parte din drum în tăcere. Aparatul de taxat al bătrânului SEAT 1500 țacănea ca metronomul.

— N-ar fi trebuit să te deranjezi, prietene Óscar, a spus Germán.

— Nu-i niciun deranj, am replicat. Chiar dacă frigul e mare, n-are să ne înghețe sufletul, nu-i așa?

Ajungând în gară, Germán s-a instalat într-o cafenea, iar Marina și cu mine ne-am dus la ghișeu, să cumpărăm biletele pe care le rezervasem. La plecare, Germán m-a îmbrățișat atât de strâns, că am fost gata să izbucnesc în

plâns. Ajutat de un hamal, a urcat în vagon și m-a lăsat singur, ca să-mi iau rămas-bun de la Marina. Ecoul a mii de voci și fluierături se pierdea sub bolta enormă a gării. Ne-am privit în tăcere, aproape cu coada ochiului.

— Ei bine, am zis.

— Nu uita să încălzești laptele, deoarece...

— ...Kafka urăște laptele rece, mai ales după ce face o crimă, știu asta. Conașul motan.

Șeful de gară se pregătea să dea plecarea cu stegulețul lui roșu. Marina a suspinat.

— Germán e mândru de tine, a spus.

— N-are de ce.

— O să ne fie dor de tine.

— Așa crezi tu. Hai, urcă.

Brusc, Marina s-a aplecat și mi-a atins buzele cu ale ei. Înainte să pot clipi, a urcat în tren. Am rămas privind cum trenul se afunda în negură. Când zgomotul i s-a pierdut, m-am îndreptat spre ieșire. Îmi spuneam că nici nu ajunsesem să-i vorbesc Marinei despre ciudata viziune avută în casa lor în noaptea cu furtuna. Cu timpul, preferasem s-o uit și ajunsesem să mă conving că totul fusese rodul fanteziei mele. Ajunsesem în marele hol al gării când un hamal s-a apropiat de mine oarecum agitat.

— Păi... Mi-au dat asta pentru matale.

Mi-a întins un plic de culoarea ocrului.

— Cred că te înșeli, am spus.

— Nu, nu. Doamna aia mi-a zis să ți-l dau, a stăruit hamalul.

— Care doamnă?

Hamalul s-a întors și a arătat spre porticul ce dădea în Paseo Colón. Șuvițe de ceață marină măturau treptele de la intrare. Acolo nu era nimeni. Hamalul a dat din umeri și s-a îndepărtat.

Perplex, m-am apropiat de portic și, ieșind în stradă, am văzut-o. Doamna în doliu zărită în cimitirul din Sarriá urca într-o anacronică trăsură cu cai. S-a întors să mă privească o clipă. Avea chipul ascuns sub un voal de culoare închisă, o pânză de păianjen din oțel. O secundă mai târziu, portiera trăsurii s-a închis, iar vizitiul, ascuns cu totul într-un palton gri, a dat bice cailor. Trăsura s-a îndepărtat în cea mai mare grabă prin traficul de pe Paseo Colón, îndreptându-se și pierzându-se spre Ramblas.

Eram deconcertat și nu-mi dădeam seama că tot mai țineam în mână plicul dat de hamal. Când l-am zărit, l-am deschis. Conținea o carte de vizită veche. Pe ea se putea citi o adresă:

*Mihail Kolvenik
Strada Princesa, 33, et. 4, în stânga*

Am răsucit cartonașul. Pe dosul lui, tipograful imprimase simbolul de pe mormântul fără nume din cimitir și din sera părăsită. Un fluture negru cu aripile desfăcute.

10

În drum spre strada Princesa, am simțit că mi-e foame și m-am oprit să cumpăr o prăjitură la brutăria din fața bazilicii Santa María del Mar. O aromă de pâine dulce plutea în ecoul dangătelor de clopot. Strada Princesa urca în orașul vechi printr-o îngustă vale a umbrelor. Am trecut prin fața unor palate și edificii ce păreau mai bătrâne chiar decât orașul. Pe fațada unuia dintre ele, numărul 33 abia dacă se mai putea citi, atât era de șters. Am intrat într-un vestibul ce amintea de claustrul unei vechi capele. Un bloc de cutii poștale ruginite își pierdea culoarea pe un perete cu smalțul faianței spart. Căutam zadarnic pe ele numele lui Mihail Kolvenik, când am auzit o răsuflare grea în spatele meu.

M-am întors speriat și în ghereta portarului am descoperit chipul pergamentos al unei bătrâne. Mi-a părut o figură de ceară, îmbrăcată ca o văduvă. Avea ochii albi ca marmura. Fără pupile. Era oarbă.

— Pe cine căutați? a întrebat portăreasa cu voce spartă.

— Pe Mihail Kolvenik, doamnă.

Ochii albi, goi au clipit de două ori. Bătrâna a făcut semn cu capul că nu.

— Asta-i adresa care mi s-a dat, am insistat. Mihail Kolvenik. Etajul patru, în stânga...

Bătrâna a făcut iar semn că nu și a rămas nemișcată. Atunci am observat că pe masa din gheretă mișca ceva. Un păianjen negru urca pe mâna zbârcită a portăresei. Ochii ei albi priveau în gol. M-am dus tiptil spre trepte.

Nimeni nu schimbaseră un bec pe acea scară, cel puțin în ultimii treizeci de ani. Avea trepte tocite și alunecoase. Palierul părea puțuri de beznă și mușenie. Prin lucarna de la mansardă intra o lumină palpătoare. Pe lângă ea zburăta un porumbel prins ca într-o cursă. Pe a doua ușa, din lemn cioplit, era montată o clanță ce părea de fier. Am bătut de două ori și am auzit cum se pierdea ecoul soneriei în odăi. Au trecut câteva minute. Am bătut iar. Au mai trecut două. Începeam să cred că eram într-un mormânt. Unul dintre sutele de edificii-fantomă ce făceau farmecul vechii Barcelone.

Brusc, s-a dat la o parte micuțul grilaj de pe vizor. Fâșii de lumină au sfâșiat întunericul. Am auzit un glas de nisip. Un glas care nu mai vorbise de săptămâni, poate de luni întregi.

— Cine-i acolo?

— Sunteți domnul Kolvenik? Mihail Kolvenik? am întrebat. Vă rog, am putea vorbi un moment?

Vizorul s-a închis brusc. Tăcere. Voiam să bat iar, dar ușa apartamentului s-a deschis.

— Ce vrei, băiete?

— Sunteți domnul Kolvenik?

— Nu-s Kolvenik, mi-a tăiat-o glasul. Eu sunt Sentís. Benjamín Sentís.

— Scuzați-mă, domnule Sentís, dar mi s-a dat această adresă și...

I-am întins cartea de vizită dată de hamal în gară. O mână țepănă mi-a smuls-o, iar omul acela, căruia nu-i

puteam distinge chipul, a cercetat-o îndelung în tăcere, înainte de a mi-o înapoia.

— Mihail Kolvenik nu mai locuiește aici de mulți ani.

— Îl cunoașteți? am întrebat. M-ați putea ajuta?

Altă tăcere lungă.

— Intră, a spus Sentís în cele din urmă.

Benjamín Sentís era un bărbat corpulent, care locuia într-un halat de flanel de culoare grenă. Ținea între buze o pipă stinsă, iar chipul îi era împodobit de mustățile ce se uneau cu perciunii, în stilul lui Jules Verne. Apartamentul se înălța peste jungla acoperișurilor din orașul vechi și plutea într-o lumină eterică. Turnurile catedralei se distingeau de departe, iar muntele Montjuïc se înălța în depărtare. Pereții erau goi. Pe pian se adunaseră straturi de praf, iar pe dușumea cutii cu ziare moarte. Nimic din casă nu vorbea despre prezent. Benjamín Sentís trăia la timpul mai-mult-ca-perfect.

Ne-am așezat în salonul cu balcon, iar Sentís a studiat iar cartea de vizită.

— De ce îl cauți pe Kolvenik? a întrebat.

Am hotărât să-i explic totul de la început, de la vizita noastră la cimitir până la ciudata apariție pe care doamna în negru și-o făcuse în acea dimineață în gara Franța. Sentís m-a ascultat cu privirea pierdută, fără nicio emoție. Când am terminat, între noi s-a instalat o tăcere stingheră. Sentís m-a privit pe îndelete. Avea o privire de lup, rece și pătrunzătoare.

— Mihail Kolvenik a locuit aici vreo patru ani, nu mult după ce a sosit la Barcelona, a zis. Pe-aici prin spate mai sunt încă unele dintre cărțile lui.

— Aveți cumva adresa lui actuală? Știți unde aș putea da de el?

Sentís a răs.

— Încearcă în iad.

L-am privit fără să pricep.

— Mihail Kolvenik a murit în 1948.

După cum mi-a explicat Benjamín Sentís în dimineața aceea, Mihail Kolvenik sosise la Barcelona pe la sfârșitul lui 1919. Avea pe atunci aproape douăzeci de ani, era originar din Praga. Kolvenik fugea din Europa devastată de Marele Război. Nu știa nicio iotă de catalană ori spaniolă, deși se exprima fluent în franceză și germană. Nu avea bani, prieteni sau cunoscuți în acel oraș dificil și ostil. În Barcelona, și-a petrecut prima noapte la mititica, fiindcă fusese surprins dormind într-un portal, unde se adăpostise de frig. La pârnaie, doi soți de celulă, acuzați de hoție, atac și incendiu cu premeditare, au hotărât să-i tragă o bătaie, crezând că țara se ducea de răpă din vina păduchioșilor de străini. Cele trei coaste rupte, contuziile și leziunile interne aveau să se vindece cu vremea, dar a pierdut definitiv uzul urechii stângi. „Nervi lezați“, au decretat medicii. Prost început. Dar Kolvenik spunea mereu că tot ce începe prost se termină bine. Zece ani mai târziu, Mihail Kolvenik avea să fie unul dintre cei mai bogați și puternici bărbați din Barcelona.

La infirmeria închisorii, l-a cunoscut pe cel care, cu trecerea anilor, avea să-i devină cel mai bun prieten, tânărul doctor de origine engleză Joan Shelley. Acesta vorbea ceva germană și știa din proprie experiență cum e să te simți străin pe pământ străin. Grație lui, Kolvenik a obținut un loc de muncă ajuns vacant în fabricuța Velo-Granell. Acolo se fabricau articole de ortopedie și proteze medicale. Conflictul din Maroc și marele război

din Europa creaseră o piață uriașă pentru asemenea produse. Legiuni de bărbați, estropiați întru mai marea glorie a bancherilor, cancelarilor, generalilor, agenților de bursă și altor părinți ai patriei, rămăseseră mutilați și handicapați pe viață în numele libertății, democrației, imperiului, rasei ori drapelului.

Atelierele Velo-Granell se aflau lângă piața Borne. Acolo, vitrinele cu brațe, ochi, picioare și articulații artificiale îi aminteau vizitatorului de fragilitatea trupului omenesc. Cu salariul său modest și recomandarea fabricii, Mihail Kolvenik a găsit un apartament pe strada Princesa. Cititor lacom, într-un an și jumătate a ajuns să se descurce în catalană și spaniolă. Datorită talentului și geniului său, în scurt timp a fost considerat la Velo-Granell un salariat-cheie. Avea vaste cunoștințe de medicină, chirurgie și anatomie. A conceput un mecanism pneumatic revoluționar, care permitea articularea mișcării în protezele picioarelor și brațelor. Mașinăria reacționa la impulsurile musculare și-i oferea pacientului o mobilitate fără precedent. Invenția a situat Velo-Granell în avangarda domeniului. Și acela a fost doar începutul. Masa de desen a lui Kolvenik nu înceta să pună în lumină noi progrese și, în sfârșit, inginerul a fost numit șeful atelierului de proiectare și dezvoltare.

Peste câteva luni, un incident nefericit a pus la încercare talentul tânărului Kolvenik. Fiul celui ce fondase Velo-Granell a suferit un teribil accident în fabrică. Aidoma unor fălci de dragon, o presă hidraulică i-a retezat ambele mâini. Kolvenik a trudit neobosit săptămâni în șir pentru a-i face mâini noi, din lemn, metal și porțelan, ale căror degete răspundeau la comenzile date de mușchii și tendoanele antebrațului. Soluția concepută de Kolvenik folosea, pentru articularea mișcării, curenții electrice ai

stimulilor nervoși din braț. După patru luni de la accident, victima își inaugura mâinile mecanice cu care prindea obiecte, aprindea țigări ori își încheia fără niciun ajutor nasturii de la cămașă. Toți au fost de acord că, de data aceasta, Kolvenik depășise orice închipuire. Deloc amator de elogi și euforii, el a afirmat că invenția sa reprezenta doar zorii unei noi științe. Ca răsplată pentru truda lui, fondatorul atelierelor Velo-Granell l-a numit director general al firmei și i-a oferit un pachet de acțiuni ce-a făcut din el un proprietar virtual, alături de bărbatul căruia geniul său îi dăruise mâini noi.

Sub conducerea lui Kolvenik, Velo-Granell a pornit pe o nouă cale. Și-a extins piața și și-a diversificat linia de produse. Fabrica a adoptat simbolul fluturelui negru cu aripile desfăcute, pe care Kolvenik nu l-a explicat niciodată. Firma s-a extins în vederea lansării de noi mecanisme: membre articulate, valve de circulație, fibre osoase și o listă nesfârșită de mașinării. Parcul de atracții din Tibidabo s-a umplut de automate concepute de Kolvenik pentru jocuri și experimente. Velo-Granell exporta în toată Europa, America și Asia. Valoarea acțiunilor și averea personală a lui Kolvenik creșteau vertiginos, dar el refuza să-și părăsească modestul apartament din strada Princesa. Nu avea niciun motiv să-l schimbe, spunea. Era singur, trăia simplu și locuința îi ajungea pentru el și cărțile lui.

Toate aveau să se schimbe odată cu apariția unei noi piese pe tabla de șah. La Teatrul Regal apăruse Eva Irinova, steaua unui nou spectacol de succes. De origine rusă, tână abia împlinise nouăsprezece ani. Se spunea că pentru frumusețea ei se sinucisese câțiva domni la Paris, Viena și în alte câteva capitale. Călătorea însoțită de două persoane ciudate, Serghei și Tatiana Glazunov,

frați gemeni. Frații Glazunov erau agenții și tutorii Evei Irinova. Se spunea că Serghei și tânăra divă erau amanți, că sinistra Tatiana dormea într-un sicriu instalat în fosele de sub scena Teatrului Regal, că Serghei fusese unul dintre asasinii familiei țariste, că Eva putea vorbi cu spiritele morților... Tot soiul de bârfe rocambolești de teatru comic alimentau faima frumoasei Irinova, care avea Barcelona în puterea ei.

Legenda Irinovei a ajuns la urechile lui Kolvenik. Intrigat, s-a dus într-o seară la teatru, să vadă cu ochii lui pricina întregii agitații. Într-o singură noapte, tânăra cântăreață l-a fermecat. Din acea zi, cabina ei a devenit literalmente un pat de roze. La două luni după revelație, Kolvenik a hotărât să închirieze o lojă la teatru. Venea seară de seară, pentru a-și contempla vrăjit obiectul adorației. Nici nu mai trebuie spus că istoria era pe buzele întregului oraș. Într-o bună zi, și-a convocat avocații și i-a instruit în vederea ofertei pe care urmau s-o facă impresarului Daniel Mestres. Voia să cumpere acel teatru vechi și să preia toate datoriile lui. Intenționa să-l refacă din temelii, construindu-i cea mai mare scenă din întreaga Europă. Un teatru uimitor, dotat cu toate progresele tehnice și consacrat adoratei Eva Irinova. Noul proiect a primit numele de Marele Teatru Regal. A doua zi, Kolvenik a cerut-o de soție pe Eva Irinova, într-o rusă perfectă. Iar ea a acceptat.

După nuntă, perechea plănuia să se mute într-o reședință de vis, pe care Kolvenik și-o construia în apropiere de parcul Güell¹. El însuși oferise biroului de arhitectură

1. Vestit parc din Barcelona, conceput și construit de marele arhitect Antoni Gaudí pentru bogătașul omonim.

Sunyer, Balcells i Baró schița preliminară a fastuoasei locuințe. Se spunea că nicicând în întreaga istorie a Barcelonei nu se mai cheltuisese o asemenea sumă pentru o locuință privată, ceea ce nu era de ici, de colo. Dar nu toți erau încântați de acel basm. Asociatul lui Kolvenik de la Velo-Granell nu îi vedea cu ochi buni obsesia. Se temea să nu folosească fonduri ale fabricii pentru finanțarea delirantului proiect de a face din Teatrul Regal a opta minune a lumii moderne. Și nu greșea prea mult. Ca și cum nu era destul, prin oraș începuseră să circule zvonuri despre practicile nu prea ortodoxe ale lui Kolvenik. Apăruseră îndoieli cu privire la trecutul lui și la fațada sa de bărbat ce făcuse avere prin propriile puteri, pe care îi plăcea s-o afișeze. Majoritatea zvonurilor mureau înainte de a ajunge în presă, grație implacabilei mașinării pe care Velo-Granell o pune legal în mișcare. Cu bani nu poți cumpăra fericirea, obișnuia să spună Kolvenik, dar poți cumpăra orice altceva.

Cât despre Serghei și Tatiana Glazunov, cei doi sinistri gardieni ai Evei Irinova, își simțeau primejdul viitorul. În reședința ce se construia nu exista nici măcar o odaie pentru ei. Intuind că urma să aibă probleme cu gemenii, Kolvenik le-a oferit o sumă generoasă pentru a-și anula presupusul contract cu Irinova. În schimb, trebuiau să părăsească țara, angajându-se să nu mai revină nicicând și să nu mai intre în contact cu Eva Irinova. Peste poate de furios, Serghei a refuzat categoric și i-a jurat lui Kolvenik că nu avea să scape niciodată de ei.

Chiar în zorii acelei zile, în timp ce Serghei și Tatiana ieșeau în strada Sant Pau, o rafală de gloanțe trase dintr-o trăsură a fost gata-gata să le vină de hac. Atacul a fost atribuit anarhiștilor. Peste o săptămână, gemenii au semnat actul prin care se angajau să-i acorde libertate

Evei Irinova și să dispară pentru totdeauna. Data nunții lui Mihail Kolvenik cu Eva Irinova a fost fixată pentru 24 iunie 1935. Decorul: catedrala din Barcelona.

Ceremonia, pe care unii au comparat-o cu încoronarea regelui Alfonso al XIII-lea¹, a avut loc într-o dimineață însorită. Mulțimea a ocupat fiecă colțișor de pe bulevardul catedralei, dornică să se delecteze cu fastul și măreția spectacolului. Eva Irinova nu fusese nicicând mai strălucitoare. În sunetul marșului nupțial de Wagner, interpretat de orchestra teatrului Liceo pe scările catedralei, mirii au coborât spre careta care îi aștepta. Când au ajuns la aproape trei metri de careta cu cai albi, cineva a rupt cordonul de pază și s-a aruncat asupra mirilor. S-au auzit strigăte speriate. Întorcându-se, Kolvenik a înfruntat ochii injectați ai lui Serghei Glazunov. Niciunul din cei prezenți nu avea să uite vreodată cele ce-au urmat. Glazunov a scos o sticlă și i-a aruncat conținutul în față Evei Irinova. Acidul i-a ars voalul ca pe o perdea de aburi. Un urlet a cutremurat cerul. Mulțimea a devenit o hoardă bezmetică și, într-o clipă, atacatorul s-a pierdut în gloată.

1. Alfonso al XIII-lea (Madrid, 1886 – Roma, 1941), rege al Spaniei (1886-1941), fiul postum al regelui Alfonso al XII-lea și al Mariei Cristina de Habsburg-Lorena. S-a căsătorit (1906) cu Victoria Eugenia de Battenberg, nepoata lui Eduard al VII-lea al Angliei și sora reginei Maria a României. A supraviețuit mai multor atentate (unul chiar în ziua nunții). După căderea dictaturii lui Primo de Rivera, victoria republicanilor în alegerile municipale din aprilie 1931 a dus la plecarea sa în exil. Cu puțin timp înainte de a muri, a abdicat în favoarea celui de-al treilea fiu, Juan de Borbón y Battenberg, tatăl actualului rege al Spaniei, don Juan Carlos I.

Kolvenik a îngenuncheat lângă mireasă și a luat-o în brațe. Fața Evei Irinova se topea sub acțiunea acidului ca o acuarelă proaspătă în apă. Pielea fumegândă i se strângea ca un pergament în flăcări, iar duhoarea de carne arsă invadea văzduhul. Acidul nu-i atinsese ochii. În ei se puteau citi groaza și agonia. Încercând să salveze chipul soției, Kolvenik și-a pus mâinile pe el. Dar n-a reușit decât să îndepărteze fâșii de carne moartă, iar acidul i-a devorat mânușile. Când Eva a leșinat, în cele din urmă, fața ei nu mai era decât o mască grotescă de oase și carne vie.

Renovat, Teatrul Regal n-a ajuns să-și mai deschidă ușile. După tragedie, Kolvenik și-a dus soția la reședința neterminată din parcul Güell. Eva Irinova n-a mai ieșit vreodată din casă. Acidul îi distrusese complet chipul și-i afectase coardele vocale. Se spunea că Eva comunica prin note scrise și că treceau săptămâni în șir fără ca ea să iasă din apartamentul său.

Pe atunci, problemele financiare ale firmei Velo-Granell au început să se agraveze mai mult decât se bănuise. Kolvenik se simțea prins într-o cursă și curând n-a mai fost zărit prin fabrică. Se spunea că avea o boală ciudată, care îl ținea tot mai mult acasă. Ieșeau la iveală numeroase nereguli în gestiunea fabricii Velo-Granell și în ciudatele tranzacții făcute chiar de el în trecut. Șoapte și acuzații ascunse ieșeau la iveală cu teribilă virulență. Refugiat în casă, alături de iubita sa Eva, Kolvenik a devenit protagonistul unei legende negre. Un ciumat. Guvernul a expropriat consorțiul Velo-Granell. Autoritățile judiciare cercetau cazul, care, cu un dosar de peste o mie de pagini, începea să fie instrumentat.

În anii următori, Kolvenik și-a pierdut averea. Reședința i-a ajuns un castel în beznă și ruină. Slujitorii, neplătiți de luni de zile, i-au părăsit. Doar șoferul personal al lui Kolvenik le-a rămas credincios. Au început să circule tot soiul de zvonuri teribile. Se comenta că Eva și Kolvenik viețuiau printre șobolani și hoinăreau pe coridoarele aceluia mormânt în care se îngropaseră de vii.

În decembrie 1948, un incendiu îngrozitor a devorat locuința lui Kolvenik. Flăcările s-au văzut din orașul Mataró, a afirmat jurnalul *El Brusi*. Cei ce și-l aduc aminte dau asigurări că tot cerul Barcelonei devenise o pânză stacojie și că nori de cenușă au survolat orașul în zori, pe când mulțimea privea în tăcere scheletul fumegând al ruinelor. Trupurile lui Kolvenik și Evei au fost găsite îmbrățișate și carbonizate la mansardă. Fotografia lor a apărut pe prima pagină a ziarului *La Vanguardia*, sub titlul „Sfârșitul unei ere”.

La începutul lui 1949, Barcelona începea să uite povestea lui Mihail Kolvenik și a Evei Irinova. Marele oraș se schimba definitiv, iar misterul fabricii Velo-Granell rămânea în trecutul legendar, definitiv condamnat la dispariție.

11

Povestea lui Benjamín Sentís m-a urmărit toată săptămâna ca o umbră fugară. Cu cât îi dădeam mai mult târcoale, cu atât aveam impresia că din istoria lui lipseau câteva piese. Care dintre ele, asta era altă chestiune. Așteptam întoarcerea lui Germán și a Marinei, iar aceste gânduri mă rodeau de dimineață până seara și de seara până dimineata.

După-amiaza, când se sfârșeau cursurile, mă duceam la ei acasă, pentru a verifica dacă totul era în ordine. Kafka mă aștepta îndeobște la poarta principală, uneori cu o pradă în gheare. Îi turnam lapte în farfurioară și stăteam de vorbă; adică el își bea laptele, iar eu monologam. Am vrut adeseori să profit de absența stăpânilor pentru a explora reședința, dar am rezistat tentației. Ecoul prezenței lor se făcea simțit în fiecare cotlon. M-am obișnuit să aștept noaptea în vila pustie, la căldura prezenței lor nevăzute. Mă așezam în salonul cu tablouri și priveam ceasuri în șir portretele făcute de Germán Blau soției lui, cu cincisprezece ani în urmă. Vedeam în ele o Marină adultă, femeia în care ea se transforma. Mă întrebam dacă aveam să fiu vreodată în stare să creez ceva de aceeași valoare. De orice valoare.

Duminică, m-am postat în gara Franța. Mai erau două ceasuri până la sosirea expresului de Madrid. Le-am pierdut plimbându-mă prin gară. Sub bolta ei, trenuri și străini se întâlneau ca pelerinii. Crezusem îndeobște că vechile gări erau printre puținele locuri magice ale lumii. În ele se amestecau fantasmеle amintirilor cu începuturile a sute de călătorii cu destinații îndepărtate, fără întoarcere. „Dacă mă pierd vreodată, va trebui să fiu căutat într-o gară”, mi-am spus.

Șuieratul expresului de Madrid m-a smuls din bucolicele mele meditații. Trenul a irupt în gară în plin galop. A intrat pe linie și geamătul frânelor ne-a inundat spațiul. Molcom și cumpătat, conform propriului său tonaj, s-a oprit. Primii pasageri au început să coboare, siluete fără nume. Am străbătut peronul cu privirea, iar inima îmi bătea nebunește. Duzini de chipuri necunoscute au defilat prin fața mea. Brusc, am șovăit: poate că greșisem ziua, trenul, gara, orașul, planeta. Atunci am auzit în spatele meu vocea inconfundabilă.

— Dar știu că asta-i o surpriză, prietene Óscar. Ți-am simțit lipsa.

— Și eu v-am simțit lipsa, am răspuns, strângând mâna bătrânului pictor.

Marina cobora din vagon. Purta aceeași rochie albă din ziua plecării. Mi-a zâmbit în tăcere, cu ochi sclipitori.

— Și cum a fost Madridul? am improvizat, luând valijoara lui Germán.

— Minunat. Și de șapte ori mai mare decât la ultima mea vizită, a zis Germán. Dacă va continua să crească, într-o zi se va revărsa peste podiș.

Am simțit în tonul lui Germán o bună dispoziție și o energie speciale. Și am fost sigur că acesta era semnul că veștile doctorului de la spitalul La Paz erau dătătoare de

speranță. În drum spre ieșire, Germán flecărea cu un hamal tăcut despre progresele făcute de căile ferate, iar eu am rămas singur cu Marina. Ea mi-a strâns mâna din răsputeri.

— Cum a mers? am întrebat-o în șoaptă. Germán îmi pare vii.

— Bine. Foarte bine. Ți mulțumesc că ai venit să ne întâmpini.

— Eu ți mulțumesc că te-ai întors, am răspuns. Barcelona a fost foarte pustie zilele astea... Am o grămadă de lucruri să-ți povestesc.

Am oprit un taxi în fața gării, un Dodge vechi, care făcea mai mult zgomot decât expresul de Madrid. Urcând pe Ramblas, Germán privea, surâzând încântat, lumea, piețele alimentare, chioșcurile de flori.

— Orice-ai spune, o stradă ca asta nu există în niciun oraș din lume, prietene Óscar. Poți să râzi de New York.

Marina aproba comentariile tatălui ei, care părea mai vii și mai tânăr după călătorie.

— Măine nu-i zi de sărbătoare? a întrebat brusc Germán.

— Ba da, am spus.

— Deci mâine n-ai școală...

— Practic, nu.

Germán a început să rădă și, o secundă, am crezut că vedeam în el băiatul ce fusese cândva, cu decenii în urmă.

— Și spune-mi, te rog, ești ocupat mâine, prietene Óscar?

La opt dimineața eram deja la ei acasă, așa cum mă rugase Germán. Cu o seară înainte, îi promiseseam tutorelui meu că în toate serile din săptămâna aceea

aveam să dedic studiului un număr dublu de ore, dacă în acea zi de luni mă lăsa liber, fiindcă era sărbătoare.

— Nu știu ce învârti tu în ultima vreme. Țasta nu-i hotel, dar nici închisoare. Ești răspunzător de propria-ți purtare, a subliniat, bănuitor, padre Seguí. Tu știi ce faci, Óscar.

Ajungând la vila din Sarriá, am găsit-o pe Marina în bucătărie, unde pregătea un coș cu sendvișuri și termosuri cu băuturi. În timp ce se spăla, Kafka îi urmărea cu atenție mișcările.

— Unde mergem? am întrebat, intrigat.

— Surpriză, a replicat Marina.

Nu mult după aceea, a apărut Germán, euforic și jovial. Era îmbrăcat ca un pilot de raliu din anii 1920. Mi-a strâns mâna și m-a întrebat dacă îi puteam da o mână de ajutor în garaj. Am acceptat. Descoperisem deci că aveau garaj. De fapt, aveau trei, așa cum am aflat dând ocol proprietății împreună cu Germán.

— Mă bucur că ai putut să ni te alături, Óscar.

S-a oprit în fața ușii celui de-al treilea garaj, un șopron cât o căsuță, acoperit cu iederă. La deschidere, zăvorul ușii a scârțâit. Un nor de praf a inundat beznă din interior. Locul părea să fi fost închis vreo douăzeci de ani. Am întrezărit resturile unei motociclete vechi, unelte ruginite și cutii puse claie peste grămadă sub un strat de praf gros cât un covor persan. Am văzut o prelată cenușie, care acoperea ceva aidoma unui automobil. Germán a tras de un colț al acesteia și mi-a cerut să fac la fel.

— Număr până la trei? a întrebat.

La semnalul lui, am tras amândoi cu putere, iar prelată a lunecat ca voalul unei mirese. Când norul de praf s-a risipit în aer, lumina slabă ce se filtra printre copacii de pe alee a revelat o viziune. În peștera aceea dormea un

Tucker uluitor din anii 1950, de culoarea vinului și cu jenți cromate. M-am uitat uluit la Germán. El a zâmbit, orgolios.

— Nu se mai fac asemenea mașini, prietene Óscar.

— Va porni? am întrebat, privind piesa aceea de muzeu, după cum mi se părea mie.

— Ceea ce vezi aici e un Tucker, Óscar. Nu demarează, galopează.

Peste un ceas, eram pe șoseaua de coastă. Germán era la volan, în straie de pionier al automobilismului și cu un zâmbet de loterie. Marina și cu mine eram alături de el, în față. Kafka avea la dispoziție toată bancheta din spate, unde dormea placid. Toate automobilele ne-o luau înainte, dar ocupanții lor se răsuceau să privească Tucker-ul, cu uimire și admirație.

— Când e vorba de clasă, viteza e doar un amănunt, explica Germán.

Eram deja aproape de orașul Blanes, și eu tot nu știam unde mergeam. Germán se concentrase la volan, nu voiam să-i distrag atenția. Conducea cu obișnuita-i galanterie, cedând trecerea până și furnicilor, salutându-i pe cicliști, pe trecători și pe jandarmii călare pe motociclete. După Blanes, o plăcuță ne-a anunțat satul de coastă Tossa de Mar. M-am întors spre Marina, iar ea mi-a făcut cu ochiul. M-am gândit că poate mergeam la castelul din Tossa, dar Tucker-ul a trecut pe lângă sat și a luat-o pe șoseaua îngustă care, urmând malul, se îndrepta spre nord. Era mai mult o panglică suspendată între cer și faleze, șerpuiind în sute de curbe strânse. Printre crengile pinilor cu rădăcinile înfipite în versanții abrupti se putea zări marea de un albastru electric. O sută de metri mai jos, zeci de golfuri și golfulețe inaccesibile trasau ruta

secretă dintre Tossa de Mar și Punta Prima, lângă portul din Sant Feliu de Guixols, la vreo douăzeci de kilometri.

După vreo douăzeci de minute, Germán a oprit mașina pe marginea șoselei. Marina m-a privit, făcându-mi semn că ajunseserăm. Ne-am dat jos din automobil, iar Kafka s-a dus spre pini, ca și cum cunoștea drumul. În timp ce Germán verifica dacă trăsese bine frâna Tucker-ului, ca să n-o poată lua la vale, Marina s-a apropiat de faleza ce dădea spre mare. Am venit lângă ea și am privit. La picioarele noastre, un golf în formă de semilună îmbrățișa o limbă de mare de un verde transparent. Mai încolo, căldarea de apă, stânci și plaje desena un arc până la Punta Prima, unde silueta schitului de la Sant Elm se înălța ca o santinelă în vârful muntelui.

— Hai să mergem, m-a îndemnat Marina.

Am urmat-o printre pini. Poteca traversa proprietatea unei vechi case părăsite, pe care pusese stăpânire arbuștii. De acolo, o scară săpată în stâncă luneca spre plaja cu pietre aurii. La vederea noastră, un stol de pescăruși s-a înălțat în zbor și s-a retras spre faleza ce încorona golful, schițând un soi de bazilică de stânci, mare și lumină. Apa era atât de limpede, încât se putea distinge pe ea fiecă pliu de la suprafața nisipului. Un vârf de stâncă urca în centru ca prova unei nave eșuate. Marea mirosea intens, iar o briză cu gust sărat străbătea coasta. Privirea Marinei s-a pierdut în zarea de argint și ceață.

— Acesta e locul meu favorit din întreaga lume.

Marina s-a străduit să-mi arate toate ascunzișurile falezei. Și am înțeles curând că aveam să-mi sparg capul ori să cad în apă.

— Doar nu-s capră, am subliniat, încercând să transmit ceva bun-simț celui soi de alpinism fără corzi.

Neluându-mi în seamă rugămințile, Marina se cățara pe pereții șlefuiți de mare și se strecura în găurile prin care marea respira ca o balenă împietrită. Gata să-mi uit orgoliul, continuam să aștept ca în orice clipă soarta să-mi aplice toate articolele din legea gravitației. Pronosticul meu n-a întârziat să devină realitate. Marina sărise pe celălalt țărm al unui ostrov minuscul, pentru a cerceta o grotă din stânci. Mi-am zis că, dacă ea putea s-o facă, puteam cu siguranță să încerc și eu. O clipă mai târziu, eram cu ambele picioare în apele Mediteranei. Dărdăiam de frig și rușine. Alarmată, Marina mă privea de pe stânci.

— N-am nimic, am gemut. N-am pățit nimic.

— E rece?

— Ce spui, am bâiguit. E ca supa.

Marina a surâs și, sub ochii mei uluiți, și-a scos rochia albă și s-a aruncat în lagună. A ajuns lângă mine, râzând. Așa ceva era o nebunie în acea perioadă a anului. Dar am imitat-o. Am înotat, dând energic din brațe, apoi ne-am întins la soare pe pietrele calde. Am simțit că sângele îmi pulsa tot mai iute în tâmpile, n-aș ști să spun sigur dacă din cauza apei înghețate ori a străvezimii lenjeriei ude a Marinei. Ea mi-a prins privirea și s-a ridicat să-și ia rochia, rămasă pe stânci. Am privit-o mergând printre pietre: fiecare mușchi al trupului i se desena sub pielea umedă ori de câte ori ocolea un bolovan. Mi-am lins buzele sărate și am simțit că mi-era o foame de lup.

Am petrecut restul după-amiezii în acel golf ascuns de lume, devorând sendvișurile din coș, în timp ce Marina îmi spunea povestea ciudată a celei ce fusese proprietara casei de țară părăsite printre pini.

Aceasta aparținuse unei scriitoare olandeze care, din cauza unei boli ciudate, orbea pe zi ce trecea. Cunosându-și destinul, hotărâse să-și ridice pe faleză un refugiu unde să-și trăiască ultimele zile în care se mai putea bucura de lumina ochilor, stând cu fața spre plajă și privind marea.

— Locuia aici doar cu Sacha, un păstor neamț, și cu cărțile ei favorite, mi-a explicat Marina. Când și-a pierdut vederea de tot și a știut că ochii ei nu aveau să mai poată vedea nicicând apusul soarelui pe mare, le-a cerut unor pescari ce obișnuiau să ancoreze în golf să aibă grijă de Sacha. Peste câteva zile, în zori, a luat o barcă și s-a dus vâsbind în larg. De atunci, nimeni n-a mai văzut-o vreodată.

Nu știu de ce, dar am bănuir că istoria autoarei olandeze era o invenție a Marinei, ceea ce i-am și dat de înțeles.

— Uneori, lucrurile cele mai reale se petrec doar în închipuire, Óscar, mi-a răspuns ea. Nu ne amintim decât ceea ce nu s-a petrecut nicicând.

Germán adormise sub pălărie, cu Kafka la picioare. Marina și-a privit tatăl cu tristețe. Profitând că el dormea, am luat-o de mână și ne-am îndreptat spre celălalt capăt al plajei. Acolo ne-am așezat pe pietrele tocite de valuri și i-am istorisit tot ce se petrecuse în lipsa ei. N-am uitat nimic, de la strania apariție din gară a doamnei în negru până la istoria lui Mihail Kolvenik și a fabricii Velo-Granell, pe care mi-o spusese Benjamín Sentís, și chiar sinistra prezență pe care o simțisem în casa din Sarriá în noaptea furtunii. M-a ascultat tăcută, absentă, cu privirea pierdută în apa ce făcea vârtejuri la picioarele ei. Am rămas acolo destul de mult timp, privind tăcuți în depărtare silueta a schitului Sant Elm.

— Ce-a spus medicul de la spitalul La Paz? am întrebat în cele din urmă.

Marina a ridicat privirea. Soarele începea să apună, și o strălucire chihlimbarie i-a trădat ochii plini de lacrimi.

— Că nu mai e mult timp...

M-am întors și l-am văzut pe Germán făcându-ne semne cu mâna. Am simțit că inima mi se strângea și un nod insuportabil mi se punea în gât.

— El nu crede, a spus Marina. E mai bine așa.

Am privit-o iar și am văzut că-și ștersese lacrimile la șteală, cu un gest optimist. M-am surprins pironind-o cu privirea și, fără să mă gândesc de unde-mi venea curajul, m-am aplecat deasupra ei, căutându-i buzele. Marina și-a pus degetul pe ale mele și mi-a mângâiat fața, respingându-mă delicat. O clipă mai târziu, s-a ridicat și s-a îndepărtat. Am oftat.

M-am ridicat și m-am întors la Germán. Apropiindu-mă, am observat că făcea schițe într-un mic bloc-notes. Mi-am adus aminte că trecuseră mulți ani de când nu mai luase un creion sau o pensulă în mână. Germán a ridicat ochii și mi-a zâmbit.

— Ia să vedem cum apreciezi dumneata asemănarea, Óscar, a spus indiferent și mi-a arătat caietul.

Creionul trasese din câteva linii, dar cu o precizie uimitoare, chipul Marinei.

— E minunat, am șoptit.

— Îți place? Mă bucur.

Marina se profila în celălalt capăt al plajei, neclintită în fața mării. Germán s-a uitat întâi la ea, apoi la mine. Rupând foaia, mi-a întins-o.

— E pentru tine, Óscar, ca să nu mi-o uiți pe Marina.

La întoarcere, amurgul transformase marea într-o plută de aramă topită. Germán conducea zâmbitor și spunea fără oprire anecdote din anii petrecuți la volanul celui Tucker. Marina îl asculta, răsând de pățaniile lui și

susținând conversația cu fire nevăzute de vrăjitoare. Eu tăceam, cu fruntea lipită de fereastră și sufletul în fundul buzunarului. La jumătatea drumului, Marina m-a luat de mână în tăcere și mi-a păstrat-o între ale ei. Am sosit la Barcelona pe înserat. Germán s-a încăpățânat să mă ducă până la poarta internatului. A parcat Tucker-ul în fața gardului și mi-a dat mâna. Marina a coborât și a intrat cu mine. Prezența ei mă ardea, nu știam cum să plec de lângă ea.

— Óscar, dacă e ceva care...

— Nu.

— Uite ce-i, Óscar, sunt lucruri pe care tu nu le înțelegi, dar...

— Asta-i evident, am intervenit. Noapte bună.

M-am întors, gata s-o iau la goană prin grădină.

— Așteaptă, a spus Marina de lângă gard.

M-am oprit lângă iaz.

— Vreau să știi că azi am trăit una dintre cele mai frumoase zile din viața mea, a zis.

Când m-am întors să-i răspund, plecase deja.

Am urcat fiecare treaptă a scării de parcă purtam ghete de plumb. M-am întâlnit cu unii colegi. M-au privit cu coada ochiului, ca pe un necunoscut. Zvonuri despre absențele mele misterioase umblau prin tot liceul. Nici nu-mi păsa. Am luat ziarul din acea zi de pe masa din coridor și m-am retras în odaia mea. M-am întins pe pat cu ziarul pe piept. Am auzit glasuri pe culoar. Am aprins veioza de pe noptieră și m-am cufundat în lumea pentru mine ireală a jurnalului. Numele Marinei părea scris pe fiecare rând. „O să treacă”, mi-am zis. Curând, rutina știrilor m-a liniștit. Ca să uiți de propriile probleme, nu există nimic mai bun decât să citești despre ale celorlalți. Războaie, escrocherii, asasinate, fraude, imnuri, defilări și

fotbal. Lumea rămânea neschimbată. Mai liniștit, am continuat să citesc. La început, n-am observat-o. Era o notă mică și scurtă, ce umplea un spațiu gol. Am împăturit jurnalul și l-am pus sub lumină.

CADAVRU GĂSIT ÎNTR-UN TUNEL AL REȚELEI DE ALIMENTARE CU APĂ DIN CARTIERUL GOTIC

(Barcelona) Gustavo Berceo, redactor

Trupul lui Benjamín Sentís, în vârstă de optzeci și trei de ani, originar din Barcelona, a fost găsit în zorii zilei de vineri într-o gură a canalului colector numărul patru al rețelei de alimentare cu apă din Ciutat Vella. Nu se știe cum a ajuns în acel loc, închis încă din 1941. Cauza morții e atribuită unui stop cardiac. Dar, conform surselor noastre, trupul decedatului avea ambele mâini amputate. Benjamín Sentís, pensionar, atinsese o oarecare notorietate în anii 1940 în timpul scandalului de la fabrica Velo-Granell, al cărei acționar fusese. În ultimii ani, trăia retras într-un mic apartament din strada Princesa, fără rude cunoscute și aproape ruinat.

N-am dormit toată noaptea, întorcând pe toate fețele povestea lui Sentís. Am recitat de nenumărate ori știrea morții lui, sperând să dau acolo, printre puncte și virgule, de vreo cheie secretă. Bătrânul îmi ascunsese că asociatul lui Kolvenik la Velo-Granell fusese chiar el. Dacă restul istoriei lui era adevărat, am presupus că Sentís fusese, probabil, fiul celui ce fondase fabrica și moștenise jumătate din acțiunile companiei când Kolvenik fusese numit director general. Descoperirea schimba toate piesele enigmei. Dacă Sentís mă mințise în acea chestiune, m-ar fi putut minți în toate celelalte. Lumina zilei m-a surprins încercând să descopăr semnificația istoriei și a deznodământului ei.

Chiar în acea zi de marți, în pauza de la amiază, am șters-o și m-am dus s-o întâlnesc pe Marina.

Părând să-mi fi citit gândurile o dată în plus, aștepta în grădină cu un exemplar din jurnalul zilei anterioare în mână. Mi-a fost de ajuns o simplă privire ca să pricep că citise deja știrea morții lui Sentís.

— Omul acela te-a mințit...

— ...și acum e mort.

Marina a aruncat o privire casei, parcă temându-se că Germán ne putea auzi.

— Ar fi mai bine să facem o plimbare, a propus.

Am acceptat, deși trebuia să ajung la școală în mai puțin de o jumătate de ceas. Pașii ne-au purtat spre parcul Santa Amelia, la periferia cartierului Pedralbes. În inima lui se înălța o reședință recent restaurată în vederea creării centru civic. Într-un vechi salon se instalase o braserie. Ne-am așezat la o masă lângă o ușă-fereastră mare. Marina a citit cu voce tare știrea pe care aproape că mă simțeam în stare s-o recit pe de rost.

— Nu zice nicăieri că a fost asasinat, a zis Marina, nu foarte convinsă.

— Nici nu-i nevoie. Un om care a trăit retras vreme de douăzeci de ani apare mort în rețeaua de canalizare, unde cineva s-a amuzat tăindu-i ambele mâini, așa, ca un bacșiș, înainte de a abandona trupul...

— De acord. E un asasinat.

— E mai mult decât un asasinat, am spus, cu nervii încordați la maximum. Ce căuta Sentís într-un tunel părăsit din rețeaua de canalizare, în toiul nopții?

Chelnerul care ștergea paharele aburite în spatele tejghelei ne asculta.

— Vorbește mai încet, a șoptit Marina.

Am încuviințat și am încercat să mă calmez.

— Poate ar trebui să mergem la poliție să spunem ce știm, a zis Marina.

— Dar nu știm nimic, am obiectat.

— Știm ceva mai mult decât ei, probabil. Acum o săptămână, o femeie misterioasă ți-a trimis o carte de vizită cu adresa lui Sentís și simbolul fluturelui negru. Tu îl vizitezi pe Sentís, care zice că nu știe nimic despre această chestiune, dar îți spune o istorie ciudată despre Mihail Kolvenik și fabrica Velo-Granell, care acum patruzeci de ani era implicată în afaceri tulburi. Din cine știe ce motiv,

uită să-ți spună că a fost implicat în acea istorie și că el era, de fapt, fiul asociatului fondator, bărbatul pentru care acest Kolvenik crease două mâini artificiale în urma unui accident petrecut în fabrică. Șapte zile mai târziu, Sentís apare mort în canal...

— Fără mâinile ortopedice, am adăugat, amintindu-mi că Sentís nu se grăbise să-mi strângă mâna când mă primise.

Gândindu-mă la mâna lui țeapănă, am simțit un fior.

— Nu știu cum, când am intrat în seră, am întâlnit ceva, am spus, încercând să-mi fac ordine în minte, iar acum facem parte din acea istorie. Femeia în negru a ajuns la mine cu ajutorul cărții de vizită.

— Óscar, nu știm nici dacă a ajuns la tine, nici de ce. Nici măcar nu știm cine-i.

— În schimb, ea știe cine suntem și unde să dea de noi. Și dacă știe...

Marina a oftat.

— Să sunăm chiar acum la poliție și să uităm de toate astea cât mai iute, a zis. Nu-mi place și, în plus, nu-i treaba noastră.

— Ba este, încă de când am hotărât s-o urmărim pe doamnă în cimitir.

Marina a întors privirea spre parc. Doi copii se jucau cu un zmeu, încercând să-l ridice în suflarea vântului. Fără să-și ia ochii de la ei, a șoptit molcom:

— Atunci, ce propui?

Știa perfect ce-aveam în minte.

Soarele apunea deasupra bisericii din piața Sarriá, când Marina și cu mine am pornit pe Paseo de la Bonanova cu gândul să mergem la seră. Luaserăm, din precauție, o lanternă și o cutie cu chibrituri. Am cotit pe strada

Iradier și am pornit prin pasajele solitare ce mergeau paralel cu liniile de tren. Ecoul trenurilor care urcau spre Vallvidrera se filtra printre alei. Am găsit imediat străduța unde o pierduserăm din vedere pe doamnă și gardul care ascundea sera din fund.

Frunze uscate acopereau terenul pietruit. Pe când ne deschideam drum printre buruieni, umbre gelatinoase se ridicau în jurul nostru. Iarba fâșâia în vânt, iar luna surâdea pe cer, printre nori. În amurg, iedera ce acoperea sera mă ducea cu gândul la niște plete din șerpi. Am ocolit clădirea și am ajuns la ușa din spate. La flacăra unui chibrit, am descoperit simbolul lui Kolvenik și al Velo-Granell, acoperit de mușchi. Am înghițit în sec și m-am uitat la Marina. Chipul ei strălucea cadaveric.

— Tu ai vrut să revenim aici, a spus.

Am aprins lanterna, iar lumina ei roșatică a inundat intrarea în seră. Înainte de a intra, am aruncat o privire. La lumina zilei, locul mi se păruse sinistru. Dar acum, noaptea, mi-a părut scena unui coșmar. Printre dărâmături, fasciculul lanternei dezvăluia reliefuri sinuoase. Mergeam urmat de Marina, cu lanterna în față. Solul umed ne scrâșnea sub pași. Șuieratul înfiorător al figurilor din lemn, care se frecau una de alta, ne ajungea la urechi. Ascultam giulgiul umbrelor în inima serei. O clipă, nu mi-am amintit dacă mașina ce pune în mișcare figurile suspendate rămăsese sus sau jos la plecarea noastră de acolo. M-am uitat la Marina și mi-am dat seama că și ea simțea la el.

— A fost cineva aici după ce noi, a spus, arătând siluetele ce atârnavă din tavan la jumătatea înălțimii.

Se legăna o mare de picioare. Am simțit un val de frig în ceafă și am înțeles că venise cineva și coborâse figurile.

Fără să mai pierd vremea, m-am îndreptat spre masa de scris și i-am dat lanterna Marinei.

— Ce căutăm? a murmurat ea.

Am arătat spre albumul cu poze vechi de pe masă. L-am luat și l-am băgat în rucsacul pe care îl purtam în spate.

— Albumul ăsta nu-i al nostru, Óscar, nu știu dacă...

N-am ținut seama de protestele ei și m-am aplecat să cercetez sertarele biroului. În primul erau tot soiul de unelte ruginite, cuțite, piuneze și ferăstraie cu tăișul tocit. Al doilea era gol. Păianjeni mici și negri alergau pe fundul lui, căutând refugiu în crăpăturile lemnului. L-am închis și mi-am încercat norocul cu al treilea. Încuietoarea era blocată.

— Ce-i? am auzit-o pe Marina șoptind neliniștită.

Am luat unul dintre cuțitele din primul sertar și am încercat să forțez încuietoarea. În spatele meu, Marina ținea lanterna sus, cu ochii la umbrele ce dansau legănat pe pereții serei.

— Mai ai mult?

— Stai liniștită. Doar un minut.

Simțeam pe cuțit partea de sus a încuietorii. I-am dat ocol, făcând gaură în jurul ei. Lemnul uscat, putred, ceda cu ușurință sub apăsarea mea. Țândările de lemn scrâșneau și trosneau zgomotos. Marina s-a lăsat pe vine lângă mine și a lăsat lanterna pe jos.

— Ce zgomot e ăsta? a întrebat brusc.

— Nu-i nimic. E lemnul sertarului, care cedează...

Ea și-a pus mâna pe ale mele, nemailăsându-mă să le mișc. O clipă, ne-a învăluit tăcerea. Am simțit pulsul accelerat al Marinei pe mâna mea. Atunci, am auzit și eu acel sunet. Scrâșnetul lemnului de sus. Ceva se mișca printre figurile ancorate în beznă. Am mijit ochii și am

zărit imediat conturul a ceea ce mi s-a părut a fi un braț care se mișca sinuos. Una dintre figuri se desprindea, lunecând ca o viperă printre crengi. Alte siluete au început să se miște în același timp. Am strâns cu putere cuțitul și m-am ridicat, tremurând. În clipa aceea, cineva ori ceva ne-a luat lanterna de la picioare. S-a rostogolit într-un colț, și am rămas cufundați într-o beznă absolută. Atunci am auzit șuieratul care se apropia.

Am apucat mâna tovarășei mele și am luat-o la goană spre ieșire. La trecerea noastră, mașinaria cobora pe îndelete, iar brațele și picioarele figurilor ne atingeau capetele, dând să se agațe de hainele noastre. Am simțit unghii de fier în ceafă. Am auzit-o pe Marina strigând lângă mine și am împins-o în fața mea prin tunelul infernal dintre creaturile ce coborau din tenebre. Razele de lună care se filtrau printre frunzele de iederă revelau chipuri crăpate, ochi de sticlă și danturi de smalt.

Am împuns cu cuțitul în toate direcțiile. Și am simțit că zgâriam ceva tare. Mi-am tras mâna; ceva o trăgea pe Marina spre umbre. Când ea a urlat de groază, am zărit chipul fără privire, cu găvane goale și negre, al balerinei de lemn, care o gătuia cu degete ascuțite ca niște pumnale. Avea pe chip o mască de piele moartă. M-am năpustit asupra ei și am dat-o jos. Lipit de Marina, am alergat împreună cu ea spre ușă, în timp ce figura decapitată a balerinei se ridica iar, o marionetă cu fire nevăzute ce lupta cu ghearele care îi scârțâiau ca o foarfecă.

Când am ieșit la aer, numeroase siluete negre ne-au blocat drumul. Am alergat în direcția contrară, spre gara-jul de lângă zidul ce despărțea terenul de calea ferată. Pe ușile lui de sticlă zăceau decenii de slin. Erau închise. Am spart sticla cu cotul și am pipăit încuietoarea dinăuntru. O manetă a cedat, iar ușa s-a deschis spre interior.

Am intrat la iuțeală. Ferestrele din spate desenau două pete de lumină lăptoasă. Pe partea cealaltă, se ghicea pânza de păianjen a firelor electrice ale trenului. Marina s-a întors o clipă, ca să privească în urmă. Forme ascuțite se profilau pe ușa garajului.

— Repede! a strigat.

Am privit disperat în jur, căutând ceva cu care să sparg fereastra. Stârvul ruginiu al unui vechi automobil putezea în beznă. Manivela motorului zăcea înfiptă în fruntea lui. Am apucat-o și am lovit repetat fereastra cu ea, apărându-mă de ploaia ce bătea în geamuri. Briza nopții mi-a suflat în față și am simțit aerul puturos care ieșea pe gura tunelului.

— Pe aici!

Marina s-a săltat în golul ferestrei, iar eu m-am uitat la siluetele care urcau lent în garaj. Am manevrat cu ambele mâini manivela. Brusc, figurile s-au oprit și au dat un pas înapoi. Privindu-le fără să pricep, am auzit o răsuflare deasupra mea. M-am repezit instinctiv spre fereastră, în timp ce un trup cădea din tavan. L-am recunoscut pe polițistul fără brațe. Chipul lui mi s-a părut acoperit de o mască din piele moartă, cusută grosolan. Cusăturile sângerau.

— Óscar! a strigat Marina din celălalt capăt al ferestrei.

M-am aruncat între fălcile de sticlă ciobită. Am simțit o limbă de sticlă prin stofa pantalonilor. Îmi tăia pielea. Am aterizat de cealaltă parte, iar durerea m-a săgetat subit. Am zărit sângele cald ce-mi curgea de sub haine. Marina m-a ajutat să mă ridic, și am încercat să trecem de cealaltă parte a căii ferate. Atunci am simțit o apăsare puternică pe gleznă și am căzut în nas pe linii. M-am întors, năucit. Mâna unei marionete monstruoase îmi strângea piciorul. M-am sprijinit pe o linie și am simțit

vibrația metalului. Lumina unui tren din depărtare se reflecta pe ziduri. Am auzit scrâșnetul roților și am simțit cum îmi tremura țărâna sub trup.

Marina a gemut, auzind trenul ce se apropia în mare viteză. A îngenuncheat la picioarele mele și s-a luptat cu degetele de lemn care mă strângeau. Luminile trenului au lovit-o. Am auzit fluieratul și urlatul. Păpușa zăcea inertă; îi suportam apăsarea de neînvins. Marina lupta cu ambele mâini pentru a mă elibera. Un deget de lemn a cedat. Marina a oftat. Într-o fracțiune de secundă, trupul s-a ridicat și a prins-o de braț cu cealaltă mână. Cu manivela pe care încă o țineam în mână, am lovit din răputeri în chipul figurii inerte, până i-am crăpat oasele craniului. Am văzut, îngrozit, că ceea ce luasem drept lemn era os. Trupul avea viață.

Mugetul trenului a devenit asurzitor, acoperindu-ne strigătele. Pietrele dintre linii vibrau. Fasciculul de lumină al trenului ne-a învăluit. Am închis ochii și am continuat să lovesc din răputeri în sinistru marionetă, până am simțit cum capul i se rupea de trup. Numai atunci ne-a dat drumul din gheare. Ne-am dus de-a rostogolul peste pietre, orbiți de lumină. Tone de oțel au trecut la doar câțiva centimetri de trupurile noastre, stârnind o ploaie de scântei. Din creatură au sărit țandări, fumegând ca tăciunii ce saltă în vatră.

După trecerea trenului, am deschis ochii. M-am întors spre Marina și am dat din cap, ca să-i dau de înțeles că eram bine. Ne-am ridicat încet. Am simțit o durere ascuțită în picior. Marina mi-a pus brațul pe umerii ei, și așa am putut ajunge de cealaltă parte a liniei ferate. Acolo ne-am întors să privim în urmă. Ceva mișca între șine, scânteind în lumina lunii. Era o mână de lemn, secerată

de roțile trenului. Mâna se agita cu spasme tot mai rare, până s-a oprit complet. Fără să scoatem o vorbă, am urcat printre arbuști spre o ulicioară care dădea în strada Angli. Clopotele bisericii răsunau în depărtare.

Din fericire, la sosirea noastră, Germán dormita la el în atelier. Marina m-a condus tiptil la una dintre băi, ca să-mi spăl rana de la picior la lumina unor lumânări. Pe pereți și pe podea erau plăci smălțuite, ce reflectau flăcări. În mijloc se înălța o cadă monumentală, pe patru picioare de fontă.

— Scoate-ți pantalonii, a zis Marina, stând cu spatele la mine și scotocind în trusa sanitară.

— Ce-ai spus?

— Ce-ai auzit.

Am făcut ce-mi poruncise, întinzând piciorul pe marginea căzii. Tăietura era mai adâncă decât crezusem, iar conturul i se înroșise. M-a luat cu ametele. Marina a îngenuncheat lângă mine și a examinat-o cu grijă.

— Te doare?

— Numai cât mă uit la ea.

Infirmiera mea improvizată a luat niște vată impregnată cu alcool și a apropiat-o de tăietură.

— Are să te usture.

Când alcoolul a mușcat din rană, m-am prins atât de tare de marginea căzii, încât cred că mi-am lăsat amprente pe ea.

— Îmi pare rău, a murmurat Marina, suflând deasupra tăieturii.

— Mie îmi pare și mai rău.

Am răsuflat adânc, închizând ochii, iar ea a continuat să curețe meticulos rana. În sfârșit, a luat o fâșie de tifon

din trusă și a pus-o pe tăietură. A potrivit bandajul cu pricepere, neluându-și ochii de la el.

— Nu ne-au urmărit, a spus Marina.

N-am știut prea bine la ce se referea.

— Figurile din seră, a adăugat, fără să se uite la mine.

Căutau albumul cu fotografii. Nu trebuia să le fi luat...

I-am simțit răsuflarea pe piele, în timp ce-mi aplica tifonul curat.

— Cât despre ce s-a petrecut ieri, pe plajă... am început.

Marina s-a oprit și a ridicat privirea.

— Nimic.

Marina a pus ultima fâșie de tifon și m-a privit în tăcere. Am crezut că avea să-mi spună ceva, dar pur și simplu s-a ridicat și a ieșit din baie.

Am rămas singur cu lumânările și pantalonii distruși definitiv.

13

Am ajuns la internat după miezul nopții, când toți colegii mei dormeau deja, deși prin găurile cheilor de la ușile lor se filtrau pe coridor ace de lumină. Am lunecat în vârful picioarelor spre odaia mea. Am închis ușa cu cea mai mare grijă și am privit deștepătorul de pe noptieră. Era aproape unu noaptea. Am aprins veioza și am scos din rucsac albumul cu fotografii pe care îl luasem din seră.

L-am deschis și m-am cufundat iar în galeria personajelor ce-l populau. Într-o poză apărea mâna cu degete unite prin membrane, ca de amfibie. Lângă ea, o fetiță cârlionțată, îmbrăcată în alb, surâdea aproape diavolește, cu caninii ițiți printre buze. Pagină după pagină, capricii nemiloase ale naturii au defilat prin fața ochilor mei. Doi frați albișoși a căror piele părea să ia foc la simpla flacără a unei lumânări. Siamezi uniți la nivelul craniului, cu chipurile întoarse unul spre altul pe vecie. Trupul gol al unei femei a cărei coloană vertebrală se răsucea ca o creangă uscată... Mulți dintre ei erau copii sau tineri. Mulți alții păreau mai mici decât mine. Abia dacă apăreau adulți și bătrâni. Am înțeles că speranța de viață a acelor nefericiți era minimă.

Mi-am adus aminte de vorbele Marinei, că albumul nu era al nostru și că n-ar fi trebuit să ni-l însușim vreodată.

Acum, când adrenalina mi se evaporase din sânge, această idee a căpătat un nou înțeles. Privindu-l, profanam amintiri ce nu-mi aparțineau. Simțeam că acele imagini ale tristeții și nefericirii constituiau, în felul lor, un album de familie. Am dat mai multe pagini, convins că intuiam între ele o legătură mai presus de spațiu și timp. În sfârșit, l-am închis și l-am pus iar în rucsac. Am stins lumina, iar în minte mi-a apărut imaginea Marinei mergând pe plaja pustie. Am văzut-o cum se îndepărta pe țărnam până ce somnul a făcut să amuțească vocea mareei.

Pentru o zi, ploaia se sătisise de Barcelona și o luase spre nord. Ca un hoț, am chiulit de la ultima oră din acea după-amiază, ca să mă întâlnesc cu Marina. Norii se deschiseseră peste o perdea albastră. O fâșie de soare străbătea străzile. Ea mă aștepta în grădină, concentrată asupra caietului secret. De cum m-a văzut, s-a grăbit să-l închidă. M-am întrebat dacă nu cumva scria chiar despre mine, despre ceea ce pățiserăm noi în seră.

— Ce face piciorul tău, cum îi mai merge? a întrebat, strângând caietul cu ambele brațe.

— Am să supraviețuiesc. Vino să-ți arăt ceva.

Am scos albumul și m-am așezat lângă ea pe ghizdul fântânii. L-am deschis și am dat câteva pagini. Marina a suspinat în tăcere, tulburată de imagini.

— Uite aici, am spus, oprindu-mă la o fotografie, spre sfârșitul albumului. Mi-a venit în minte azi-dimineață, când m-am trezit. Până acum nu-mi picase fisa, dar azi...

Marina a cercetat poza pe care i-o arătam. Era în alb și negru și avea farmecul ciudatei precizii ce caracteriza doar vechile portrete de studio. Înfățișa un bărbat al cărui craniu era brutal deformat și a cărui coloană vertebrală

abia stătea în picioare. Se sprijinea de un bărbat tânăr, în halat alb, cu ochelari rotunzi și o cravată asortată cu o mustață frumos tăiată. Un medic. Doctorul privea spre cameră. Pacientul își acoperea ochii cu mâna, parcă rușinat de condiția lui. În spatele lor se distingeau panoul unui vestiar și ceea ce părea un cabinet de consultații. Într-un colț, se observa o ușă întredeschisă. Acolo, privind timid spre scenă, o fetiță foarte mică ținea în brațe o păpușă. Poza părea mai curând un document medical de arhivă.

— Fii foarte atentă, am insistat.

— Nu văd decât un biet bărbat...

— Nu te uita la el, ci la ce-i în spatele lui.

— O fereastră...

— Ce vezi prin fereastră?

Marina s-a încruntat.

— Îl recunoști? am întrebat, arătând dragonul ce împodobește fațada edificiului din fața odăii unde fusese făcută fotografia.

— L-am văzut undeva...

— Asta mi-am zis și eu, am consimțit. Aici, în Barcelona. Pe Ramblas, în fața teatrului Liceo. Am revăzut fiecare fotografie din album în parte, iar asta-i singura făcută în Barcelona.

Am desprins fotografia din album și i-am întins-o Marinei. Pe dos, cu litere aproape șterse, se putea citi:

Studioul fotografic Martorell-Borrás - 1951

Copie - Doctorul Joan Shelley

Rambla de los Estudiantes, 46-48, et. 1, Barcelona

Marina mi-a înapoiat fotografia, dând din umeri.

— Óscar, poza a fost făcută acum aproape treizeci de ani. Nu înseamnă nimic.

— Azi-dimineață m-am uitat în cartea de telefon. Doctorul ăsta, Shelley, figurează încă la adresa Rambla de los Estudiantes, 46-48, etajul 1. Știam eu că-mi sună cunoscut numele lui. Apoi mi-am adus aminte că Sentís a spus că doctorul Shelley fusese primul prieten al lui Mihail Kolvenik când acesta sosise la Barcelona.

Marina s-a uitat la mine.

— Și ca să te bucuri, ai făcut ceva mai mult decât să te uiți în cartea de telefon...

— Am sunat, am admis. Mi-a răspuns fiica doctorului Shelley, María. I-am zis că era extrem de important să stăm de vorbă cu tatăl ei.

— Și a fost de acord?

— La început nu, dar, când am pomenit numele lui Mihail Kolvenik, i s-a schimbat vocea. Tatăl ei a acceptat să ne primească.

— Când?

M-am uitat la ceas.

— Peste patruzeci de minute.

Am luat metrul până în piața Cataluňa¹. Când urcam scările spre Ramblas, începea să se întunece. Se apropia Crăciunul, iar orașul era împodobit cu ghirlande de lumini. Felinarele desenau spectre multicolore pe bulevard. Stoluri de porumbei zburătăceau printre chioșcuri cu flori și cafenele, cântăreți ambulanți și dansatoare de cabaret, turiști și localnici, polițiști și pungăși, cetățeni și strigoi din alte epoci. Germán avea dreptate: nu exista o asemenea stradă nicăieri în întreaga lume.

Silueta marelui teatru Liceo se înălța în fața noastră. Era seară de operă și diadema de lumini a copertinelor

1. Catalonia.

din fier forjat era aprinsă. De cealaltă parte a bulevardului am recunoscut dragonul verde din fotografie, care privea lumea din colțul unei fațade. Văzându-l, mi-am spus că istoria rezervase altarele și iconițele Sfântului Gheorghe, dar dragonului îi revenise pe viață Barcelona.

Vechiul cabinet de consultații al doctorului Joan Shelley ocupa primul etaj al unui vechi edificiu cu aer seniorial și lumini funebre. Am traversat un vestibul cavernos din care urca în spirală o scară sumptuoasă. Pașii ni s-au pierdut în ecoul ei. Am observat că ciocănelele ușilor aveau forma unor chipuri de înger. Vitralii ca de catedrală înconjurau lucarna, transformând clădirea în cel mai mare caleidoscop din lume. Ca în toate clădirile epocii, îndeobște, primul etaj nu era primul, ci al treilea. Am trecut de mezanin și etajul întâi, numit principal, și am ajuns la ușa pe care o placă veche de bronz anunța: *Dr. Joan Shelley*. M-am uitat la ceas. Mai erau două minute până la ora când Marina urma să bată la ușă.

Fără nicio îndoială, femeia care ne-a deschis venea dintr-o icoană. Evanescentă, virginală, cu un aer mistic. Avea tenul alb ca de nea, spre străveziu, și ochii atât de deschiși la culoare, încât aproape că nu aveau niciuna. Un înger fără aripi.

— Doamna Shelley? am întrebat, politicos.

Ea a încuviințat, cu privirea arzând de curiozitate.

— Bună seara, am început. Sunt Óscar. Am vorbit azi-dimineață...

— Îmi amintesc. Pofțiți. Intrați...

Ne-a invitat înăuntru. María Shelley mergea ca o balerină săltând printre nori, cu încetinitorul. Era fragilă și mirosea a apă de roze. Am calculat că avea, probabil, treizeci și ceva de ani, dar părea mai tânără. Avea încheietura

unei mâini bandajată și un batic în jurul gâtului de lebedă. Vestibulul era o cameră obscură alcătuită din catifea și oglinzi afumate. Casa mirosea a muzeu, ca și cum aerul care plutea în ea era închis acolo de decenii.

— Vă mulțumim mult că ați acceptat să ne primiți. Ea e prietena mea Marina.

María s-a uitat la Marina. Întotdeauna m-a fascinat modul în care se cercetează femeile una pe alta. Nici ele două n-au făcut excepție.

— Încântată, a zis în cele din urmă María Shelley, trăgându-și vorbele. Tatăl meu e un bărbat foarte în vârstă. Are o fire cam schimbătoare. Vă rog să nu-l obosiți.

— Nu vă faceți griji, a zis Marina.

Ne-a făcut semn s-o urmărim înăuntru. Categorie, María Shelley se mișca cu o agilitate vapoasă.

— Și spuneți că aveți ceva care i-a aparținut răposatului domn Kolvenik? a întrebat María.

— Dumneavoastră l-ați cunoscut? am întrebat la rândul meu.

Fața i s-a luminat la amintirea altor timpuri.

— În realitate, nu. Dar am auzit vorbindu-se mult despre el. Încă de mică, a spus, aproape numai pentru sine.

Pe pereții tapetați cu catifea neagră erau icoane cu sfinți, fecioare și martiri în agonie. Covoarele erau închise la culoare și absorbau până și puțină lumină ce se filtra prin crăpăturile ferestrelor închise. În timp ce ne urmam amfitrioana prin galerie, m-am întrebat de când locuia acolo, singură cu tatăl ei. Se măritase, trăise, iubise sau simțise, oare, și altceva decât lumea apăsătoare a acelor pereți?

María Shelley s-a oprit în fața unei uși glisante, în care a bătut cu încheieturile degetelor.

— Tată?

Doctorul Joan Shelley, ori ceea ce mai rămăsese din el, stătea într-un jilț mare în fața focului, sub câteva pături. Fiica lui ne-a lăsat singuri cu el. Pe când se retrăgea, încercam să-mi iau ochii de la talia ei de viespe. Bătrânul doctor, în care abia putea fi recunoscut bărbatul din portretul pe care îl aveam în buzunar, ne privea în tăcere. Privirea îi emana neîncredere. O mână îi tremura ușor pe spătarul jilțului. Sub masca apei de Colonia, trupul îi mirosea a boală. Zâmbetul lui sarcastic nu ascundea neplăcerea pe care i-o inspirau lumea și propria-i stare.

— Timpul face din trup ceea ce prostia face din suflet, a spus, arătând spre sine. Îl face să putrezească. Ce doriți?

— Ne întrebam dacă ne-ați putea vorbi despre Mihail Kolvenik.

— Aș putea, dar nu văd de ce, mi-a tăiat-o doctorul. S-a vorbit deja prea mult despre el la vremea lui, și nu s-au spus decât minciuni. Dacă oamenii ar gândi a patra parte din cât vorbesc, lumea noastră ar fi raiul pe pământ.

— Da, dar pe noi ne interesează adevărul, am subliniat. Bătrânul s-a strâmbat batjocoritor.

— Adevărul nu-l putem găsi, fiule. El ne găsește pe noi.

Am dat să zâmbesc docil, dar începeam să bănuiesc că omul n-avea niciun interes să spună ceva angajant. Intuindu-mi temerile, Marina a luat inițiativa.

— Domnule doctor Shelley, a zis dulce, a nimerit din întâmplare în mâinile noastre o colecție de fotografii care e posibil să fi fost ale domnului Mihail Kolvenik. Într-una din ele, apăreți lângă un pacient. De aceea am îndrăznit să vă deranjăm, căci speram să înapoiem colecția stăpânului ei legitim sau cui o fi aparținând.

De astă dată, răspunsul n-a mai fost lapidar. Medicul s-a uitat la Marina, fără să-și ascundă o oarecare uimire. M-am întrebat de ce nu-mi dăduse mie prin minte o

asemenea viclenie. Așa că am hotărât că era mai bine să-i las Marinei grosul conversației.

— Nu știu despre ce fotografii vorbești, domnișoară...

— Unele în care apar pacienți cu malformații, a zis Marina.

O lumină s-a aprins în ochii doctorului. Atinseserăm un nerv. Există, totuși, viață sub pături.

— Ce vă face să credeți că pozele îi aparțineau lui Mihail Kolvenik? a întrebat, făcând pe nepăsătorul. Ori că eu aș avea vreo legătură cu ele?

— Fiica dumneavoastră ne-a spus că erați prieteni, a spus Marina, schimbând vorba.

— Maria are virtutea ingenuității, i-a tăiat-o Shelley, ostil.

Marina a consimțit, s-a ridicat în picioare și mi-a făcut semn s-o imit.

— Înțeleg, a spus politico. Văd că ne-am înșelat. Ne pare rău că v-am deranjat, domnule doctor. Hai, Óscar. Găsim noi cui să dăm colecția...

— Un moment, a oprit-o Shelley.

După ce și-a dres glasul, ne-a făcut semn să ne așezăm din nou.

— Mai aveți colecția?

Marina a încuviințat, înfruntând privirea bătrânului. Brusc, Shelley a scos ceea ce am presupus că era un hohot de râs. Semăna cu fâșăitul unor vechi pagini de ziar mototolite.

— De unde știu că spuneți adevărul?

Marina mi-a aruncat un ordin mut. Am scos fotografia din buzunar și i-am întins-o doctorului. A luat-o cu o mână tremurândă și a examinat-o. A studiat-o îndelung. În sfârșit, întorcându-și privirea spre foc, a început să vorbească.

După cum ne-a spus, doctorul Shelley avea tată britanic și mamă catalană. Se specializase ca traumatolog într-un spital din Bournemouth. Stabilindu-se la Barcelona, condiția lui de străin îi închisese ușile cercurilor sociale în care se inaugurau cariere promițătoare. N-a putut obține decât un post la infirmeria unei închisori. Acolo îl îngrijise pe Mihail Kolvenik după ce acesta căzuse victimă unei brutale încăierări în pușcărie. Pe atunci, Kolvenik nu vorbea nici spaniola, nici catalana. A avut norocul ca Shelley să spună ceva în germană. Shelley i-a împrumutat bani ca să-și cumpere haine, l-a găzduit și l-a ajutat să-și găsească de lucru la Velo-Granell. Kolvenik a prins o dragoste nemăsurată pentru el, neuitându-i nicicând bunătatea. Între cei doi s-a născut o prietenie profundă.

Mai târziu, din prietenia lor avea să rodească o relație profesională. Mulți dintre pacienții doctorului Shelley aveau nevoie de piese ortopedice și proteze speciale. Velo-Granell era lider în domeniu, și niciunul dintre proiectanții lui nu dădea dovadă de mai mult talent decât Mihail Kolvenik. Cu timpul, Shelley devenise medicul personal al lui Kolvenik. De cum i-a surâs norocul, Kolvenik a vrut să-i dea o mână de ajutor prietenului său, finanțând înființarea unui centru medical specializat în studierea și tratarea bolilor degenerative și a malformațiilor congenitale.

Kolvenik era interesat de acel domeniu încă din copilăria petrecută la Praga. Shelley ne-a povestit că mama lui Mihail Kolvenik avusese gemeni. Unul din ei, Mihail, se născuse puternic și sănătos. Celălalt, Andrei, venise pe lume cu o malformație incurabilă a oaselor și mușchilor, care avea să-i aducă moartea după nici șapte ani. Întâmplarea marcase memoria și, într-o oarecare măsură, vocația lui Mihail. El avusese întotdeauna convingerea

că, dacă s-ar fi bucurat de o îngrijire medicală adecvată și ar fi dispus de o tehnologie care să-i poată oferi ceea ce natura îi refuzase, fratele lui ar fi putut să ajungă la maturitate, trăindu-și viața din plin. Acea convingere îl făcuse să-și dedice talentul proiectării de mecanisme care, după cum îi plăcea să spună, „să completeze“ trupurile defavorizate de providență.

„Natura e ca un copil ce se joacă cu viețile noastre. Când se plictisește de jucăriile stricate, le lasă baltă și le înlocuiește cu altele“, spunea Kolvenik. „Noi suntem datori să adunăm piesele și să le recompunem.“

Unii percepeau în vorbele lui o aroganță ce friza blasfemia; alții, doar speranța. Umbra fratelui nu-l părăsise nicicând pe Mihail Kolvenik. Credea că soarta capricioasă și nemiloasă hotărâse ca el să trăiască, iar fratele lui să se nască cu moartea în trup. Shelley ne-a mai spus că Mihail Kolvenik se simțea vinovat de aceasta și profund dator față de Andrei și toți cei care, ca și el, purtau stigmatul imperfecțiunii. Pe atunci, începuse să colecționeze fotografii cu diformi din întreaga lume. Pentru Kolvenik, acele ființe uitate de soartă erau frații nevăzuți ai lui Andrei. Familia lui.

— Mihail Kolvenik era un bărbat strălucit, a continuat doctorul Shelley. Asemenea oameni trezesc mereu neîncrederea celor ce se simt inferiori. Invidia e un orb care vrea să-ți scoată ochii. În ultimii lui ani de viață, dar și după moartea lui, despre Mihail s-au spus calomnii. Blestematul ăla de inspector... Florián. Nu înțelegea că se folosea de el ca de o marionetă pentru a-l distruge pe Mihail...

— Florián? a intervenit Marina.

— Florián era inspectorul-șef al brigăzii judiciare, a replicat Shelley, cu tot disprețul pe i-l puteau exprima coardele vocale. Un arivist, o lipitoare care încerca să-și

facă un nume pe seama fabricii Velo-Granell și a lui Mihail Kolvenik. Nu mă consolează decât gândul că n-a putut dovedi nicicând nimic. El a scos din mânecă tot scandalul cu trupurile...

— Trupurile?

Shelley s-a cufundat într-o lungă tăcere. Ne-a privit pe amândoi, și zâmbetul cinic i-a reapărut.

— Inspectorul Florián, a întrebat Marina, știți unde l-am putea găsi?

— La un circ, ca pe toate celelalte paiațe, a răspuns Shelley.

— L-ați cunoscut pe Benjamín Sentís, domnule doctor? am întrebat, încercând să schimb vorba.

— Firește, a răspuns Shelley. Îl vedeam cu regularitate. Ca asociat al lui Kolvenik, Sentís se ocupa de administrarea fabricii Velo-Granell. Un zgârcit care nu-și știa locul pe lume, după părerea mea. Ros de invidii.

— Știți că trupul domnului Sentís a fost găsit acum o săptămână în canalele de scurgere subterane? am întrebat.

— Citesc ziarele, a răspuns rece.

— Nu vi s-a părut straniu?

— Nu mai mult decât alte lucruri de care aflăm din presă, a replicat Shelley. Lumea e bolnavă. Iar eu încep să mă simt obosit. Altceva?

Eram gata să-l întreb de doamna în negru, dar Marina mi-a luat-o înainte, negând cu un surâs. Shelley s-a întins după soneria de serviciu și a tras de firul ei. María Shelley a intrat, cu privirea lipită de picioare.

— Tinerii pleacă, María.

— Da, tată.

Ne-am ridicat. Am întins mâna după fotografie, dar mâna tremurătoare a doctorului mi-a luat-o înainte.

— Poza am s-o opresc, dacă nu vă supărați...

Apoi ne-a întors spatele și i-a făcut semn fiicei sale să ne însoțească până la ieșire. Când ieșeam din bibliotecă, m-am întors să arunc o ultimă privire doctorului și l-am surprins aruncând fotografia în flăcări. Ochii lui sticloși au urmărit-o cum ardea printre limbile de foc.

María Shelley ne-a condus în tăcere până în vestibul, unde ne-a surâs, în chip de scuză.

— Tata e dificil, dar are inimă bună, l-a scuzat. Viața i-a oferit multe neplăceri și firea îl trădează uneori...

Ne-a deschis ușa și a aprins lumina pe scară. I-am citit în privire o îndoială; parcă voia să ne spună ceva, dar se temea. Marina a observat și ea acest lucru și i-a întins mâna în semn de mulțumire. María Shelley i-a întins-o pe a ei. Porii acelei femei emanau singurătate, ca o sudoare rece.

— Nu știu ce v-a zis tata, a șoptit, întorcând, temătoare, privirea.

— María? S-a auzit glasul doctorului din apartament. Cu cine vorbești?

O umbră a acoperit fața Marinei.

— Vin, tată, vin...

Ne-a aruncat o ultimă privire, dezolată, și a intrat în casă. Întorcându-se, am observat că purta la gât o medalie mică. Puteam jura că pe ea era gravat un fluture cu aripile negre desfăcute. Ușa s-a închis și nu mi-a dat timp să verific. Am rămas pe palier, ascultând cum în casă glasul tunător al tatălui își năpustea furia asupra fiicei. Lumina de pe scară s-a stins. O clipă, am simțit miros de carne în descompunere. Venea de undeva de pe scară, ca și cum în beznă zăcea un animal mort. Mi s-a părut că aud pași ce se îndepărtau în susul scării, iar duhoarea, sau impresia, a dispărut.

— Să plecăm de aici, am propus.

14

Pe când ne întorceam la casa Marinei, am observat că ea mă privea cu coada ochiului.

— Ai să-ți petreci Crăciunul în familie?

Am negat cu privirea pierdută în trafic.

— De ce nu?

— Părinții mei călătoresc neîntrerupt. Sunt deja câțiva ani de când nu mai petrecem Crăciunul împreună.

Fără să vreau, glasul mi-a sunat ostil, ca de oțel. Am tăcut amândoi tot restul drumului. La gardul vilei, mi-am luat rămas-bun de la Marina.

Pe drumul spre internat, a început ploaia. Priveam în depărtare șirul ferestrelor de la etajul patru al liceului. Doar două erau luminate. Cei mai mulți colegi plecaseră în vacanța de Crăciun și aveau să se întoarcă abia peste trei săptămâni. Ca în fiecare an. Internatul era pustiu, în grija tutorilor mai rămăseseră doar doi nefericiți. Ultimii doi ani fuseseră cei mai răi, dar acum nu-mi mai păsa. De fapt, chiar îmi plăcea. Nu puteam concepe să plec de lângă Marina și Germán. Alături de ei, nu mă mai simțeam singur.

Am urcat iar spre odaia mea. Coridorul părăsit era mut. Acea aripă a internatului era pustie. Am presupus

că nu avea să rămână decât doña Paula, văduva ce se ocupa de curățenie și locuia singură într-un mic apartament de la etajul trei. Șoapta continuă a televizorului ei se ghicea la etajul inferior. Am parcurs șirul odăilor goale, până la dormitorul meu. Am deschis ușa. Un tunet a mugit pe cerul orașului, și tot edificiul a vuit. Lumina fulgerului s-a filtrat printre obloanele închise ale ferestrei. M-am întins pe pat fără să mă dezbrac. Am auzit furtuna ce continua în beznă. Am scos din sertarul noptierei portretul în creion al Marinei, făcut de Germán în ziua petrecută la plajă. L-am privit în întuneric, până m-au învins somnul și oboseala. Am adormit ținându-l strâns ca pe o amuletă. Când m-am trezit, portretul îmi dispăruse din mâini.

Am deschis ochii brusc. Am simțit frigul și suflarea vântului pe față. Fereastra era deschisă, iar ploaia îmi băntuia odaia. M-am ridicat, buimac. Prin întuneric, am căutat pe pipăite micuța veioză de pe noptieră. Dar am apăsat în van pe întrerupător. Lumina era oprită. Și mi-am dat seama că portretul cu care adormisem nu mai era nici în mâinile mele, dar nici pe pat ori pe jos. M-am frecat la ochi, fără să pricep. Brusc, am simțit-o. Intensă și pătrunzătoare. Duhoarea de putreziciune. În aer. În odaie. În propriile-mi haine, ca și cum îmi frecașem pielea de stârvul unui animal mort. M-am ținut să nu vomit și, o clipă după aceea, m-a copleșit o panică profundă. Nu eram singur. Cineva sau ceva intrase pe fereastră în timp ce dormeam.

Încetșor, pipăind mobilele, m-am apropiat de ușă. Am încercat să aprind lumina mare. Am ieșit în ușa care dădea pe coridorul pierdut în beznă. Am simțit iar duhoarea, mai intensă. De animal sălbatic. Subit, mi s-a părut că întrezăresc o siluetă care intra în ultima odaie.

— Doña Paula? am strigat-o, aproape în șoaptă.

Ușa s-a închis ușurel. Am tras cu putere aer în piept și, deconcertat, am ieșit pe coridor. M-a oprit un șuierat ca de reptilă, dar era un cuvânt. Numele meu. Vocea venea din dormitorul închis.

— Doña Paula, dumneata ești? am bâiguit, încercând să stăpânesc tremurul ce-mi invada mâinile.

Am făcut un pas în întuneric. Vocea mi-a repetat numele. Nu mai auzisem nicicând una la fel. Era spartă, crudă și emana răutate. Mă simțeam blocat și paralizat în acel coridor cu umbre. Deodată, ușa odăii s-a deschis brutal. Într-o secundă interminabilă, mi s-a părut că locul de trecere se scurta și se îngusta sub picioarele mele, împingându-mă spre ușa aceea.

În mijlocul încăperii, am distins limpede obiectul ce strălucea pe pat. Era portretul Marinei, cu care adormisem. În două mâini de lemn ca de marionetă. Cabluri însângerate curgeau pe lângă încheieturi. Am fost absolut sigur că erau mâinile pierdute de Benjamín Sentís în canal. Smulse din rădăcini. Și am simțit că rămân fără aer în plămâni.

Duhoarea acidă era de nesuportat. Cu luciditatea groazei, am văzut pe perete, atârând nemișcată, cu brațele încrucișate, o ființă îmbrăcată în negru. Fața îi era acoperită de păr încălcit. De la baza ușii, am privit cum chipul i se ridica nespul de lent, arătând un zâmbet cu colți ce sclipeau în penumbră. Pe sub mânuși, au început să miște gheare ca niște snopi de șerpi. Am dat un pas înapoi și am auzit iar glasul ce-mi murmură numele. Figura se târa spre mine ca un păianjen uriaș.

Am urlat și am trântit ușa. Am încercat să blochez ieșirea din odaie, dar am simțit o lovitură puternică. Zece unghii ca niște cuțite au răzbit prin lemn. Am luat-o la

goană spre celălalt capăt al coridorului și am auzit cum ușa rămasă în urmă se făcea fărâme. Coridorul devenise un tunel nesfârșit. Am zărit scara la câțiva metri și m-am întors să privesc în urmă. Ființa infernală luneca drept spre mine. Sclipirile ochilor ei străpungeau tenebrele. Eram prins.

M-am aruncat pe coridorul care ducea la bucătărie, profitând că știam pe de rost toate ascunzișurile liceului. Am închis ușa după mine. Degeaba. Creatura s-a năpustit asupra ei și a dărâmat-o, aruncându-mă la pământ. M-am rostogolit pe lespezi și m-am ascuns sub masă. Am zărit niște picioare. În jurul meu, zeci de farfurii și pahare au explodat în cioburi, formând un strat de sticlă spartă. Am zărit printre cioburi tăișul zimțat al unui cuțit și l-am luat cu disperare. Figura s-a lăsat jos lângă mine, ca lupul la gura vizuinii. Am împuns cu cuțitul spre chipul acela și tăișul a intrat în el ca în noroi. Figura s-a tras înapoi cu o jumătate de metru, și eu am putut fugi în celălalt capăt al bucătăriei. Am căutat ceva cu care să mă apăr, dând și eu înapoi, pas după pas. Am dat de un sertar. L-am deschis. Tacâmuri, ustensile de bucătărie, lumânări, o brichetă cu benzină și alte nimicuri ce nu erau bune de nimic. Instinctiv, am luat bricheta și am dat s-o aprind. În fața mea se ridica umbra creaturii. I-am simțit suflarea urât mirositoare. Una din gheare se apropia de gâtul meu. Am aprins bricheta și flacăra ei a luminat creatura la doar douăzeci de centimetri. Am închis ochii și mi-am ținut respirația, convins că înfruntam moartea și că nu trebuia decât să aștept. Iar așteptarea devenise nesfârșită.

Când am redeschis ochii, creatura se retrăgea. I-am auzit pașii, pleca. Am urmat-o spre odaia mea și mi s-a părut că aud un geamăt. Am crezut că în sunetul lui

percepeam durere sau furie. Ajuns în cameră, m-am oprit în ușă și am privit. Intrusul îmi scotocea în rucsac. A pus mâna pe albumul cu fotografii luat din seră. S-a întors, ne-am uitat unul la altul. Pentru o zecime de secundă, i-am întrezărit profilul în lumina spectrală a nopții. Am vrut să zic ceva, dar ființa se aruncase deja pe fereastră.

Am fugit spre pervaz și am privit afară, sperând să-i văd trupul căzând în gol. Silueta luneca peste scurgeri cu o viteză neverosimilă. Pelerina neagră îi unduia în vânt. De acolo a sărit pe acoperișurile aripii de răsărit. A ocolit o pădure de garguie și turnuri. Paralizat, am privit cum apariția infernală se îndepărta prin furtună cu piruete imposibile, ca o panteră, de parcă acoperișurile Barcelonei erau o junglă. Am văzut că ușorul ferestrei era plin de sânge. Am mers pe urma ei până pe coridor, dar n-am priceput imediat că sângele nu era al meu. Cuțitul meu rănise un om. M-am rezemat de perete. Genunchii îmi tremurau și m-am lăsat pe vine, sfârșit.

Nu știu cât am stat așa. Când m-am ridicat, am hotărât să mă duc în singurul loc unde credeam că mă pot simți în siguranță.

Am ajuns la casa Marinei și am traversat grădina pe pipăite. Am dat ocol casei și m-am îndreptat spre intrarea bucătăriei. O lumină caldă dansa în spatele obloanelor. M-am simțit ușurat. Am bătut cu degetele și am intrat. Ușa era deschisă. Deși orele erau înaintate, Marina scria în caietul ei pe masa din bucătărie, la flacăra lumânărilor, cu Kafka în poală. Văzându-mă, stiloul i-a căzut dintre degete.

— Pentru Dumnezeu, Óscar! Ce...? a exclamat, examinându-mi hainele rupte și murdare, pipăindu-mi zgârieturile de pe față. Ce-ai pățit?

După vreo două cești cu ceai fierbinte, am izbutit să-i explic Marinei ce se întâmplase, ori ce-mi aminteam, căci începeam să mă îndoiesc de propriile-mi simțuri. M-a ascultat, ținându-mi o mână în ale ei, ca să mă liniștească. Am presupus că arătam, probabil, mai rău decât credeam.

— Nu te deranjează dacă rămân peste noapte aici? Nu știam unde să mă duc. Și nu vreau să mă întorc la internat.

— Nici nu te las s-o faci. Poți sta cu noi oricât timp ai nevoie.

— Mulțumesc.

Am citit în ochii ei neliniștea care mă rodea și pe mine. După cele întâmplare în noaptea aceea, casa lor era la fel de sigură ca și internatul sau oricare alt loc. Ființa care ne urmărise știa unde să dea de noi.

— Ce-o să facem acum, Óscar?

— Am putea să-l căutăm pe inspectorul de care a pomenit Shelley, Florián, și să încercăm să aflăm ce se petrece cu adevărat...

Marina a oftat.

— Ascultă, poate că-i mai bine să plec, am îndrăznit.

— Nici vorbă. Ți-am pregătit o cameră sus, alături de a mea. Vino.

— Ce... ce-o să spună Germán?

— Germán o să fie încântat. O să-i spunem că petreci Crăciunul cu noi.

Am urmat-o pe scări. Nu mai fusesem la etajul de sus. Un coridor flancat de uși din stejar cioplit se întindea în lumina candelabrului. Odaia mea era în capătul coridorului, alături de a Marinei. Mobila părea veche, dar totul era curat și ordonat.

— Cearșafurile sunt curate, a spus Marina, desfăcând patul. În dulap sunt pături, în caz că ți-e frig. Aici ai prosoape. Și poate îți găsesc o pijama de-a lui Germán.

— O să fie ca într-un cort de campanie, am glumit.

— E de preferat mai mult decât mai puțin. Mă întorc într-o clipă.

Am auzit cum i se pierdeau pașii pe coridor. Mi-am pus hainele pe un scaun și am lunecat sub cearșafurile curate și scrobite. Cred că niciodată în viață nu mai fusesem atât de ostenit. Aveam pleoapele ca de plumb. Marina a adus un soi de cămașă de noapte, lungă de doi metri, care părea furată din trusoul unei infante.

— Nici vorbă, am obiectat. Nu dorm cu așa ceva.

— Doar asta am găsit. O să-ți vină perfect. În plus, Germán nu-i de acord ca eu să le permit băieților dezbrăcați să doarmă în casă. Reguli.

Mi-a aruncat cămașa de noapte și a lăsat câteva lumânări pe consolă.

— Dacă ai nevoie de ceva, bate în perete. Sunt alături.

Ne-am privit o clipă în tăcere. În cele din urmă, Marina și-a întors privirea.

— Noapte bună, Óscar, a murmurat.

— Noapte bună.

M-am deșteptat în dormitorul scăldat în lumină. Camera dădea spre răsărit, iar pe fereastră se zărea soarele strălucitor ce se înălța peste oraș. Înainte de a mă da jos din pat, am văzut că hainele îmi dispăruseră de pe scaunul unde le lăsasem de cu seară. Am înțeles ce însemna aceasta și am blestemat excesul de amabilitate, convins că Marina făcuse special astfel. Pe sub ușă se strecurau arome de pâine caldă și cafea proaspătă. Renunțând la orice speranță de a-mi păstra demnitatea, m-am pregătit să cobor în bucătărie, îmbrăcat în ridicola cămașă de noapte. Am ieșit pe coridor și am descoperit că toată casa era scăldată în acea lumină magică. Am auzit glasurile gazdelor mele, sporovăind în bucătărie. Mi-am luat inima în dinți și am coborât pe trepte. M-am oprit în pragul ușii și mi-am dres glasul. Marina, care îi turna cafea lui Germán, a ridicat privirea.

— Bună dimineața, frumoasă adormită, a spus.

Germán s-a întors și s-a ridicat ca un domn, întinzându-mi mâna și oferindu-mi un scaun.

— Bună ziua, prietene Óscar! a exclamat cu entuziasm. E o plăcere să te avem printre noi. Marina mi-a explicat deja despre reparațiile de la internat. Să știi că poți

rămâne aici oricât e nevoie, te rog să fii convins. Aceasta e casa ta.

— Vă mulțumesc foarte mult.

Marina mi-a turnat o ceașcă cu cafea, surâzând șmechereste și arătând spre cămașa de noapte.

— Îți stă nemaipomenit.

— Divin. Sunt o floare între flori. Unde-mi sunt hainele?

— Ți le-am curățat nițel, acum se usucă.

Germán a împins spre mine o tavă cu cornuri abia aduse de la cofetăria Foix. Îmi lăsa gura apă.

— Gustă unul, Óscar, m-a îndemnat Germán. E cornul cornurilor. Și fii sigur, ce vezi aici nu-i marmeladă, ci un monument.

Am înghițit cu lăcomie și apetit de naufragiat tot ce-mi puneau în față. German răsfoia, distrat, jurnalul. Se vedea că era binedispus și, deși își terminase micul dejun, nu s-a ridicat până ce nu m-am ghiftuit și mi-au rămas de mâncat doar tacâmurile. Apoi s-a uitat la ceas.

— Ai să ajungi târziu la întâlnirea cu preotul, tată, i-a amintit Marina.

Germán a încuviințat, ușor plictisit.

— Nici nu știi de ce mă mai deranjez, a zis. Pușlamaia asta pune mai multe curse decât un vânător.

— Asta din pricina sutanei, a spus Marina. Crede că îi aduce mai mulți adepți.

M-am uitat la amândoi deconcertat, fără să am nici cea mai mică idee despre ce voiau să spună.

— Șah, a lămurit Marina. Germán și preotul sunt în duel de ani de zile.

— Niciodată să nu provoci un iezuit la o partidă de șah, prietene Óscar. Crede-mă. Cu permisiunea dumitale, a spus Germán, ridicându-se.

— Asta ar mai lipsi. Mult noroc.

Germán și-a luat surtucul, pălăria și bastonul de abanos și a plecat la întâlnirea cu prelatul strateg. Imediat, Marina s-a dus în grădină și s-a întors cu hainele mele.

— Regret, dar Kafka a dormit pe ele.

Hainele se uscaseră, dar mirosul de felină n-avea să dispară nici după cinci spălări.

— Azi-dimineată, când m-am dus să cumpăr micul dejun, am sunat de la barul din piață la comisariatul de poliție. Inspectorul Víctor Florián s-a pensionat și locuiește în Vallvidrera. N-are telefon, dar mi-au dat adresa.

— Mă îmbrac într-un minut.

Stația de funicular din Vallvidrera era la câteva străzi de casa Marinei. Mergând cu pas ferm, am ajuns în zece minute acolo și am cumpărat două bilete. De pe peronul de la poalele muntelui, mahalaua Vallvidrera apărea ca un balcon deasupra orașului. Casele păreau atârinate de nori cu fire nevăzute. Ne-am așezat la coada vagonului și, în vreme ce funicularul urca molcom, am privit Barcelona la picioarele noastre.

— Asta trebuie să fie o meserie bună, am zis. Ascensorist de funiculare. Liftierul cerului.

Marina m-a privit cu scepticism.

— Ce-i rău în tot ce-am spus? am întrebat.

— Nimic. Dacă nu aspiri decât la asta.

— Nu știu la ce aspir. Lucrurile nu-s la fel de limpezi pentru toți ca pentru tine, Marina Blau, Premiul Nobel pentru Literatură și conservatoarea colecției de cămăși de noapte a familiei de Borbón¹.

1. Numele spaniol al dinastiei de Bourbon, a cărei ramură iberică domnește în Spania.

Marina a devenit atât de serioasă, încât mi-am regretat comentariul.

— Cine nu știe unde merge n-ajunge nicăieri, a spus cu răceală.

I-am arătat biletul meu.

— Eu știu unde mă duc.

A întors privirea. Am urcat în tăcere vreo două minute. Silueta liceului meu se înălța în depărtare.

— Arhitect, am murmurat.

— Ce?

— Vreau să fiu arhitect. La asta aspir. N-am spus-o nicicând nimănui.

În sfârșit, mi-a surâs. Funicularul ajungea în vârful muntelui și se hurduca precum o mașină de spălat veche.

— Întotdeauna am vrut să am propria mea catedrală, a spus Marina. Ai vreo sugestie?

— Gotică. Dă-mi timp și ți-o construiesc.

Soarele i-a luminat chipul, iar ochii i-au strălucit, pironindu-mă.

— Promiți? a întrebat, oferindu-mi palma deschisă.

I-am strâns mâna cu putere.

— Îți promit.

Adresa obținută de Marina era a unei case vechi, așezată practic pe marginea prăpastiei. Bălăriile puseseră stăpânire pe întreaga grădină. O cutie poștală ruginită se ițea dintre ele ca o ruină a erei industriale. Ne-am strecurat până la ușă. Se zăreau cutii cu grămezi de jurnale vechi, legate cu sfori. Zugrăveala fațadei se coșcovea ca o piele uscată, veștejită de vânt și ploaie. Inspectorul Víctor Florián nu exagera cu cheltuielile de imagine.

— Aici chiar că-i nevoie de un arhitect, a spus Marina.

— Sau de o echipă de demolatori.

Am bătut la ușă încetișor. Mă temeam că, de-aș fi bătut mai tare, atingerea degetelor mele ar fi aruncat casa pe munte în jos.

— Și dacă încerci cu soneria?

Butonul era spart, iar în cutie se întrezăreau fire electrice de pe vremea lui Edison.

— Eu nu-mi bag degetul aici, am replicat, bătând din nou.

Brusc, ușa s-a crăpat vreo zece centimetri. Un lanț de siguranță a sclipit în fața a doi ochi cu luciri metalice.

— Cine-i acolo?

— Víctor Florián?

— Eu sunt, dar vreau să știu cine-i acolo.

Glasul era autoritar și nerăbdător. Un glas ce penaliza.

— Avem informații despre Mihail Kolvenik, s-a prezentat Marina.

Ușa s-a deschis larg. Víctor Florián era lat în umeri și musculos. Purta tot costumul din ziua când se pensionase, ori așa mi-am închipuit. Părea un bătrân colonel fără război și batalion de comandat. Strângea între buze o havană stinsă și în fiecare sprânceană avea mai mult păr decât majoritatea oamenilor pe tot capul.

— Ce știți voi despre Kolvenik? Cine sunteți? Cine v-a dat adresa mea?

Florián nu puneă întrebări, le mitralia. Ne-a poftit înăuntru, după ce a aruncat o privire în exterior, de parcă se temea să nu fi fost urmărit de cineva. Locuința era un cuib de murdărie și mirosea a magazie. Erau mai multe hârtii decât în biblioteca din Alexandria, dar toate răvășite și ordonate de un ventilator.

— Să mergem în spate.

Am trecut prin fața unei încăperi cu zeci de arme pe un perete. Revolvere, arme automate, mausere, baionete. Unele revoluții începuseră cu mai puțină artilerie.

— Sfântă Fecioară, am murmurat.

— Liniște, asta nu-i capelă, ne-a repezit Florián și a închis ușa arsenalului.

„Spatele“ pomenit era o sufragerie mică, din care se putea privi întreaga Barcelonă. Chiar și la pensie, inspectorul continua s-o țină sub observație de sus. Ne-a arătat o sofa plină de găuri. Pe masă erau o cutie cu fasole pe jumătate plină și o bere Estrella Dorada, fără pahar. „Pensie de polițist, bătrânețe de cerșetor“, mi-am zis. Florián s-a așezat pe un scaun vizavi de noi și a luat un deștepător ieftin. L-a pus dintr-o singură mișcare pe masă, în fața noastră.

— Cincisprezece minute. Dacă într-un sfert de ceas nu-mi spuneți ceva ce nu știu, vă dau afară cu șuturi în fund.

Ne-a luat mai bine de cincisprezece minute pentru a-i relata tot ce se petrecuse. Pe măsură ce ne asculta istoria, fața lui Víctor Florián se zbârcea. Printre zbârcituri, am ghicit omul consumat și speriat ascuns în vizuina aceea cu jurnalele vechi și colecția lui de pistoale. La capătul lămuririlor noastre, Florián și-a luat havana și, examinând-o în tăcere aproape un minut, a aprins-o.

Apoi, cu privirea pierdută în mirajul orașului învăluit în cețuri, a început să vorbească.

16

În 1945, eram inspector în brigada judiciară din Barcelona, a început Florián. Mă gândeam să cer transferul la Madrid, când mi s-a dat cazul Velo-Granell. Brigada îl cerceta de aproape trei ani pe Mihail Kolvenik, un străin puțin simpatizat de regim, dar brigada nu fusese în stare să dovedească nimic. Predecesorul meu în funcție demisionase. Velo-Granell era înconjurată de un zid de avocați și un labirint de societăți financiare, unde totul se pierdea într-un nor. Superiorii mi-au sugerat că era o oportunitate unică pentru a-mi face o carieră. Cazuri similare, mi-au spus tot ei, te instalau într-un birou ministerial cu șofer și orar de marchiz. Ambiția e o sminteală...

Florián a făcut o pauză, savurându-și spusele și zâmbind sarcastic pentru sine. Își mușca havana ca pe o rămurică de lemn-dulce.

— Când am studiat dosarul cazului, a continuat, am înțeles că ceea ce începuse ca o investigație de rutină a unor nereguli financiare și a unei posibile fraude a sfârșit prin a deveni o chestiune pe care nimeni nu știa prea bine cărei brigăzi s-o atribuie. Extorcare. Furt. Tentativă de omor. Multe alte lucruri. Rețineți că experiența de până atunci mă ducea cu gândul la deturnare de fonduri,

evaziune fiscală, fraudă și nerespectarea legii. Nu că atari nereguli ar fi mereu pedepsite, erau alte timpuri, dar noi știam totul.

Tulburat, Florián s-a învăluit în norul albastru al propriului fum.

— Atunci, de ce ați acceptat cazul? a întrebat Marina.

— Din aroganță. Din ambiție și lăcomie, a răspuns Florián, alegând tonul pe care, mi-am închipuit, îl păstra pentru cei mai mari criminali.

— Poate că și pentru adevăr, am presupus. Pentru dreptate...

Florián mi-a zâmbit trist. În privirea lui se puteau citi treizeci de ani de remușcări.

— Încă de la sfârșitul lui 1945, compania Velo-Granell era tehnic în faliment, a continuat Florián. Primele trei mari bănci din Barcelona îi anulasera liniile de credit, iar acțiunile ei nu mai erau cotate la bursă. Odată cu dispariția bazei financiare, zidul legal și rețeaua de societăți-fantomă s-au prăbușit ca un castel din cărți de joc. Zilele de glorie erau duse. Marele Teatru Regal, închis după tragedia ce o desfigurase pe Eva Irinova în ziua nunții, ajunsese o ruină. Fabrica și atelierele au fost închise. Bunurile fabricii, confiscate. Zvonurile se răspândeau ca o molimă. Fără să-și piardă sângele rece, Kolvenik a hotărât să dea un cocteil elegant la Lonja, în Barcelona, pentru a simula calmul și normalitatea. Asociatul lui, Sentís, era în pragul panicii. Nu aveau fonduri pentru a plăti nici măcar a zecea parte din mâncarea comandată pentru eveniment. Au invitat toți marii acționari și lumea bună din Barcelona. În acea seară, a plouat cu găleata. Lonja era împodobită ca un palat de vis. După ora nouă, slujitorii celor mai mari averi din oraș, dintre care multe i se datorau lui Kolvenik, au prezentat scrisori de scuză.

La sosire, după miezul nopții, l-am găsit pe Kolvenik singur în sală, într-un frac impecabil și fumând o țigară din cele pe care le comanda la Viena. M-a salutat și mi-a oferit o cupă cu șampanie. „Gustați ceva, domnule inspector, e păcat să se arunce toate astea“, mi-a zis. Niciodată nu mai stătusem față în față. Am stat de vorbă vreun ceas. Mi-a vorbit despre cărțile pe care le citise în adolescență și călătoriile pe care nu ajunsese să le facă. Kolvenik era un bărbat carismatic. Inteligența îi ardea în priviri. Oricât am rezistat, a trebuit să-mi placă. Mai mult, mi-a fost milă de el, deși se presupunea că eu eram vânătorul, iar el vânatul. Am observat că schiopăta și se sprijinea într-un baston de fildeș sculptat. „Cred că nimeni n-a pierdut atâția prieteni într-o singură zi“, i-am zis. A zâmbit și, liniștit, a făcut semn că nu era adevărat. „Greșești, domnule inspector. În atari ocazii, nimeni nu-și invită prietenii.“ M-a întrebat foarte politicoasă dacă mai voiam să-l urmăresc. I-am spus că mă voi opri doar la tribunal. Îmi amintesc că m-a întrebat: „Cum te-aș putea face să te răzgândești, amice Florián?“ „M-ai putea ucide“, am replicat. „Toate la vremea lor, inspectore“, a zis, zâmbind. Și s-a îndepărtat schiopătând. Nu l-am mai revăzut, dar sunt tot în viață. Kolvenik nu și-a împlinit ultima amenințare.

Florián s-a oprit și a luat o înghițitură de apă, savurând-o de parcă era din ultimul pahar de pe lume. Și-a lins buzele și și-a continuat relatarea.

— Din acea zi, izolat și părăsit de toți, Kolvenik s-a retras împreună cu soția în grotescul turn pe care și-l construise. În anii care au urmat, nu l-a mai zărit nimeni. Doar două persoane aveau acces la el. Vechiul său șofer, un oarecare Luis Claret, un biet nenorocit care îl adora și refuzase să-l părăsească pe Mihail chiar și după ce nu-i

mai putuse plăti salariul. Și medicul lui personal, doctorul Shelley, urmărit și de noi. Doar ei îl vedeau. Mărturia lui Shelley, care susținea că Mihail locuia în vila lui din parcul Güell, afectat de o boală nelămurită, nu ne convingea deloc, mai ales după ce aruncaserăm o privire prin arhiva și contabilitatea lui. O vreme, bănuiserăm că Mihail Kolvenik murise ori fugise în străinătate și că totul era o farsă. Shelley continua să susțină că el contractase o boală ciudată, care îl ținea în casă. Nu putea cu niciun chip să primească, nici să iasă din vizuină; așa hotărâse. Nu-l credeam nici noi, nici judecătorul. Pe 31 decembrie 1948, am obținut un mandat de percheziție în casa lui și altul de arestare pe numele lui. Mare parte din actele secrete ale fabricii dispăruseră. Bănuiam că erau ascunse la el acasă. Aveam deja suficiente indicii pentru a-l acuza pe Kolvenik de fraudă și evaziune fiscală. Nu avea sens să mai așteptăm. Ultima zi a lui 1948 urma să fie și ultima zi de libertate pentru Kolvenik. O brigadă specială era pregătită să intre a doua zi în turn. Uneori, pe marii criminali trebuie să te mulțumești să-i prinzi cu ajutorul detaliilor.

Havana lui Florián se stinsese iar. Inspectorul i-a aruncat o ultimă privire și a lăsat-o să cadă într-un ghiveci de flori gol. Acolo erau și alte resturi de țigări de foi, într-un soi de groapă comună destinată chiștoacelor.

— Chiar în acea noapte, un incendiu înfiorător a distrus reședința și a pus capăt vieții lui Kolvenik și a soției lui, Eva. În zori, le-am găsit trupurile carbonizate, îmbrățișate în pod. Speranțele noastre de a încheia cazul arseseră împreună cu ei. Niciodată nu m-am îndoit că focul fusese pus. O vreme, am crezut că în spatele lui fuseseră Benjamín Sentís și alți membri din conducerea întreprinderii.

— Sentís? l-am întrerupt.

— Nu era niciun secret că Sentís îl detesta pe Kolvenik fiindcă izbutise să controleze fabrica tatălui său, dar atât el, cât și ceilalți aveau motive și mai serioase pentru a dori ca acel caz să nu ajungă nicicând la tribunal. Turbarea moare odată cu câinele. Fără Kolvenik, jocul n-avea sens. S-ar putea spune că în acea noapte multe mâini pătate cu sânge s-au spălat în foc. Dar, încă o dată, ca în tot ce avea legătură cu acel scandal încă din prima zi, niciodată nu s-a putut dovedi nimic. Totul a sfârșit în cenușă. Și astăzi, cele petrecute la Velo-Granell constituie cea mai mare enigmă în istoria poliției din acest oraș. Și cel mai mare eșec al vieții mele...

— Dar incendiul n-a fost vina dumitale, am intervenit.

— Cariera mea în poliție a fost distrusă. Am fost detașat la brigada antisubversivă. Știți din cine era compusă? Din vânători de stafii. Așa li se spunea în poliție. Aș fi renunțat la post, dar în acele vremuri de sărăcie îi întrețineam din solda mea pe fratele meu și familia lui. În plus, nimeni nu avea să dea de lucru unui fost polițist. Oamenii erau sătui de spioni și turnători. Așa că am rămas. Trebuia să fac percheziții la miezul nopții în pensiuni sărăcăcioase, unde găseau adăpost pensionari și mutilați de război, în căutare de volume din *Capitalul* și de manifeste socialiste puse în pungi impermeabile și pitite în closete, chestii de-astea. La începutul lui 1949, credeam că totul era sfârșit pentru mine. Tot ce putuse ieși rău ieșise cât se putea de rău. Ori așa credeam eu. În zorii zilei de 13 decembrie 1949, la aproape un an de la incendiul în care muriseră Kolvenik și soția lui, trupurile ciopârțite a doi inspectori din fosta mea unitate au fost găsite la ușa vechii magazii de la Velo-Granell, în Borne. S-a aflat că ajunseseră acolo făcând investigații

în urma unui denunț anonim pe care îl primiseră în legătură cu cazul Velo-Granell. O cursă. Moartea lor n-aș dori-o nici celui mai mare dușman. Nici roțile de tren nu fac dintr-un trup ceea ce am văzut eu la morgă. Erau polițiști buni. Înarmați. Știau ce fac. Raportul a semnalat că mai mulți vecini au auzit detunături. În zona crimei s-au găsit paisprezece cartușe goale de nouă milimetri. Toate proveneau de la armele regulamentare ale inspectorilor. Nu s-a găsit nicio urmă de impact ori de proiectil pe pereți.

— Ce explicație găsiți acestui fapt?

— N-are nicio explicație. E pur și simplu imposibil. Dar s-a întâmplat... Eu însumi am văzut carcasele goale și am cercetat zona.

M-am uitat la Marina și ea la mine.

— Poate că au tras într-un obiect, o mașină sau o căruță, de pildă, care a primit gloanțele și apoi a dispărut fără să lase vreo urmă, a propus Marina.

— Prietena dumitale ar fi un bun polițist. Pe această ipoteză ne-am bazat la un moment dat, dar pe atunci nu aveam dovezi care s-o sprijine. Proiectilele de acest calibru tind să ricoșeze pe suprafețele metalice, iar impactul lor lasă urme sau, oricum, lasă resturi. Dar nu s-a găsit nimic.

— Peste câteva zile, la înmormântarea colegilor mei, l-am întâlnit pe Sentís, a continuat Florián. Era tulburat, părea nedormit de zile întregi. Hainele murdare îi miroseau a băutură. Mi-a mărturisit că nu îndrăznește să vină acasă, că de zile întregi umbla haihui și dormea în locuri publice. „Viața mea nu mai valorează nimic, Florián“, mi-a zis. „Sunt un om mort.“ I-am oferit protecția poliției. A râs. I-am propus chiar să-l ascund la mine acasă. A

refuzat. „Nu vreau să te am pe conștiință, Florián“, a spus înainte de a se face nevăzut printre oameni. În lunile următoare, toți vechii membri ai consiliului de conducere de la Velo-Granell și-au găsit moartea, teoretic, în mod natural. „Stop cardiac“ a fost verdictul medicului în toate cazurile. Circumstanțele erau similare. Singuri în pat, toți la miezul nopții, toți târându-se pe podea, fugind de o moarte ce nu lăsase urme. Toți, cu excepția lui Benjamín Sentís. Până acum câteva săptămâni, nu mai vorbisem cu el de treizeci de ani.

— Înaintea morții lui, am observat.

Florián a încuviințat.

— A sunat la comisariat și a întrebat de mine. Spunea că ar avea informații despre crimele din fabrică și cazul Velo-Granell. L-am sunat și am vorbit cu el. Mi-am zis că delira, dar am acceptat să-l văd. De milă. Ne-am dat întâlnire pentru a doua zi, într-o cârciumă de pe strada Princesa. N-a venit. Două zile mai târziu, un vechi prieten de la comisariat m-a sunat și mi-a spus că-i găsiseră cadavrul într-un canal de scurgere părăsit din Ciutat Vella¹. Mâinile artificiale construite de Kolvenik pentru el îi fuseseră amputate. Totul a apărut în presă. Dar jurnalele n-au scris și că poliția găsise un cuvânt scris cu sânge pe peretele canalului: *Teufel*.

— *Teufel*?

— E în germană, a spus Marina. Înseamnă „diavol“.

— E și numele simbolului lui Kolvenik, ne-a dezvăluit Florián.

— Fluturele negru?

El a dat afirmativ din cap.

— De ce i se spune așa? a întrebat Marina.

1. Orașul Vechi.

— Nu-s entomolog. Dar știu că Mihail Kolvenik colecționa asemenea fluturi, a răspuns.

Se apropia amiaza, și Florián ne-a invitat să mâncăm ceva într-un bar de lângă gară. Cu toții ne doream să ieșim din casa aceea.

Patronul barului părea să-i fie prieten și ne-a dus la o masă mai izolată, lângă fereastră.

— Te vizitează nepoții, șefu' ? l-a întrebat, surâzător.

Florián a consimțit fără să dea explicații. Un chelner ne-a adus niște omletă cu cartofi și pâine frecată cu roșii ; a mai adus și un pachet cu țigări Ducados pentru Florián. Savurând mâncarea, foarte gustoasă, Florián și-a continuat istorisirea.

— Când am început să investighez fabrica Velo-Granell, am aflat că Mihail Kolvenik nu avea un trecut prea limpede. Nașterea și naționalitatea lui nu erau înregistrate la Praga. Probabil că Mihail nu era adevăratul său prenume.

— Atunci, cine era ? am întrebat.

— Sunt peste treizeci de ani de când îmi pun această întrebare. De fapt, când am intrat în contact cu poliția din Praga, am descoperit numele unui oarecare Mihail Kolvenik, care apărea, însă, în registrele din Wolferhaus.

— Ce-i asta ? l-am iscodit.

— Spitalul municipal de boli nervoase. Dar nu cred că Mihail Kolvenik a fost vreodată acolo. Pur și simplu a luat numele unui bolnav de acolo. Kolvenik nu era nebun.

— Dar de ce și-ar fi însușit identitatea unui bolnav dintr-un spital de boli nervoase ? a întrebat Marina.

— Nu era prea neobișnuit în epocă, a explicat Florián. În vreme de război, a-ți schimba identitatea înseamnă să te naști din nou. Să lași în urmă un trecut inacceptabil. Sunteți foarte tineri și n-ați trăit un război...

— Kolvenik avea ceva de ascuns ? am întrebat. Nu întâmplător intrase în atenția poliției din Praga...

— Pură coincidență de nume. Birocrație. Credeți-mă, știu ce spun, a zis Florián. Presupunând că Mihail Kolvenik din acele arhive e Kolvenik al nostru, dar n-a prea lăsat urme. Numele îi era menționat în legătură cu moartea unui chirurg din Praga, care se numea Antonin Kolvenik. Cazul a fost închis, iar moartea atribuită unor cauze naturale.

— Atunci, de ce l-au dus pe acest Mihail Kolvenik la un spital de boli nervoase ? a întrebat de astă dată Marina.

Florián a șovăit câteva clipe, ca și cum nu îndrăzneam să răspundă.

— Se bănuia că făcuse ceva cu trupul răposatului...

— Ceva ?

— Poliția din Praga n-a aflat ce, a zis Florián sec, aprinzând altă țigară.

Ne-am cufundat într-o lungă tăcere.

— Ce-i cu povestea spusă de doctorul Shelley ? Despre fratele geamăn al lui Kolvenik, boala degenerativă și...

— Așa i-a zis Kolvenik. Omul mințea cu ușurința cu care respira. Shelley avea motive întemeiate pentru a-l crede fără să pună întrebări, a spus Florián. Kolvenik îi finanța institutul medical și cercetările până la ultima pesetă. Shelley era practic un salariat al Velo-Granell. Un zbir...

— Așadar, fratele geamăn al lui Kolvenik e o altă ficțiune ? mi-am arătat nelămurirea. Existența lui ar justifica obsesia lui Kolvenik pentru victimele cu deformări și...

— Nu cred că fratele e o ficțiune, mi-a tăiat vorba Florián. Nu cred.

— Atunci ?

— Cred că băiețașul despre care vorbea era în realitate el însuși.

— Încă o întrebare, domnule inspector...

— Nu mai sunt inspector, fetiço.

— Víctor, atunci. Víctor mai ești, nu-i așa?

A fost întâia oară când l-am văzut pe Florián zâmbind relaxat și deschis.

— Ce întrebare?

— Ne-ai spus că, investigând acuzațiile de fraudă de la Velo-Granell, ai descoperit că mai era ceva...

— Da. La început, am crezut că era un subterfugiu tipic: conturi de cheltuieli și plăți inexistente în vederea evaziunii fiscale, plăți făcute spitalelor, centrelor de primire a săracilor etc. Până ce unuia dintre oamenii mei i s-a părut ciudat că unele extrase de cheltuieli le facturau, cu semnătura și aprobarea doctorului Shelley, serviciile legale ale mai multor spitale din Barcelona. Morgile, ce mai, a lămurit fostul polițist. Morgile.

— Kolvenik vindea cadavre? a sugerat Marina.

— Nu. Cumpăra. Cu zecile. Vagabonzi. Oameni care mureau, neavând nici familie, nici cunoscuți. Sinucigași, înecați, bătrâni, părăsiți... Oamenii uitați din orașe.

Murmurul unui radio se pierdea în fondul sonor, ca un ecou al convorbirii noastre.

— Și ce făcea Kolvenik cu ele?

— Nimeni nu știe, a răspuns Florián. Nu le-am găsit niciodată.

— Dai ai o teorie despre ele, nu-i așa, Víctor? a continuat Marina.

Florián ne-a privit în tăcere.

— Nu.

Fiind polițist, chiar și pensionar, nu-i ședea bine să mintă. Marina n-a insistat. Inspectorul părea obosit, consumat de umbrele ce-i populau amintirile. Toată ferocitatea i se prăbușise. Țigara îi tremura în mână, și era greu de ghicit cine fuma pe cine.

— Cât despre sera despre care mi-ai vorbit, nu vă mai duceți acolo. Uitați întreaga istorie. Uitați de albumul cu fotografii, un mormânt fără nume, și de doamna care îl vizitează. Uitați de Sentís, de Shelley și de mine, care nu-s decât un biet bătrân care nu știe nici ce se spune. Povestea asta a distrus deja suficiente vieți. Lăsați-o baltă.

I-a făcut semn chelnerului să treacă nota în contul lui și a conchis:

— Promiteți-mi că mă veți asculta.

M-am întrebat cum puteam să lăsăm toată chestia baltă, tocmai când ea ne mergea pe urme. După toate cele petrecute cu o noapte înainte, sfaturile lui păreau să vină dintr-un basm.

— O să încercăm, a acceptat Marina pentru amândoi.

— Drumul spre iad e pavat cu intenții bune, a replicat Florián.

Inspectorul ne-a însoțit până la stația de funicular și ne-a dat numărul de telefon de la bar.

— Aici sunt cunoscut. De orice ai avea nevoie, sunați și au să-mi transmită mesajul vostru. La orice oră din zi și din noapte. Manu, patronul, suferă de insomnie cronică și își petrece nopțile ascultând BBC, poate învață limbi străine, așa că nu-l deranjați...

— Nu știu cum să-ți mulțumim...

— Mulțumiți-mi luând în serios ceea ce vă spun și țineți-vă departe de afacerea asta, ne-a tăiat-o Florián.

Am încuviințat. Funicularul și-a deschis ușile.

— Și dumneata, Víctor? a întrebat Marina. Dumneata ce-ai să faci?

— Ceea ce facem toți bătrânii: am să-mi evoc amintirile, întrebându-mă ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi făcut totul invers. Haide, plecați...

Am intrat în vagon și ne-am așezat la fereastră. Se întuneca. S-a auzit un fluierat și ușile s-au închis. Funicularul și-a început coborârea cu o scuturătură. Încet-încet, luminile din Vallvidrera au rămas în urmă, ca și silueta lui Florián, neclintit pe peron.

Germán pregătise o mâncare italienească delicioasă, al cărei nume părea luat dintr-un repertoriu de operă. Am cinat în bucătărie, ascultând povestea lui Germán despre turneul de șah cu preotul care, ca întotdeauna, îl bătuse. Marina a fost neobișnuit de tăcută în timpul cinei, lăsându-ne lui Germán și mie greul conversației. Chiar m-am întrebat dacă nu spusesem ori făcusem ceva ce-o supăraseră. După cină, Germán m-a provocat la o partidă de șah.

— Cu mare plăcere, dar cred că trebuie să spăl vasele, am ripostat.

— Le spăl eu, a spus foarte slab Marina, din spatele meu.

— Nu, serios, am obiectat.

Germán era deja în camera de alături, fredonând și punând pionii în linie. M-am adresat Marinei, care și-a întors privirea și s-a pus pe frecat.

— Lasă-mă să te ajut.

— Nu... Du-te la Germán. Fă-i plăcerea.

— Vii, Óscar? s-a auzit din salon glasul lui Germán.

Am privit-o pe Marina la flacăra lumânărilor ce ardeau pe consolă. Mi s-a părut palidă și obosită.

— Ești bine?

S-a întors și mi-a surâs. Maria surâdea într-un fel care mă făcea să mă simt mic și nesemnificativ.

— Haide, du-te. Și lasă-l să câștige.

— Asta-i ușor.

I-am dat ascultare și am lăsat-o singură. M-am dus la tatăl ei, în salon. M-am așezat în fața tablei de șah, sub candelabru de cuarț, dispus să petrec acele momente plăcute dorite de fiica lui.

— Dumneata muți, Óscar.

Am mutat. El și-a dres glasul.

— Îți amintesc că pionii nu sar în acest fel, Óscar.

— Te rog să mă scuzi.

— Nici vorbă. Asta-i ardoarea tinereții. Crede-mă, te invidiez. Tinerețea e o iubită capricioasă. Nici n-o înțelegem, nici n-o apreciem până ce nu se duce cu altul, pentru totdeauna, vai! În fine, nu știu de ce vorbim despre toate astea. Să vedem... pion.

La miezul nopții, un zgomot m-a smuls din somn. Casa zăcea în beznă. M-am așezat pe pat și l-am auzit iar. O tuse stinsă, îndepărtată. Neliniștit, m-am ridicat și am ieșit pe culoar. Zgomotul venea de la catul de jos. Am trecut prin fața ușii de la dormitorul Marinei. Era deschisă, iar patul gol. Am simțit o împunsătură de teamă.

— Marina?

N-a răspuns. Am coborât treptele reci în vârful picioarelor. Ochii lui Kafka sticleau la baza scării. Motanul a mieunat slab și m-a trimis pe un coridor întunecos. În capătul lui, pe lângă o ușă închisă se filtra un fir de lumină. Tusea venea din spatele ei. Dureroasă. Agonizantă. Kafka s-a apropiat de ușă și s-a oprit în fața ei, mieunând. Am bătut încetișor.

— Marina?

O lungă tăcere.

— Pleacă, Óscar.

Vocea ei era un geamăt. Am lăsat să se scurgă câteva clipe, apoi am deschis. O lumânare pusă pe covor abia

lumina baia cu gresie albă. Marina stătea în genunchi și își sprijinea fruntea pe lavabou. Tremura și sudoarea îi lipise cămașa de noapte pe piele ca pe un giulgiu. Și-a ascuns chipul, dar am văzut că-i curgea sânge din nas și avea câteva pete stacojii pe piept. Am împietrit, incapabil să reacționez.

— Ce-ai pățit? am murmurat.

— Închide ușa, a spus ferm. Închide-o.

Am făcut ce-mi poruncise și m-am dus lângă ea. Avea febră mare. Părul i se lipise de fața udă leoarcă de sudoarea înghețată. Însăpăimântat, m-am năpustit în căutarea lui Germán, dar mâna ei m-a apucat cu o putere de care nu părea capabilă.

— Nu!

— Dar...

— N-am nimic.

— Ba ai!

— Óscar, te implor pe ce ai tu mai sfânt, nu-l chema pe Germán. Nu poate face nimic. A trecut. Mi-e mai bine.

Liniștea din vocea ei m-a îngrozit. Ochii ei i-au căutat pe ai mei. Ceva din ei m-a obligat să-i dau ascultare. Mi-a mângâiat fața.

— Nu te speria. Mi-e mai bine.

— Ești palidă, cadaverică, am bâiguit.

Mi-a luat mâna și și-a dus-o la piept. I-am simțit bătaile inimii pe coaste. Mi-am tras mâna, neștiind ce să fac.

— Ba-s cum nu se poate mai vie. Vezi? Promite-mi că n-ai să-i spui nimic din toate astea lui Germán.

— De ce? am protestat. Ce-ai pățit?

A lăsat ochii în jos, nesfârșit de obosită. Am tăcut.

— Promite-mi.

— Trebuie să mergi la medic.

— Promite-mi, Óscar.

— Dacă îmi promiți să mergi la medic.

— De acord. Îți promit.

A umezit un prosop, cu care a început să-și curețe sângele de pe față. Mă simțeam inutil.

— Acum, că m-ai văzut așa, n-am să-ți mai plac.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

A continuat să se spele în tăcere, fără să-și ia ochii de la mine. Trupul ei, strâns în bumbacul umed, aproape străveziu, mi-a părut fragil și șubred. Eram uimit că nu mă stingherea deloc faptul că o vedeam astfel. Nici pe ea nu părea s-o jeneze prezența mea. Când și-a șters sudoarea și sângele de pe trup, îi tremurau mâinile. Am găsit un halat curat atârnat pe ușa și i l-am întins, desfăcut. S-a învelit în el și a suspinat, epuizată.

— Ce pot face? am întrebat în șoaptă.

— Rămâi aici, cu mine.

S-a dus la o oglindă. A încercat în van să-și pună în ordine părul încâlcit, care îi cădea pe umeri. Nu avea putere.

— Lasă-mă pe mine, am zis și i-am luat peria.

Am pieptănat-o în tăcere, iar privirile ni s-au întâlnit în oglindă. Marina mi-a luat mâna cu putere și și-a lipit-o de obraz. I-am simțit lacrimile pe piele și n-am avut curaj s-o întreb de ce plânge.

Am însoțit-o în dormitor și am ajutat-o să se culce. Nu mai dărdăia, iar bujorii îi reveniseră în obraji.

— Mulțumesc, a șoptit.

Mi-am spus că era mai bine s-o las să se odihnească și m-am întors în odaia mea. M-am întins iar pe pat și am încercat fără succes să adorm. Îngrijorat, zăceam în

întuneric, ascultând cum scrâșnea casa în timp ce vântul zgâlțâia copacii. O teamă oarbă mă rodea. Prea multe lucruri se petreceau și prea repede. Creierul meu nu le putea asimila pe toate odată. În bezna zorilor, toate păreau să se confunde. Dar nimic nu mă îngrozea mai mult decât faptul că nu puteam să înțeleg ori să-mi explic sentimentele față de Marina. Se crăpa de ziuă când, în sfârșit, am adormit.

În vis, m-am trezit străbătând sălile unui palat din marmură albă, pustiu și întunecos. Era populat de sute de statui. La trecerea mea, figurile își deschideau ochii de piatră și murmurau vorbe pe care nu le pricepeam. Parcă o zăream în depărtare pe Marina și fugeam s-o întâmpin. Silueta unui înger de lumină albă o ducea de mână pe un coridor cu pereți sângerânzi. Eu încercam să-i ajung din urmă, dar una dintre ușile din coridor se deschidea și în pragul ei se ivea figura Mariei Shelley, plutind peste podea și târând un giulgiu uzat. Plângea, dar lacrimile nu-i ajungeau jos. Întindea brațele spre mine și, atingându-mă, trupul i se făcea cenușă. Eu o strigam pe Marina, rugând-o să revină, dar ea nu părea să mă audă. Fugeam la nesfârșit, dar la trecerea mea coridorul se lungea. Îngerul de lumină se întorcea spre mine și-mi dezvăluia adevăratul lui chip. Găvanele ochilor erau pustii, iar în loc de păr avea șerpi albi. Îngerul infernal râdea cu cruzime și, întinzând aripile albe spre Marina, se îndepărta. În vis, mirosul fetid îmi ajungea la ceafă. Era duhoarea morții, care îmi șoptea numele. Mă întorceam și vedeam că pe umăr mi se așeza un fluture negru.

17

M-am trezit găfâind. Eram mai obosit decât la culcare. Tâmpilele mi se zbăteau ca după două garafe de cafea neagră. Nu știam cât era ceasul, dar Soarele părea să fi ajuns în crucea zilei. Deșteptătorul mi-a dat dreptate. Douăsprezece și jumătate. Am coborât grăbit din pat, dar casa era pustie. Micul dejun, deja rece, mă aștepta pe masa din bucătărie, lângă un bilețel.

Oscar,

A trebuit să mergem la medic. Vom lipsi de acasă întreaga zi. Nu uita să-i dai de mâncare lui Kafka. Ne vedem la cină.

Marina

Am recitit biletul, studiindu-i caligrafia în timp ce terminam micul dejun. Kafka a catadicsit să apară peste câteva minute, și i-am dat un castron cu lapte. Nu știam ce să fac toată ziua. Am hotărât să mă duc la internat, ca să-mi iau niște haine și să-i spun donei Paula să nu se deranjeze să-mi facă curat în cameră, fiindcă urma să-mi petrec vacanța cu familia. Plimbarea până la

internat mi-a făcut bine. Am intrat pe poarta principală și m-am îndreptat spre apartamentul doinei Paula, de la etajul trei.

Femeie bună, mereu zâmbitoare cu internii, doina Paula era văduvă de treizeci de ani și ținea regim de cine mai știa căți. „Păi, naturelul meu e să mă îngraș, știi asta?“, spunea mereu. Nu avusese copii și chiar și acum, când avea în jur de șaiszeci și cinci de ani, mânca din ochi bebelușii pe care, în drum spre piață, îi vedea în cărucioare. Locuia singură, doar cu doi canari și un enorm televizor Zenit, pe care nu-l stingea decât când o trimiteau la culcare imnul național și portretele familiei regale. Pielea de pe mâini îi era roasă de leșie. Dacă le priveai, venele de pe gleznele ei umflate îți trezeau mila. Nu-și permitea decât luxul vizitei bilunare la coafor și al revistei *Hola*¹. O încântau articolele despre viața prințeselor și rochiile vedetelor de teatru bulevardier. Când i-am bătut la ușă, doina Paula privea un *remake* al *Privighetorii din Pirinei*, dintr-un ciclu de musical-uri al căror protagonist era Joselito, din emisiunea „Spectacol de după-amiază“. Cu un teanc de felii de pâine prăjită unse consistent cu lapte condensat și scorțișoară.

— Bună ziua, doina Paula. Scuzați-mă că vă deranjez.

— Vai, Óscar, băiete, cum să mă deranjezi?! Intră, intră...

Pe ecran, Joselito îi hăulea unui iedut sub ochii binevoitori și încantați a doi jandarmi. Lângă televizor, o ceată de Sfinte Fecioare împărțea vitrina de onoare cu vechile portrete ale soțului ei, Rodolfo, numai briantină

1. Bine-cunoscută revistă mondenă din Spania.

și o strălucitoare uniformă a Falangei¹. Cu toată devoțiunea față de răposatul, doinei Paula îi plăcea democrația deoarece, spunea, acum televiziunea era color și trebuia să fie la curent.

— Ce spui de vuietul de azi-noapte? La telejurnal au vorbit despre un cutremur în Columbia și, ce să spun, nu știu, mi-au băgat spaima în oase...

— Nu vă faceți griji, doina Paula, Columbia e foarte departe.

— Zici tu așa, dar și acolo se vorbește spaniola, așa că nu știu...

— Nu vă mai faceți griji, că nu-i nicio primejdie. Să nu vă faceți griji pentru odaia mea. O să-mi petrec Crăciunul în familie.

— Vai, Óscar, ce bucurie!

Doina Paula aproape că mă văzuse crescând și era convinsă că orice făceam era sacru. „Tu chiar ai talent“, obișnuia să spună, deși nicicând nu putuse explica bine la ce. A stăruit să bea un pahar cu lapte și să mănânc câțiva biscuiți, copti chiar de ea. I-am dat ascultare, deși nu mi-era foame. Am stat nițel cu ea, privind filmul de la televizor și acceptându-i toate comentariile. Buna de ea vorbea ca o moară stricată când avea companie, adică aproape niciodată.

— Știi, era tare chipeș când era tânăr, și îl arăta pe naivul Joselito.

1. Mișcare politică de orientare fascistă, înființată în 1934 prin fuziunea Falangei Spaniole Tradiționale (FET, fondată în 1933 de către José Antonio Primo de Rivera) cu Ofensiva Național-Sindicalistă (JONS, fondate în 1931). După înfrângerea puterilor Axei, falangistii au pierdut puterea, milițiile și junta lor politică au fost dizolvate, iar Falanga a fost absorbită de aparatul de stat. După moartea lui Franco (1975), alte partide și-au însușit ideologia și simbolurile ei.

I-am dat un sărut de bun rămas pe obraz și m-am dus. Am urcat un minut în odaia mea și am luat în mare grabă câteva cămăși, o pereche de pantaloni și lenjerie curată. Am pus totul într-o geantă, fără să întârzii niciun minut mai mult decât era necesar. Apoi, am trecut pe la secretariat și am repetat imperturbabil povestea cu sărbătorile pe care urma să le petrec în familie. Am plecat de acolo dorind ca totul să fie la fel de ușor ca mințitul.

Am luat cina în tăcere, în sala cu portrete. Circumspect, Germán căzuse pe gânduri. Uneori, privirile ni se întâlneau, iar el îmi zâmbea, doar din politețe. Marina întorcea supa cu lingură, fără s-o ducă la buze. Conversația s-a redus la sunetul tacămurilor ce zgâriau farfuriile și la sfârâitul lumânărilor. Nu era greu să-mi închipui că medicul nu dăduse vești bune despre sănătatea lui Germán. Am hotărât să nu pun întrebări despre ceea ce era evident. După cină, Germán s-a scuzat și s-a retras în odaia lui. Mi s-a părut mai bătrân și mai ostenit ca niciodată. De când îl cunoșteam, era prima oară când îl vedeam ignorând portretele soției lui, Kirsten. De cum a plecat, Marina a împins deoparte farfuria cu supa neatinsă și a suspinat.

— N-ai mâncat nimic.

— Nu mi-e foame.

— Vești proaste?

— Să vorbim despre altceva, da? mi-a tăiat vorba sec, aproape ostil.

Vorbele ei tăioase m-au făcut să mă simt străin în casă străină. Parcă voiseră să-mi aducă aminte că nu eram în familia mea, nici în casa mea, iar problemele lor nu erau ale mele, oricât m-aș fi străduit să păstrez acea iluzie.

— Îmi pare rău, a murmurat după o vreme, întinzându-mi mâna.

— N-are importanță, am mințit.

M-am ridicat să duc vasele la bucătărie. Ea a rămas la masă, tăcută, mângâind motanul, care mieuna în poala ei. Am stat mai mult decât aveam nevoie. Am spălat farfuriile până ce nu mi-am mai simțit mâinile în apa rece. Când m-am întors în salon, Marina plecase deja la culcare. Lăsase două lumânări aprinse pentru mine. Restul casei tăcea în întuneric. Am suflat în lumânări și am ieșit în grădină. Norii negri se răspândeau molcom pe cer. Vântul rece clătina copacii de pe alee. Am întors privirile și am observat că fereastra Marinei era luminată. Mi-am închipuit-o întinsă pe pat. O clipă mai târziu, lumina s-a stins. Vila se înălța neagră ca ruina pe care mi-o închipuisem în prima zi. Am cântărit posibilitatea de a mă culca și odihni, deși percepeam un început de teamă, ce sugera o lungă noapte de nesomn. Am hotărât să ies și să-mi limpezesc gândurile ori, cel puțin, să-mi mortific trupul. Nici nu făcusem doi pași, când a început să picure. Noaptea era agitată, iar străzile erau pustii. Mi-am înfundat mâinile în buzunare și am plecat. Am hoinărit aproape două ceasuri. Nici frigul, nici ploaia nu s-au îndurat să-mi dăruiască oboseala la care râvneam atâta. Un gând mi se învârtea prin minte și, cu cât încercam să-l ignor, cu atât mai intensă mi se vădea prezența lui.

Pașii m-au purtat la cimitirul din Sarriá. Ploaia răpăia pe statuile din piatră înnegrită și crucile într-o rână. În spatele gardului, am distins un șir de siluete spectrale. Pământul reavăn mirosea a flori uscate. Mi-am pus capul pe gratii. Fierul era rece. O urmă de rugină mi s-a scurs pe piele. Am scrutat bezna, așteptând parcă să aflu în ea

explicația tuturor întâmplărilor. Dar n-am aflat decât moarte și tăcere. Ce căutam acolo? Dacă mai aveam o urmă de bun-simț, trebuia să mă întorc la vilă și să dorm fără oprire o sută de ceasuri. Era cea mai bună idee din ultimele trei luni.

M-am întors, gata să plec pe aleea îngustă cu chiparoși. Un felinar ardea în depărtare sub ploaie. Dar haloul i s-a topit brusc. O siluetă neagră a acoperit totul. Am auzit zomote de copite pe pietrele drumului și am zărit o trăsură neagră ce se apropia, sfâșiind perdeaua de apă. Răsuflarea cailor negri ca tăciunile izvoidea fantome de abur. Figura anacronică a unui surugiu se profila pe capră. Am căutat o ascunzătoare în marginea drumului, dar am dat doar de ziduri goale. Am simțit pământul vibrându-mi sub picioare. Aveam o singură opțiune: să fac cale-întoarsă. Ud learcă și cu răsuflarea tăiată, am încălecat gardul și am sărit în incinta sacră.

18

Am căzut în noroiul care se topea sub burniță. Firicele de apă murdară târau flori uscate printre lespezi. Măinile și picioarele mi s-au afundat în noroi. M-am ridicat în capul oaselor și am dat fuga să mă ascund în spatele unui tors de marmură care înălța brațele la cer. Trăsura se oprise de cealaltă parte a gardului. Surugiul a coborât. Ducea un felinar și purta o pelerină largă care îl acoperea cu totul. O pălărie cu boruri mari și un fular îl apărau de ploaie și frig, acoperindu-i chipul. Am recunoscut trăsura. Cu ea ajunsese în acea dimineață doamna în negru la gara Francia. Pe una din portiere era simbolul fluturelui negru. Perdeluțe din catifea de culoare închisă acopereau ferestrele. M-am întrebat dacă doamna era în trăsură.

Surugiul s-a apropiat de gard, ascultând și privind în interior. M-am lipit de statuie și am rămas nemișcat. Am auzit clinchetul unui mănunchi de chei. Sunetul metalic al unui lacăt. Am blestemat în șoaptă. Fiarele au scrâșnit. Pași în noroi. Surugiul se apropia de ascunzătoria mea. Trebuia să plec. M-am întors să privesc cimitirul din spate. Vălul norilor negri s-a deschis. Luna a trasat o potecă de lumină spectrală. Galeria mormintelor a lucit o clipă în beznă. M-am târât printre lespezi în interiorul

cimitirului. Am ajuns la baza unui mausoleu. Închis cu porți mari, din fier forjat și sticlă. Surugiul se tot apropia. Mi-am ținut răsuflarea și m-am afundat în tenebre. A trecut la mai puțin de doi metri de mine, ținând felinarul sus. Am oftat. L-am văzut înaintând spre inima cimitirului și mi-am dat imediat seama unde se ducea.

Era o nebunie, dar l-am urmat. M-am ascuns printre pietrele tombale până în aripa de nord a incintei. Ajuns acolo, m-am săltat pe o platformă de unde puteam domina întreaga zonă. La vreo doi metri mai jos, licărea felinarul surugiului, lăsat pe mormântul fără nume. Ploaia luneca pe fluturele gravat în piatră, care părea să sângereze. Silueta surugiului s-a aplecat deasupra mormântului. A scos ceva alungit din pelerină, un drug metalic, și a început să-l manevreze. Am înghițit în sec, înțelegând ce încerca să facă. Să deschidă mormântul. Voiam să fug de acolo, dar nu mă puteam clinti. Folosind drugul ca pe o pârghie, a împins lespede cu câțiva centimetri. Încet-încet, puțul negru al mormântului s-a deschis până ce, din pricina propriei greutate, lespede s-a prăbușit pe-o rană și, în cădere, s-a rupt în două. Am simțit vibrația impactului sub mine. Surugiul a luat felinarul de jos și l-a ridicat deasupra unei gropi adânci de doi metri. Un ascensor spre infern. Capacul unui sicriu negru licărea pe fundul ei. Surugiul a ridicat privirile spre cer și, subit, a sărit în mormânt. Într-o clipă, nu l-am mai văzut, de parcă l-ar fi înghițit pământul. Am auzit lovituri și sunet de lemn vechi care crăpa. Am sărit și, târându-mă prin noroi, m-am apropiat milimetru cu milimetru de marginea gropii. Am privit în ea.

Ploaia cădea în mormânt, inundându-l. Surugiul era tot acolo. Trăgea de capacul sicriului, care a căzut cu mare zgomot pe-o latură. Lemnul putred și pânda uzată

au ieșit la lumină. Coșciugul era gol. Bărbatul îl privea, împietrit. L-am auzit șoptind ceva. Am înțeles că era momentul s-o iau la sănătoasa. Dar, luând-o la fugă, am lovit o piatră, care a căzut, lovind sicriul. Într-o zecime de secundă, surugiul s-a întors spre mine. În mâna dreaptă ținea un revolver.

Disperat, am luat-o la goană spre ieșire, ocolind lespezi și statui. L-am auzit pe surugiul strigând din spatele meu, pe când ieșea din groapă. Am zărit grilajul de la ieșire și trăsura de cealaltă parte. Am fugit într-acolo cu răsuflarea tăiată. Pașii surugiului erau tot mai aproape. Am simțit că în câteva clipe avea să mă ajungă din urmă, la loc deschis. Mi-am amintit de arma din mâna lui și am privit deznădăjduit în jur, în căutarea unui ascunziș. Privirea mi s-a oprit pe unica soluție. M-am rugat ca surugiului să nu-i dea prin minte să mă caute acolo: cufărul pentru bagaje din spatele trăsorii. Am sărit pe platformă și am intrat cu capul înainte. În câteva clipe, am auzit cum pașii grăbiți ai surugiului se apropiau pe alea cu chiparoși.

Mi-am închipuit ce-i vedeau ochii. Alea pustie, în ploaie. Pașii s-au oprit. Au dat ocol trăsorii. M-am temut că lăsasem urme care îmi trădau prezența. Am simțit trupul surugiului ce urca pe capră. Am stat nemișcat. Căii au nechezat. Așteptarea mi se părea nesfârșită. Am auzit un plesnet de bici și o scuturătură m-a prăvălit pe fundul cufărului. Plecam.

Hurducăturile s-au tradus repede în vibrația seacă și ritmată ce-mi lovea mușchii paralizați de frig. Am dat să privesc prin deschizătura cufărului, dar aproape nu mă puteam ține din cauza mișcării dintr-o parte în alta.

Am ieșit din Sarriá. Am socotit dacă îmi puteam sparge capul, sărind din trăsură în mers. Am decis să n-o fac.

Nu mă simțeam capabil de alte fapte eroice și, în fond, voiam să știu încotro mergeam, așa că m-am lăsat în voia întâmplării. M-am întins cum am putut pe fundul trăsuri, ca să mă odihnesc. Bănuiam că trebuia să-mi adun puterile pentru mai târziu.

Drumul mi s-a părut nesfârșit. Perspectiva pe care o aveam din cufăr nu-mi era de niciun ajutor, și mi s-a părut că străbătusem kilometri întregi prin ploaie. Mușchii îmi amorțeau sub hainele ude leocă. Lăsaserăm în urmă bulevardele cele mai aglomerate. Acum străbăteam străzi pustii. M-am ridicat până la deschizătură, ca să arunc o privire. Am văzut străzi întunecoase și înguste, ca niște breșe deschise în stâncă. Felinare și fațade gotice în ceață. Deconcertat, m-am trântit la loc. Ajunseserăm în orașul vechi, pe undeva prin cartierul Raval. Duhoarea de cloacă inundată se înălța ca dintr-o mlaștină. Am hoinărit prin inima ceții din Barcelona aproape o jumătate de ceas, apoi ne-am oprit. Am auzit surugiul dându-se jos de pe capră. Câteva clipe mai târziu, am perceput sunetul unei porți. Trăsura a înaintat încet, la pas, și am intrat în ceea ce, din cauza mirosului, am presupus că era un grajd vechi. Poarta s-a închis la loc.

Am rămas nemișcat. Surugiul a deshămat caii și le-a șoptit câteva vorbe, pe care nu le-am priceput. O fâșie de lumină intra prin deschizătura cufărului. Am auzit apă curgând și pași pe paie. În sfârșit, lumina s-a stins. Pașii surugiului s-au îndepărtat. Am așteptat două minute, până ce n-am mai auzit decât respirația cailor. M-am strecurat afară din cufăr. În grajd plutea o ceață albăstruie. M-am îndreptat tiptil spre o ușă laterală. Am ajuns într-un garaj întunecos, cu tavanul înalt și consolidat cu bărne din lemn. În fund se contura o ușă, ce părea o ieșire de urgență. Am observat că broasca nu se putea deschidea

decât din interior. Am deschis-o cu grijă și am ieșit, în sfârșit, în stradă.

Am nimerit într-o străduță întunecoasă din Raval. Era atât de îngustă, încât puteam atinge zidurile clădirilor aflate de o parte și de alta doar întinzând mâinile. Un firicel fetid de apă curgea pe mijlocul străzii pietruite. Colțul acesteia era la doar zece metri. M-am apropiat de el. O stradă mai lată strălucea în lumina vapoasă a felinarelor ce aveau, probabil, peste un veac. Am văzut poarta grajdului într-o latură a clădirii, o structură cenușie și mizeră. Deasupra ușii se citea data construcției: 1888. De acolo, am văzut că nu era decât anexa unei structuri mai mari, ce ocupa tot blocul. Acest al doilea edificiu era de mărimea unui palat. La exterior avea de un recif de schele și prelate murdare, care îl acopereau complet. În interior, ai fi putut ascunde o catedrală. Am încercat, fără succes, să deduc ce era. Nu mi-a dat prin minte nicio structură de acest tip care să fi existat în acea zonă din Raval.

M-am apropiat de edificiu și am aruncat o privire printre scândurile de lemn ce acopereau schelăria. O ceață groasă învăluia o copertină mare, în stil modernist. Am zărit coloane și o salbă de ferestruici împodobite cu un desen labirintic din fier forjat. Ghișee. Arcurile de intrare, ce se zăreau mai încolo, mi-au amintit de porticurile unui castel de legendă. Totul era acoperit cu un strat de moloz, umezeală și delăsare. Mi-am dat seama brusc unde eram. În Marele Teatru Regal, somptuosul monument pe care Mihail Kolvenik începuse să-l refacă pentru soția lui, Eva, și a cărui scenă ea nu ajunsese s-o mai inaugureze. Teatrul arăta acum ca niște catacombe colosale în ruină. Un bastard al operei din Paris și al catedralei Sagrada Família, ce aștepta să fie demolat.

M-am întors la grajdurile vecine. Portalul era o gaură neagră. În marea poartă din lemn se practicase alta mai

micuță, ce amintea de intrarea unei mănăstiri. Ori a unei temnițe. Poarta era deschisă, așa că am intrat în vestibul. Un luminator fantomatic urca până la o galerie cu sticla spartă. O pânză de păianjen din frânghii de rufe acoperite cu zdrențe flutura în vânt. Totul duhnea a mizerie, cloacă și boală. Pereții emanau apa murdară din țevile de scurgere plesnite. Pe jos era plin de bălți. Am zărit un maldăr de cutii poștale ruginite și m-am apropiat să le cercetez. În majoritate, erau goale și nu aveau nume. Numai una părea să mai fie folosită. Sub slin, am distins numele.

Luis Claret i Milá, et. 3

Un nume familiar, dar nu știam de ce. M-am întrebat dacă era al surugiului. Mi l-am repetat de mai multe ori, încercând să-mi aduc aminte unde îl auzisem. Brusc, mintea mi s-a luminat. Inspectorul Florián ne spusese că, în ultimii ani de viață, doar două persoane mai avuseseră acces la Kolvenik și la soția lui, Eva, în turnul din parcul Güell: medicul său personal, Shelley, și șoferul ce refuzase să-și părăsească patronul, Luis Claret. M-am pipăit în buzunare, căutând numărul de telefon pe care ni-l dăduse Florián, în caz că voiam să-l contactăm. Chiar când mi s-a părut că-l găsisem, am auzit voci și pași în susul scării. Am fugit.

Ajuns în stradă, am fugit să mă ascund după colțul străduței. Nu mult după aceea, o siluetă s-a ivit în poartă și a pornit prin burniță. Era tot surugiul. Claret. Am așteptat să dispară și am urmat ecoul pașilor lui.

19

Urmărindu-l pe Claret, devenisem o umbră printre umbre. Sărăcia și mizeria din cartier se simțeau în aer. Claret parcurea cu pași mari străzile pe care eu nu mai călcasem nicicând. N-am înțeles unde eram până când, după ce a dat colțul, am recunoscut strada Conde del Asalto. Ajuns pe Ramblas, Claret a cotit la stânga și s-a îndreptat spre piața Cataluňa.

Câțiva întârziați străbăteau bulevardul. Chioșcurile luminate păreau nave eșuate. Ajuns la teatrul Liceo, Claret a traversat. Pe celălalt trotuar, s-a oprit în dreptul portalului din fața edificiului unde locuiau doctorul Shelley și fiica lui, María. Înainte de a intra, l-am văzut scoțând un obiect strălucitor de sub pelerină. Revolverul.

Fațada edificiului era o mască acoperită cu basoreliefuri și garguie ce scuipau râuri de apă mizerabilă. O spadă de lumină aurită ieșea pe o fereastră din vârful clădirii. Cabinetul lui Shelley. Mi l-am închipuit pe bătrânul doctor în scaunul de invalid, neputând dormi. Am dat fuga spre portal. Ușa era blocată pe dinăuntru. O încuiase Claret. Am cercetat fațada, căutând altă intrare. Am dat ocol clădirii. În spate, o scară mică de incendiu urca la o cornișă ce dădea ocol blocului. Ea se îndrepta spre pasarela de piatră de la balcoanele fațadei principale.

De acolo până la umbrarul de la cabinetul lui Shelley erau abia câțiva metri. Am urcat scara până la cornișă. De acolo am studiat iar traseul. Cornișa avea, așa cum am observat, doar două palme lățime. De la picioarele mele, distanța până jos, în stradă, mi-a părut un abis. Am respirat adânc și am făcut primul pas spre cornișă.

M-am lipit de perete, avansând centimetru cu centimetru. Suprafața era lunecoasă. Unele pietre îmi mișcau sub picioare. Aveam senzația că, la fiecare pas, cornișa era tot mai îngustă. Zidul din spatele meu părea aplecat în față. Era împodobit cu efigii de fauni. Am băgat degetele în gura drăcească a unui chip cioplit, temându-mă ca nu cumva să închidă fălcile și să mi le secere. Folosindu-le ca pe crampoane, am ajuns la balustrada de fier forjat ce dădea ocol balconului rotund și închis al cabinetului lui Shelley.

Am ajuns la platforma grilajului din fața ușilor-fereastră. Geamurile erau aburite. Mi-am lipit fața de sticlă și am privit înăuntru. Am împins delicat până am izbutit să întredeschid o fereastră. Un val de aer fierbinte, mirosind a lemn ars în șemineu, mi-a răbufnit în față. Doctorul stătea în jilț din fața focului, ca și cum nicicând nu s-ar fi clintit de acolo. În spatele său s-au deschis ușile cabinetului. Claret. Ajunsesem prea târziu.

— Ți-ai călcat jurământul, l-am auzit spunând pe Claret.

Era prima oară când îi auzeam limpede glasul. Gray, spart. La fel cu al lui Daniel, grădinarul de la internat, căruia un glonte îi distrusese laringele în timpul războiului. Medicii îi reconstruiseră gâtul, dar bietul om vorbise abia peste zece ani. Iar de pe buze îi ieșea un glas ca al lui Claret.

— Spuneai că ai distrus ultimul flacon, a zis Claret, apropiindu-se de Shelley.

Celălalt nu s-a deranjat să se întoarcă. Revolverul lui Claret s-a înălțat, țintindu-l pe medic.

— Te înșeli în ceea ce mă privește, a spus Shelley.

Claret i-a dat ocol și s-a oprit în fața bătrânului. Shelley a ridicat ochii. Dacă îi era teamă, n-o arăta. Claret i-a țintit capul.

— Minți. Ar trebui să te omor pe loc, a zis Claret, lungind fiecare silabă, de parcă îl durea.

A pus țeava pistolului între ochii lui Shelley.

— Haide, trage. Mi-ai face o favoare, a spus Shelley, senin.

Am înghițit în sec. Claret a blocat trăgaciul.

— Unde-i?

— Nu-i aici.

— Unde atunci?

— Tu știi unde, a replicat Shelley.

Claret a oftat. Și-a tras pistolul și, abătut, a lăsat brațul să-i cadă.

— Toți suntem condamnați, a spus Shelley. E doar o chestiune de timp. Niciodată nu l-ai înțeles, iar acum mai puțin ca oricând.

— Pe tine nu te înțeleg, a spus Claret. Eu am să mă duc la moarte fără să am nimic pe conștiință.

Shelley a râs amar.

— Morții nu-i pasă de conștiință, Claret.

— Mie da.

Brusc, Maria Shelley s-a ivit în ușă.

— Tată, ești bine?

— Da, Maria. Culcă-te. E doar prietenul Claret, care pleacă.

Maria șovăia. Claret o privea fix și o clipă mi s-a părut că în jocul privirilor lor era ceva nedefinit.

— Fă ce-ți spun. Du-te.

— Da, tată.

María a ieșit. Shelley a privit din nou în foc.

— Tu ai grijă de conștiința ta. Eu trebuie să-i port de grijă fiicei mele. Du-te acasă. Nu poți face nimic. Nimeni nu poate face nimic. Ai văzut cum a sfârșit Sentis.

— Sentis a sfârșit așa cum merita, a dat sentința Claret.

— N-ai de gând să-i ieși în întâmpinare?

— Eu nu-mi părăsesc prietenii.

— Dar ei te-au părăsit pe tine, a spus Shelley.

Claret s-a îndreptat spre ieșire, dar s-a oprit, auzind rugămintea lui Shelley.

— Așteaptă...

S-a apropiat de dulapul de lângă birou. A căutat lanțul cu cheiță, ce-i atârna de gât. A deschis dulapul cu cheița. A luat niște obiecte de acolo și i le-a întins lui Claret.

— Ia-le, a poruncit. Eu n-am curajul să le folosesc. Nici credința.

M-am străduit să văd ce-i oferea lui Claret. Era un etui; mi s-a părut că avea în interior câteva capsule argintii. Gloanțe.

Claret le-a acceptat și le-a cercetat cu grijă. Ochii i s-au întâlnit cu ai lui Shelley.

— Mulțumesc, a murmurat.

Shelley a făcut în tăcere semn că nu, de parcă nu voia mulțumiri. Claret a golit butoiul armei și l-a umplut cu gloanțele lui Shelley. Acesta îl privea nervos, frecându-și mâinile.

— Nu te duce, l-a implorat.

Claret a închis butoiul și a răsucit tamburul.

— N-am de ales, a replicat, deja în drum spre ieșire.

De cum a dispărut, m-am retras din nou spre cornișă. Ploaia se mai liniștise. M-am grăbit să nu-l pierd pe

Claret. Am făcut cale-întoarsă până la scara de incendiu, am coborât și am dat ocol clădirii în graba mare, chiar la timp pentru a-l vedea pe Claret mergând pe Ramblas în jos. Am grăbit pasul, apropiindu-mă tot mai mult de el. Nu s-a întors până în dreptul străzii Fernando, în drum spre piața San Jaime. Printre porticurile din Plaza Real¹ am zărit un telefon public. Trebuia să-l sun cât mai iute pe Florián și să-i explic ce se întâmpla, dar, dacă mă opream, îl pierdeam pe Claret.

A intrat în Cartierul Gotic, iar eu am mers pe urma lui. Curând, silueta i s-a pierdut pe sub podețele dintre palate. Arcade imposibile proiectau umbre sacre, ce jucau pe ziduri. Eram în Barcelona fermecată, labirintul spiritelor, iar spiridușii timpului ne urmăreau pe străzi cu nume de legendă.

1. Piața Regală.

Am mers pe urmele lui Claret până în dreptul unei străzi ascunse în dosul catedralei. În colțul ei era un magazin de măști. M-am apropiat de vitrină și am simțit privirea goală a chipurilor de hârtie. M-am aplecat să arunc o privire. Claret se oprise la vreo douăzeci de metri, lângă o scăriță ce ducea la canalele de scurgere. Se lupta cu capacul greu de metal. Când a izbutit să-l dea deoparte, a coborât în gaură. Abia atunci m-am apropiat. Am auzit pași coborând pe treptele de metal și am văzut reflexul unei raze de lumină. M-am dus la gura de canal și am privit. Un curent de aer viciat urca prin puț. Am rămas acolo până ce pașii lui Claret nu s-au mai auzit, iar tenebrele au devorat lumina pe care o purta.

Venise vremea să-l sun pe inspectorul Florián. Am întrezărit luminile unei cârciumi care închidea foarte târziu sau deschidea foarte devreme. Temnița aia puțea a vin și ocupa demisolul unui edificiu ce avea probabil cel puțin trei sute de ani. Cârciumarul era înăcrit, avea ochi minusculi și purta un fel de bonetă militară. A ridicat din sprâncene și m-a privit cu dezgust. În spatele lui, peretele era împodobit cu stegulețele diviziei

albastre¹, ilustrate din Valle de Los Caídos² și un portret al lui Mussolini.

— Cară-te! a strigat. Nu deschidem înainte de cinci.

— Vreau doar să dau un telefon. E o urgență.

— Întoarce-te la cinci.

— Dacă m-aș putea întoarce la cinci, n-ar mai fi o urgență. Te rog. Vreau să sun la poliție.

Cârciumarul m-a cercetat atent și, în fine, mi-a arătat telefonul de pe perete.

— Așteaptă să-ți fac legătura cu exteriorul. Ai cu ce plăti, da?

— Firește, am mințit.

Receptorul era slinos. Lângă telefon era un talger de sticlă cu cutii de chibrituri pe care apăreau numele localului și un vultur imperial. Crama Valor, scria acolo. Am profitat că patronul se întorsese cu spatele, ca să pună în funcțiune contorul și mi-am umplut buzunarele cu cutii de chibrituri. Când s-a întors, i-am zâmbit cu sfântă inocență. Am format numărul pe care mi-l dăduse Florián și am auzit cum telefonul suna de nenumărate ori, fără ca nimeni să răspundă. Începeam să mă tem că prietenul insomniac al inspectorului adormise sub tirul buletinelor BBC, când cineva a ridicat receptorul la celălalt capăt al firului.

1. Divizie spaniolă alcătuită din 40.000 de voluntari franchiști; trimisă în ajutorul armatei germane pe frontul de la Novgorod și la asediul Sankt Petersburgului, divizia a luptat pe frontul sovietic din octombrie 1941 până în octombrie 1943, pierzând 4.000 de combatanți.

2. „Valea celor Căzuți”, spectaculos monument funerar în memoria celor 50.000 de victime ale războiului civil din Spania, unde sunt îngropați Francisco Franco și José Antonio Primo de Rivera. Biserica și monumentul au fost înălțate (1940-1960), în condiții de maximă severitate, prin munca deținuților politici (republicani).

— Bună seara și scuzați-mă că vă deranjez la ora asta, am zis. Trebuie să vorbesc urgent cu inspectorul Florián. E o urgență. El mi-a dat acest număr, în caz că...

— Cine sunteți?

— Óscar Draí.

— Óscar cum?

A trebuit să-mi spun răbdător numele pe litere.

— Un moment. Nu știu dacă e acasă. Nu văd să ardă lumina. Puteți aștepta?

M-am uitat la patronul barului, care ștergea pahare în ritm marțial, sub privirea falnică pe care ne-o arunca *Il Duce*.

— Da, am spus curajos.

Așteptarea a devenit interminabilă. Cârciumarul continua să se uite la mine ca la un criminal fugăr. Am încercat să-i zâmbesc. N-a renunțat.

— Mi-ați putea da o cafea cu lapte? am întrebat. Sunt înghețat.

— Nu înainte de ora cinci.

— Mi-ați putea spune cât e ceasul, vă rog? am întrebat.

— Mai e până la cinci, a replicat. Sigur ai sunat la poliție?

— La jandarmerie, mai precis, am improvizat.

În sfârșit, am auzit glasul lui Florián. Părea treaz și în gardă.

— Óscar? Unde ești?

I-am relatat cât am putut de rapid esențialul. Când i-am pomenit de tunelul cu țevile de scurgere, am simțit că se încorda.

— Ascultă bine, Óscar. Vreau să mă aștepti acolo și să nu te miști până la venirea mea. Iau un taxi într-o secundă. Dacă se întâmplă ceva, ia-o la sănătoasa. Și nu te opri până la comisariatul de pe strada Layetana. Acolo

întreabă de Mendoza. Mă cunoaște și e de încredere. Dar, orice s-ar întâmpla, mă înțelegi, orice s-ar întâmpla, nu coborî în tunel. E limpede?

— Ca apa.

— Ajung într-un minut.

Legătura s-a întrerupt.

— Te costă șaiszeci de pesete, a dat imediat sentința cărciumarul, din spatele meu. Tarif de noapte.

— Îți plătesc la ora cinci, i-am răspuns flegmatic.

Cearcănele care îi atârnav sub ochi i s-au colorat ca vinul de Rioja¹.

— Uite ce-i, puștiule, îți crăp capul, să știi, m-a amenințat, furios.

Am zbughit-o înainte să poată ieși din spatele tejghelei cu ghioaga reglementară pentru scandaluri. Aveam să-l aștept pe Florián lângă magazinul de măști. Nu putea să întârzie prea mult, mi-am zis.

Clopotele catedralei au bătut abia patru. Semnele oboselii începeau să-mi dea târcoale ca lupii flămânzi. Mergeam în cerc, luptând cu frigul și somnul. Curând, am auzit pași pe pavelele străzii. M-am întors să-i dau binețe lui Florián, dar am zărit o siluetă ce nu se potrivea cu a bătrânului polițist. O femeie. Instinctiv, m-am ascuns, temându-mă ca nu cumva să-mi fi ieșit în cale doamna în negru. Umbra s-a profilat pe stradă, iar femeia a trecut prin fața mea, fără să mă vadă. Era María, fiica doctorului Shelley.

S-a apropiat de gura tunelului și s-a aplecat să privească în hău. Ținea în mână un flacon de sticlă. Chipul îi lucea, transfigurat, în lumina lunii. Surâdea. Am știut imediat că se întâmpla ceva rău, ciudat. Mi-a dat chiar prin minte

1. Celebru vin roșu spaniol.

că eram în transă și ajunseseam acolo ca un somnambul. Era singura explicație care îmi dăduse prin minte. Preferam acea ipoteză absurdă oricărei alta. M-am gândit să mă apropiu de ea, să-i spun pe nume, să-i spun orice. Mi-am luat inima în dinți și am făcut un pas înainte. De cum m-am mișcat, María s-a întors cu o iuțeală și o sprinteneală feline, de parcă mi-ar fi adulmecat prezența în văzduh. Ochii i-au sticlit, iar chipul ei schimonosit mi-a înghețat sângele în vine.

— Pleacă, a murmurat cu o voce necunoscută.

— María? am articulat, deconcertat.

O clipă mai târziu, a sărit în tunel. Am alergat până la buza canalului, nădăjduind să văd trupul mort al Mariei Shelley. O rază de lună a trecut în fugă pe deasupra gurii de canal. Chipul ei a strălucit pe fund.

— María, am strigat. Așteaptă!

Am coborât scările cât am putut de repede. Un miros fetid și pătrunzător m-a asaltat după abia câțiva metri. Sfera de lumină de la suprafață s-a micșorat. Am căutat o cutie de chibrituri și am aprins unul. Lumina lui mi-a dezvăluit o imagine spectrală.

Un tunel rotund se pierdea în beznă. Umezeală și putreziciune. Chițcăit de șobolani. Ecoul infinit al labirintului de tuneluri de sub oraș. Pe perete apărea o inscripție acoperită de jeg:

SGAB / 1881

COLECTOR SECTOR IV / NIVEL 2 – TRONSON 66

La celălalt capăt al tunelului, zidul se prăbușise. Subsolul invadase o parte din colector. Se puteau observa diferite straturi, ce corespundeau vechilor niveluri ale orașului, îngrămădite unele peste altele.

Am privit leșurile vechii Barcelone, pe care se înălța noul oraș. Scena unde Sentís își găsisse moartea. Am aprins alt chibrit. Mi-am reprimat greața ce-mi suia pe gât și am înaintat câțiva metri în direcția pașilor.

— Maria?

Glasul mi-a devenit un ecou fantomatic, al cărui efect mi-a înghețat sângele; am hotărât să închid gura. Zeci de puncte roșii minuscule se mișcau ca niște insecte pe un iaz. Șobolani. Flacăra chibriturilor pe care le aprindeam neîncetat îi ținea la o distanță prudentă.

Șovăiam dacă să merg înainte sau nu, când am auzit o voce care venea de departe. Am privit pentru ultima oară spre capătul străzii. Nici urmă de Florián. Am auzit iar glasul. Am oftat și m-am adâncit în beznă.

Tunelul prin care înaintam m-a dus cu gândul la tractul intestinal al unui animal. Pe jos curgea un râu de ape fecale. Înaintam fără altă lumină decât cea a chibriturilor. Le aprindeam unul de la celălalt, nelăsând întunericul să mă înghită cu totul. Pe măsură ce înaintam în labirint, nasul mi se obișnuia cu mirosul de cloacă. Am simțit imediat că temperatura era tot mai mare. Umezeala mi se lipea de piele, de haine și de păr.

Câțiva metri mai încolo, strălucind pe un zid, am distins o cruce pictată grosolan cu roșu. Cruci similare marcau și alți pereți. Mi s-a părut că un obiect licărea pe jos. Am îngenuncheat și am descoperit o fotografie. Am recunoscut-o pe loc. Era un portret din albumul găsit de noi în seră. Pe jos mai erau și alte fotografii. Toate aveau aceeași origine. Unele erau rupte. Douăzeci de pași mai încolo, am găsit albumul, practic distrus. L-am luat și am răsfoit paginile goale. Părea că fusese făcut bucatele cu furie.

Eram la o răscruce, un soi de cameră de distribuție sau convergență a conductelor. Am ridicat privirea și chiar deasupra locului în care am văzut gura deschisă a altei treceri. Mi s-a părut că văd niște gratii. Am ridicat chibritul, dar, un suflu de aer puturos venit dintr-un colector i-a stins flacăra. Am auzit cum ceva gelatinos se mișca lent, atingând zidurile. Am simțit un fior pe ceafă. Am căutat alt chibrit în întuneric și am încercat să-l aprind orbește, dar flacăra nu se aprindea. De astă dată eram sigur: ceva se mișca prin tuneluri, ceva viu, dar nu un șobolan. Simțeam că mă înăbuș. Duhoarea m-a lovit brutal în nări. În sfârșit, am aprins un chibrit. La început, flacăra m-a orbit. Apoi am văzut ceva ce-mi ieșea târâș în cale. Dinspre toate tunelurile. Trupuri nedefinite se târau ca păianjenii prin conducte. Chibritul mi-a căzut din degetele tremurânde. Am vrut s-o iau la sănătoasa, dar aveam mușchii blocați.

Brusc, o rază de lumină a spintecat umbrele, revelându-mi fugar ceva ca un braț ce se întindea spre mine.

— Óscar!

Inspectorul Florián alerga spre mine. Într-o mână avea o lanternă. În cealaltă, un revolver. Florián a ajuns la mine, măturând toate cotloanele cu fasciculul de lumină al lanternei. Amândoi am auzit sunetul înspăimântător ale siluetei care se retrăgea, fugind de lumină. Florián ținea pistolul ridicat.

— Ce-a fost asta?

Am vrut să răspund, dar glasul m-a trădat.

— Și ce naiba faci aici, jos?

— Maria... am articulat.

— Ce-ai spus?

— În timp ce vă așteptam, am văzut-o pe Maria Shelley aruncându-se în cloacă și...

— Fiica lui Shelley? a întrebat Florián, deconcertat. Aici?

— Da.

— Și Claret?

— Nu știu. Am urmărit pașii până aici...

Florián a inspectat zidurile din jur. La un capăt al galeriei era o ușă de fier ruginită. S-a încruntat și s-a apropiat încet de ea. M-am lipit de el.

— Astea-s tunelurile unde l-au găsit pe Sentís?

Florián a încuviințat în tăcere, arătând spre celălalt capăt al tunelului.

— Această rețea colectoare se întinde până la vechea piață din Borne. Sentís a fost găsit acolo, dar existau indicii că trupul fusese târât.

— Acolo se află vechea fabrică Velo-Granell, nu-i așa?

Florián a încuviințat din nou.

— Credeți că există cineva care folosește aceste treceri subterane pentru a se deplasa pe sub oraș, de la fabrică la...?

— Ia, ține lanterna, mi-a tăiat-o Florián. Și asta.

„Asta“ era revolverul lui. I l-am ținut, pe când el forța ușa metalică. Arma era mai grea decât s-ar fi putut bănui. Am pus degetul pe trăgaci și am privit-o în lumină. Florián mi-a aruncat o privire ucigașă.

— Ai grijă, că nu-i de jucărie. Mai fă tu pe prostul, și un glonte are să-ți crape capul ca pe un pepene.

Ușa a cedat. Din interior a răbufnit o duhoare indescriptibilă. Am dat câțiva pași înapoi, luptând cu greața.

— Ce naiba e acolo, înăuntru? a exclamat Florián.

A scos o batistă și și-a acoperit gura și nasul cu ea. I-am întins arma și am ținut lanterna. Florián a lovit ușa cu piciorul. Am focalizat lumina spre interior. Bezna era

atât de groasă, că nu distingeam aproape nimic. Florián a pus degetul pe trăgaci și a înaintat spre prag.

— Stai aici, mi-a poruncit.

N-am ținut seama de vorbele lui și am înaintat spre intrarea încăperii.

— Sfinte Dumnezeule! l-am auzit exclamând pe Florián.

Nu aveam aer. Nu puteam accepta ceea ce vedeam în fața ochilor. Duzini de trupuri inerte și incomplete, pierdute în tenebre, atârnav de cârlige ruginite. Pe două mese mari, instrumente ciudate zăceau claie peste grămadă: piese metalice, angrenaje și mecanisme de lemn și oțel. Un set de flacoane și altul de seringi hipodermice erau expuse într-o vitrină de cristal și pe un zid plin cu instrumente chirurgicale murdare, înnegrite.

— Ce-i asta? a murmurat Florián, încordat.

O figură din lemn, piele, metal și os zăcea pe o masă ca o macabră jucărie neterminată. Era un copil cu ochi rotunzi de reptilă; dintre buzele negre îi ieșea o limbă despicată. Pe frunte, marcat cu fierul roșu, se putea vedea limpede simbolul fluturului.

— E atelierul lui... Aici le face, am rostit cu glas tare.

Ochii păpușii infernale s-au mișcat. A întors capul. Mădulele îi sunau ca un ceas când îi întorci arcul. Privirea de șarpe a întâlnit-o pe a mea. Limba despicată a lins buzele. Ne zâmbea.

— Să plecăm de aici, a spus Florián. Chiar acum!

Ne-am întors în galerie, închizând ușa după noi. Florián respira sacadat. Nu puteam nici vorbi. Mi-a luat lanterna din mâinile tremurânde și a cercetat tunelul. Între timp, am zărit o picătură ce străbătea fascicoul de lumină. Și încă una. Picături strălucitoare de culoare stacojie. Sânge. Ne-am privit pe mutește. Ceva picura din tavan. Florián mi-a făcut semn să mă trag înapoi câțiva pași și a îndreptat

fasciculul de lumină în sus. I-am văzut chipul tot mai palid, în timp ce mâna fermă începea să-i tremure.

— Fugi, a fost singurul lucru pe care mi l-a spus. Pleacă de-aici!

Mi-a aruncat o ultimă privire, apoi a ridicat revolverul. I-am citit în ochi întâi groaza, apoi strania certitudine a morții. A desfăcut buzele pentru a mai spune ceva, dar din gură nu i-a mai ieșit niciun sunet. O figură întunecată s-a năpustit asupra lui și l-a lovit înainte de a putea clinti vreun mușchi. S-a auzit cum pleca un glonte, iar detunătura asurzitoare a ricoșat în perete. Lanterna a nimerit într-un curent de apă. Trupul lui Florián s-a izbit de zid cu atâta forță, încât a deschis o breșă în formă de cruce pe pardoseala înnegrită. Am fost sigur că murise încă înainte de a-l vedea cum se dezlipește de perete și cum cade jos, inert.

Am luat-o la goană, încercând, disperat, să fac cale-întoarsă. Un urlat animalic a umplut tunelul. M-am întors. O duzină de figuri venea târâș din toate cotloanele. Am fugit ca niciodată, în sunetele sincopate ale haitei nevăzute ce-mi urla în spate. Trupul lui Florián înfipt în perete îmi persista în minte.

Ajunsesem la câțiva metri de ieșire, când o siluetă mi-a sărit în față, împiedicându-mă să ajung la treptele ce urcau. M-am oprit brusc. Lumina filtrată mi-a dezvăluit un chip de arlechin. Două romburi negre îi acopereau privirea de sticlă, iar printre buzele de lemn șlefuit se așteau incisivii de oțel. Am dat un pas înapoi. Două mâini mi s-au pus pe umeri. Unghiile mi-au zgâriat hainele. Ceva mi-a înconjurat gâtul. Era vâscos și rece. Simțeam că nodul se strângea, tăindu-mi respirația. Vedeam tot mai încețoșat. Ceva m-a apucat de glezne. În fața mea, arlechinul a îngenunchat și a întins mâinile spre chipul

meu. Credeam că leșin. M-am rugat să fie așa. O clipă mai târziu, capul din lemn, piele și metal a explodat.

O detunătură din dreapta mea. Zgomotul mi s-a înfipt în timpane, iar mirosul de pulbere a cotropit aerul. Arlechinul mi s-a prăbușit la picioare. A doua detunătură. Strânsoarea din jurul gâtului a dispărut, și am căzut în nas. Nu simțeam decât mirosul tare al pulberii. Cineva trăgea de mine. Am deschis ochii și am văzut că un bărbat aplecat deasupra mea mă ridică.

Am zărit pe loc lumina zilei, iar plămânii mi s-au umplut cu aer curat. Apoi am leșinat. Îmi amintesc că am visat duruitul unor copite de cai în sunetul unor dangăte de clopot.

Odaia în care m-am trezit mi s-a părut familiară. Ferestrele erau închise și o lumină străvezie se strecura prin obloane. O figură se înălța lângă mine, privindu-mă în tăcere. Marina.

— Bun venit în lumea celor vii.

M-am ridicat brusc în capul oaselor. Pe loc mi s-a făcut negru înaintea ochilor și am simțit că așchii de gheață îmi sfredeleau creierul. Marina m-a susținut, în vreme ce durerea mi se topea molcom.

— Stai liniștit, mi-a șoptit.

— Cum am ajuns aici?

— Te-a adus cineva în zori. Cu o căruță. N-a spus cine era.

— Claret, am murmurat, iar piesele au început să mi se lege în minte.

Claret mă scosese din tuneluri și mă adusese din nou la vila din Sarriá. Am înțeles că-i datoram viața.

— M-ai făcut să mă sperii de moarte. Unde-ai fost? Am stat toată noaptea să te aștept. Să nu-mi mai faci una ca asta, m-ai auzit?

Mă durea tot trupul, chiar și când încuviințam cu capul. M-am întins iar. Marina mi-a apropiat de buze un pahar cu apă proaspătă. L-am băut dintr-o suflare.

— Mai vrei, nu-i așa?

Am închis ochii și am auzit cum umplea din nou paharul.

— Și Germán? am întrebat-o.

— E la el în atelier. Era îngrijorat în legătură cu tine.

I-am spus că ceva ți-a căzut greu.

— Și te-a crezut?

— Tata crede orice-i spun, a replicat Marina, fără malițiozitate.

Mi-a întins paharul cu apă.

— Ce face atâtea ceasuri în atelier, dacă nu mai pic-tează?

Marina m-a apucat de încheietura mâinii și mi-a măsurat pulsul.

— Tata e un artist, a spus apoi. Artiștii trăiesc ori în viitor, ori în trecut; niciodată în prezent. Germán trăiește din amintiri. E tot ce are.

— Te are pe tine.

— Eu sunt cea mai mare amintire a lui, a zis, privind-mă în ochi. Ți-am adus ceva de mâncare. Trebuie să-ți refaci puterile.

Am făcut un semn de refuz cu mâna. Simpla idee de mâncare îmi dădea amețeli. Marina mi-a pus o mână pe ceafă și m-a sprijinit în timp ce beam din nou. Apa rece, curată avea iz de binecuvântare.

— Cât e ceasul?

— E trecut bine de amiază. Ai dormit aproape opt ore.

Mi-a pus mâna pe frunte și a ținut-o acolo câteva clipe.

— Cel puțin nu mai ai febră.

Am deschis ochii și am zâmbit. Palidă, Marina mă privea serios.

— Delirai. Vorbeai în somn...

— Ce spuneam?

— Prostii.

Am dus degetele la gât. Simțeam că mă doare.

— Nu te atinge, a spus Marina, dându-mi mâna la o parte. Ai o rană zdravănă la gât. Și tăieturi pe umeri și spate. Cine ți le-a făcut?

— Nu știu...

Marina a suspinat, neliniștită.

— Eram moartă de frică pentru tine. Nu știam ce să fac. M-am dus la o cabină, să-l sun pe Florián, dar la bar mi-au spus că tu tocmai telefonaseși și că inspectorul plecase fără să spună unde. Am sunat iar înainte de a se lumina, dar nu se întorsese încă...

— Florián a murit, și, pronunțând numele bietului inspector, glasul mi s-a frânt. Ieri noapte m-am dus iar la cimitir, am început să spun.

— Ești nebun, m-a întrerupt Marina.

Probabil că avea dreptate. Fără să mai spună nimic, mi-a oferit al treilea pahar cu apă. L-am băut până la ultimul strop. Apoi i-am explicat pe îndelete ce se întâmplase cu o noapte mai înainte. La sfârșit, Marina s-a limitat să mă privească în tăcere. Mi s-a părut că o mai îngrijora ceva, un fapt fără nicio legătură cu toate explicațiile mele. A stăruit să mănânc tot ce-mi adusese, chiar dacă nu mi-era foame. Mi-a dat pâine cu ciocolată și nu și-a luat ochii de la mine până nu i-am dovedit că înghițisem aproape jumătate de tabletă și o chiflă cât un taxi. Nelăsându-se așteptat, zahărul mi-a biciuit sângele, și curând am simțit că reînvii.

— Pe când dormeai, m-am jucat de-a detectivii, a spus Marina, arătând spre noptiera pe care era un volum gros, legat în piele.

Am citit titlul de pe cotor.

— Te interesează entomologia?

— Gâze, a zis Marina. L-am găsit pe prietenul nostru, fluturile negru.

— *Teufel*.

— O găză adorabilă. Stă în tuneluri și subsoluri, în beznă. Trăiește paisprezece zile. Înainte să moară, se îngroapă în moloz și, după trei zile, din el apare o larvă.

— Învie?

— Am putea spune și așa.

— Și cu ce se hrănește? am întrebat. În tuneluri nu-s flori, nici polen...

— Își mănâncă puii, a precizat Marina. Aici scrie tot. Viețile exemplare ale verișoarelor noastre, insectele.

Marina s-a apropiat de fereastră și a tras perdelele. Soarele a invadat odaia. Dar ea a rămas acolo, gânditoare. Aproape că puteam auzi cum i se roteau angrenajele creierului.

— Ce sens ar avea să te atace ca să ia albumul de fotografii și apoi să le lase baltă?

— Probabil că atacatorul căuta ceva din acest album.

— Dar, oricare-ar fi, nu mai era acolo, a completat Marina.

— Doctorul Shelley, am spus, amintindu-mi subit.

Marina m-a privit, fără să priceapă.

— Când l-am vizitat, i-am arătat poza cu el în cabinet, am spus.

— Și a oprit-o!

— Nu numai asta. La plecare, l-am văzut aruncându-l în foc.

— De ce-ar fi distrus Shelley fotografia?

— Poate că înfățișa ceva ce nu voia să mai vadă nimeni, am subliniat, sărind din pat.

— Unde crezi că te duci?

— Să-l văd pe Luis Claret, am replicat. El are cheia întregii afaceri.

— Nici vorbă să ieși din casă în următoarele douăzeci și patru de ore, a obiectat Marina, rezemându-se de ușă. Inspectorul Florián și-a dat viața pentru ca tu să poți scăpa.

— În douăzeci și patru de ore, cel ce se ascunde în tuneluri va fi venit deja să ne caute, dacă nu facem ceva pentru a-l opri, am spus. Florián merită cel puțin să-i facem dreptate.

— Shelley a spus că morții nici nu-i pasă de dreptate, mi-a amintit Marina. Poate că avea dreptate.

— E posibil, am admis. Dar nouă ne pasă.

Când am ajuns în capătul mahalalei Raval, ceața inunda străduțele, împodobită cu luminile tripourilor și cârciumilor. Lăsaserăm în urmă agitația prietenoasă de pe Ramblas și intram în cel mai mizerabil abis al întregului oraș. Nici urmă de turiști ori curioși. Priviri fugare ne urmăreau din portalurile urât mirositoare și de la ferestrele practicate în fațadele ce se desfăceau ca argila. Ecoul televizoarelor și aparatelor de radio se ridica printre canioanele sărăciei, dar nu izbutea să treacă dincolo de acoperișuri. Glasul mahalalei Raval nu ajunge nici odată la cer.

Curând, printre golurile dintre clădirile acoperite cu decenii de slin, am ghicit silueta întunecată și monumentală a ruinelor Marelui Teatru Regal. În vârful lui, aidoma unei giruete, se profila silueta unui fluture cu aripi negre. Ne-am oprit să-i privim imaginea fantastică. Cel mai delirant edificiu din Barcelona se descompunea ca un cadavru într-o mlaștină.

Marina a arătat niște geamuri luminate în anexa teatrului. Am recunoscut intrarea în grajd. Acolo trăia Claret. Ne-am dus spre portal. Pe scară mai dăinuia chiciura de după aversa din noaptea precedentă.

— Și dacă nu vrea să ne primească? m-a întrebat Marina, tulburată.

— Probabil că ne așteaptă, am spus.

Ajungând la etajul doi, am observat că Marina respira greu, cu dificultate. M-am oprit și am văzut că fața îi era tot mai palidă.

— Ai pățit ceva?

— Sunt cam obosită, a răspuns cu un surâs ce nu m-a convins. Mergi prea repede pentru mine.

Am luat-o de mână și am dus-o la etajul trei, treaptă cu treaptă. Ne-am oprit în fața ușii lui Claret. Marina respira profund. Iar pieptul îi tresălta.

— Mi-e bine, cu adevărat, a spus, ghicindu-mi temerile. Haide, bate la ușă. Sper că nu m-ai adus până aici doar ca să fac o vizită prin vecini.

Am bătut în ușă cu nodurile degetelor. Lemnul era vechi, solid și gros ca un zid. Am bătut iar. De prag s-au apropiat pași molcomi. Ușa s-a deschis, iar Luis Claret, bărbatul care îmi salvase viața, ne-a primit în casă.

— Intrați, s-a limitat să spună, întorcându-se spre interiorul locuinței.

Am închis ușa în spatele nostru. Apartamentul era întunecos și rece. Zugrăveala se scorojea de pe tavan ca o piele de șarpe. Lămpi fără becuri deveniseră cuiburi de păianjen. Mozaicul plăcilor de gresie de la picioarele noastre era spart.

— Pe aici, s-a auzit glasul lui Claret din interiorul locuinței.

Am mers în urma lui până într-un salon abia luminat de un *braser*¹. Claret se așezase în fața jarului și îl

1. Recipient metalic, rotund și nu prea adânc, umplut cu jărat și folosit în casele din regiunile mediteraneene, lipsite de sobe, pentru a da căldură.

privea cu atenție. Pereții erau acoperiți cu portrete vechi, oameni și chipuri din alte vremuri. A ridicat privirea spre noi. Avea ochii albaștri și pătrunzători, părul argintiu și pielea pergamentoasă. Zeci de riduri îi marcau timpul pe chip, dar, în ciuda vârstei înaintate, emana o forță pe care și-ar fi dorit-o mulți bărbați cu treizeci de ani mai tineri ca el. Un amarez de vodevil, îmbătrânit la soare, cu demnitate și stil.

— N-am avut ocazia să vă mulțumesc. Mi-ați salvat viața. Cum m-ați găsit?

— Nu mie trebuie să-mi mulțumești. Dar cum ați dat de mine?

— Inspectorul Florián ne-a vorbit despre dumneavoastră, s-a repezit Marina să spună. Ne-a explicat că, împreună cu doctorul Shelley, ați fost singurii care au stat până în ultima clipă alături de Mihail Kolvenik și Eva Irinova. A zis că nu l-ați părăsit nicicând. Cum l-ați cunoscut pe Kolvenik?

Un surâs slab a înflorit pe buzele lui Claret.

— Domnul Kolvenik a ajuns în orașul nostru odată cu unul dintre cele mai mari înghețuri ale secolului, ne-a spus. Singur, flămând și înfrigurat, a încercat să se adăpostească noaptea în portalul unei clădiri vechi. Avea doar câteva monede cu care să-și cumpere ceva pâine ori cafea fierbinte. Nimic altceva. Socotindu-se ce să facă, a descoperit că în portal mai era cineva. Un copil de până în cinci ani, zdrențaros, un cerșetor care fugise să se adăpostească acolo, ca și el. Kolvenik și copilul nu vorbeau aceeași limbă, așa că se înțelegeau cu mare greutate. Dar Mihail i-a zâmbit și i-a dat toți banii pe care îi avea, sugerându-i prin gesturi să cumpere cu ei de-ale gurii. Nevenindu-i să creadă, micuțul s-a dus în goană să cumpere o pâine de la o brutărie de lângă Plaza Real, deschisă

întreaga noapte. S-a întors în portal, ca să împartă pâinea cu necunoscutul, dar pe acesta tocmai îl ridica poliția. În temniță, tovarășii de celulă i-au tras lui Kolvenik o bătaie soră cu moartea. Cât a stat în infirmeria temniței, copilul l-a așteptat la poartă, ca un câine fără stăpân. După două săptămâni, când a ieșit în stradă, Kolvenik șchiopăta. Copilul îl aștepta pentru a-i da o mână de ajutor. I-a devenit însoțitor și a jurat să nu-l părăsească nicicând pe omul care, în cea mai groaznică noapte din viața lui, îi dăduse tot ce avea pe lume... Copilul acela eram eu.

Claret s-a ridicat în capul oaselor și ne-a făcut semn să-l urmărim pe un culoar îngust, până la o ușă. A scos o cheie și a deschis. De cealaltă parte era o ușă identică, iar între ele, o cămaruță.

Încercând să lupte cu întunericul care domnea acolo, Claret a aprins o lumânare. Cu altă cheie, a deschis a doua ușă. Un curent de aer a inundat coridorul, făcând să pâlpâie flacăra lumânării. Am simțit cum Marina îmi strângea mâna pe când treceam dincolo. Acolo ne-am oprit. Înaintea noastră aveam o priveliște fabuloasă. Interiorul Marelui Teatru Regal.

Până la marea cupolă erau nenumărate niveluri. Corținele de catifea atârnavă în fața lojelor, unduind în gol. Mari lampadare de cristal așteptau deasupra fotoliilor, într-o zonă nesfârșită și pustie, conexiunea electrică ce nu mai venise. Eram într-o intrare laterală a scenei. Deasupra noastră, mașinăriile de culise suiau spre infinit, într-un univers de cortine, schele, scripeți și pasarele care se pierdeau la înălțime.

— Pe aici, a arătat Claret, ghidându-ne.

Am traversat scena. Câteva instrumente dormeau în fosa orchestrei. Pe podiumul dirijorului, o partitură acoperită cu pânze de păianjen zăcea deschisă la prima pagină.

Mai încolo, covorul lung de pe culoarul central dintre staluri trasa o cărare ce nu ducea nicăieri. Claret a înaintat spre o ușă luminată și ne-a făcut semn să stăm la intrare. Am schimbat o privire cu Marina.

Ușa dădea într-o cabină. Sute de rochii lucitoare atârnavă pe umerase metalice. Un perete era acoperit cu oglinzi pentru luminile rampei. Celălalt, cu vechi portrete ce înfățișau o femeie de o frumusețe nepereche. Eva Irinova, vrăjitoarea teatrelor. Femeia pentru care Mihail Kolvenik pusese să se construiască acel sanctuar. Și am văzut-o. Doamna în negru se privea în tăcere, stând în fața oglinzii, cu chipul acoperit. Auzindu-ne pașii, s-a întors lent și a făcut semn că da. Abia atunci ne-a lăsat Claret să intrăm. Ne-am apropiat de ea ca de un strigoi, cu un amestec de spaimă și fascinație. Ne-am oprit la doi metri de ea. Prudent, Claret a rămas în pragul ușii. Femeia s-a privit iar în oglindă, studiindu-și imaginea.

Brusc, cu nesfârșită delicatețe, și-a ridicat voalul. Puținele becuri care ardeau ne-au revelat în oglindă chipul ei — ori ceea ce mai lăsase acidul din el. Oase goale și piele zbârcită. Buze fără formă, abia o tăietură pe trăsăturile distruse. Ochi care nu mai puteau să plângă. Ne-a lăsat, timp de o clipă nesfârșită, să contemplăm oroarea pe care îndeobște o acoperea voalul. Apoi, cu aceeași delicatețe cu care își descoperise chipul și identitatea, și l-a acoperit iar, făcându-ne semn să luăm loc. A urmat o lungă tăcere.

Eva Irinova a întins mâna spre fața Marinei și a mângâiat-o, trecându-și-o peste obrazii, buzele și gâtul ei. I-a citit frumusețea și perfecțiunea cu degete tremurătoare și lacome. Marina a înghițit în sec. Doamna și-a tras mâna și am văzut că ochii fără pleoape îi străluceau sub voal.

Nu mi-am cunoscut țara decât din poze. Cunosco Rusia doar din poveștile, sporovăiala și amintirile altora. Am văzut lumina zilei pe un șlep de pe Rin, în Europa distrusă de război și teroare. Peste ani, am aflat că mama mă purta deja în pânțecă când, singură și bolnavă, a trecut frontiera ruso-poloneză, fugind de revoluție. A murit la naștere. Nu i-am aflat nici numele, nici cine mi-a fost tată. Au îngropat-o pe malul unui râu, într-un mormânt fără cruce, așa că am pierdut-o pe vecie. Doi comedianți din Sankt Petersburg, care călătoreau pe același șlep, Serghei Glazunov și sora lui geamănă, Tatiana, m-au luat în grija lor de milă și fiindcă, așa cum mi-a spus Serghei mulți ani după aceea, eram ceacără, ceea ce-i semn de năroc.

Grație talentului și aranjamentelor, la Varșovia ne-am alăturat unei companii de circ, care mergea la Viena. Primele mele amintiri se leagă de acei oameni și jivinele lor. Ca și cortul circului, jonglerii și Vladimir, fahirul surdomut ce mânca sticlă, scuipa foc și îmi dăruia mereu păsări de hârtie, pe care le făcea ca un vrăjitor. În cele din urmă, Serghei a ajuns administratorul companiei și ne-am stabilit la Viena. Circul a fost școala și casa unde am crescut. Pe atunci, știam deja că circul era condamnat.

Realitatea lumii începea să fie mai grotescă decât pantomima paiatelor și urșilor dansatori. Curând, nimeni n-avea să mai aibă nevoie de noi. Secolul XX devenise marele circ al istoriei.

Când abia împlinisem șapte-opt ani, Serghei a zis că venise vremea să-mi câștig pâinea. M-au luat în spectacol, întâi ca mascotă a trucurilor lui Vladimir, apoi cu un număr propriu, în care fredonam un cântec de leagăn unui urs care sfârșea prin a ațipi. Numărul, care la început era doar un moment de trecere, permițându-le trapeziștilor să se pregătească, s-a dovedit a fi un succes. Nimeni n-a fost mai uimit ca mine. Serghei a hotărât să mi-l amplifice. Așa am ajuns să cânt pe o platformă luminată refrene pentru niște lei bătrâni, famelici și bolnavi. Animalele și publicul mă ascultau hipnotizate. Viena vorbea despre fetița a cărei voce împlânzea jivinele. Și toți plăteau să mă vadă. Aveam nouă ani.

Serghei a înțeles imediat că nu mai avea nevoie de circ. Fetița ceacă ră îi adusese norocul dorit. A făcut toate formalitățile pentru a-mi deveni tutore legal și a anunțat restul companiei că ne vom instala pe cont propriu. A spus că circul nu era un loc adecvat creșterii unei fetițe. Când s-a aflat că se furase o parte din economiile făcute de circ de-a lungul anilor, Serghei și Tatiana l-au acuzat pe Vladimir, adăugând că acesta își mai lua și unele libertăți neîngăduite cu mine. Autoritățile l-au suspectat și arestat pe Vladimir, dar banii nu s-au găsit niciodată.

Pentru a-și sărbători independența, Serghei a cumpărat o mașină de lux, o garderobă de dandy pentru el și bijuterii pentru Tatiana. Ne-am mutat într-o vilă închiriată de Serghei într-o pădure vieneză. N-a fost niciodată limpede de unde veneau banii necesari acestui lux. Eu cântam în toate după-amiezile și serile într-un teatru de lângă operă,

într-un spectacol intitulat «Îngerul din Moscova». Mi-au dat numele de Eva Irinova, după o idee a Tatiane, care îl luase dintr-un roman foileton de succes, ce apărea în presă. Aceea a fost prima dintre multe alte invenții similare. La sugestia Tatiane, mi s-au adus profesori de canto și artă dramatică și un maestru de dans. Când nu eram pe scenă, repetam. Serghei nu-mi permitea să am prieteni, să ies la plimbare, să stau singură ori să citesc cărți. «E pentru binele tău», obișnuia să-mi spună. Când trupul a început să mi se dezvolte, Tatiana a insistat să am propria mea odaie. Serghei a acceptat, nemulțumit, dar a stăruit să țină el cheia. Se întorcea adeseori beat la miezul nopții și încerca să intre în camera mea. Cel mai adesea era atât de beat, că nici nu putea băga cheia în broască. Alteori, da. Aplauzele unanime ale publicului au fost singura mea satisfacție în acei ani. Cu vremea, am ajuns să am nevoie de ele mai mult ca de aer.

Călătoream mai tot timpul. Succesul meu de la Viena ajunsese la urechile impresarilor din Paris, Milano și Madrid. Serghei și Tatiana mă însoțeau peste tot. Firește, n-am văzut niciun sfanț din tot ce câștigam în concerte, nici nu știu ce s-a făcut cu banii. Serghei era mereu urmărit de datorii și creditori. Vina, spuneau, îmi aparținea. Totul se ducea pe îngrijirea și întreținerea mea. În schimb, eu nu eram în stare să mulțumesc pentru tot ceea ce el și Tatiana făcuseră pentru mine. Serghei m-a convins că eram o fetiță murdară, leneșă, ignorantă și proastă. O biată nefericită, care nu avea nicio șansă să facă nimic de valoare, pe care nimeni n-avea s-o iubească ori s-o respecte. Dar nimic nu avea nicio însemnătate, fiindcă, îmi șoptea Serghei la ureche, duhnind a vodcă, Tatiana și el aveau să-mi poarte de grijă și să mă apere mereu de toți.

În ziua când am împlinit șaisprezece ani, mi-am dat seama că mă uram și abia dacă îmi suportam imaginea din oglindă. N-am mai mâncat. Propriu-mi trup îmi repugna și încercam să-l ascund sub haine murdare și zdrențuite. Într-o zi, am găsit la gunoi o lamă de bărbierit veche, de la Serghei. Am dus-o în odaia mea și am luat obiceiul de a-mi cresta mâinile și brațele cu ea. Ca să mă pedepsesc. Noapte de noapte, Tatiana îmi îngrijea rănilor în tăcere.

Doi ani mai târziu, la Veneția, un conte care mă văzuse cântând m-a cerut de soție. Serghei a aflat chiar în acea noapte și m-a bătut crunt. Loviturile lui mi-au distrus buzele și două coaste. Nu l-au oprit decât Tatiana și poliția. Am părăsit Veneția într-o ambulanță. Ne-am întors la Viena, dar Serghei avea grave probleme financiare. Pri-meam amenințări. Într-o noapte, pe când dormeam, niște necunoscuți ne-au dat foc la casă. Cu câteva săptămâni înainte, Serghei primise oferta unui impresar din Madrid, pentru care cântasem altă dată cu succes. Daniel Mestres, așa îl chema, avea acțiuni majoritare la bătrânul Teatru Regal din Barcelona și voia să deschidă stagiunea cu mine. Așadar, ne-am făcut valizele și în zori am fugit la Barcelona cu ce aveam pe noi. Urma să împlinesc nouăsprezece ani și mă rugam cerului să nu ajung la douăzeci. De ceva vreme, plănuiam să-mi iau viața. Nimic nu mă lega de lume. Eram moartă de mult, dar abia acum îmi dădeam seama. Atunci l-am cunoscut pe Mihail Kolvenik.

Eram de câteva săptămâni la Teatrul Regal. În companie umbla vorba că un anume domn ocupa noapte de noapte aceeași lojă pentru a mă auzi cântând. Pe atunci, prin Barcelona circulau tot soiul de zvonuri despre Mihail Kolvenik. Despre cum făcuse avere. Despre viața și identitatea sa, plină de taine și enigme. Legenda îl preceda. Într-o noapte, intrigată de acel personaj straniu, am

hotărât să-l invit în cabină, după spectacol. Era aproape miezul nopții când Mihail Kolvenik mi-a bătut în ușă. După atâtea zvonuri, mă așteptam la un bărbat amenințător și arogant. Prima mea impresie a fost, totuși, că era timid și rezervat. Purta un costum închis la culoare, simplu și fără alte podoabe decât broșa mică ce-i strălucea pe rever: un fluture cu aripile deschise. Mi-a mulțumit pentru invitație și mi-a împărtășit admirația pe care o avea pentru mine, arătându-se onorat să mă cunoască. I-am răspuns că, ținând seama de tot ce auzisem despre el, onoarea era de partea mea. A zâmbit și mi-a sugerat să dau uitării zvonurile. Mihail avea cel mai frumos zâmbet pe care l-am văzut vreodată. Când surâdea, puteai să dai crezare oricăror vorbe care i s-ar fi desprins de pe buze. Cineva a spus odată că, de-ar fi vrut, Mihail l-ar fi putut convinge pe Cristofor Columb că Pământul era plan ca o hartă; și avea dreptate. În noaptea aceea, m-a convins să-l însoțesc într-o plimbare pe străzile Barcelonei. Mi-a explicat că, după miezul nopții, obișnuia adesea să străbată orașul adormit. De când sosiserăm la Barcelona, eu abia dacă ieșisem din teatru, așa că am acceptat. Știam că, dacă aflau, Serghei și Tatiana aveau să se înfurie, dar nu-mi păsa. Am ieșit incognito pe ușa avanscenei. Mihail mi-a oferit brațul și am mers pe jos până în zori. Mi-a arătat orașul vrăjit, așa cum îl vedea el. Mi-a vorbit despre tainele acestuia, cotloanele fermecate și spiritul străzilor lui. Mi-a evocat o mie și una de legende. Am străbătut drumurile de taină ale Cartierului Gotic și ale orașului vechi. Mihail părea să știe totul. Știa cine locuise în fiecare imobil, ce crime ori iubiri fuseseră trăite în spatele fiecărui zid și al fiecărei ferestre. Cunoștea numele tuturor arhitecților și meșterilor, ca și cele o mie de nume neștiute ale constructorilor din acele locuri. În timp ce-mi vorbea,

am avut impresia că nu mai împărtășise nimănui acele istorii. M-a copleșit singurătatea pe care o degaja ființa lui și, la un moment dat, am crezut că disting în el abisul nesfârșit pe care nu mă puteam opri să-l cercetez. Zorii ne-au găsit pe o bancă din port. M-am uitat la necunoscutul cu care hoinărisem pe străzi ceasuri la rând și mi s-a părut că-l știam dintotdeauna. I-am și spus-o. A râs și, chiar atunci, cu ciudata certitudine pe care o ai doar de câteva ori în viață, am știut că aveam să-mi petrec restul vieții alături de el.

În acea noapte, Mihail s-a arătat convins că viața ne oferă puține momente de fericire pură. Uneori, doar câteva zile ori săptămâni. Alteori, câțiva ani. Totul ține de norocul personal. Amintirea unor asemenea clipe ne însoțește veșnic, devenind o țară a amintirii, unde încercăm fără succes să revenim tot restul vieții. Nu voi uita niciodată acea primă noapte, când ne-am plimbat prin oraș...

Reacția lui Serghei și a Tatiane nu s-a lăsat așteptată. Mai ales a lui Serghei. Mi-a interzis să-l revăd pe Mihail sau să stau de vorbă cu el. Mi-a zis că, dacă mai păra-seam teatrul fără voia lui, avea să mă omoare. Pentru prima oară în viață, nu-mi mai inspira teamă, ci doar dispreț. Ca să-l înfurii și mai abitir, i-am spus că Mihail mă ceruse de soție și că acceptasem. Mi-a amintit că mi-era tutore legal și că nu doar că nu mă va lăsa să mă mărit, ci că plecam la Lisabona. Printr-o balerină a companiei, i-am trimis un mesaj disperat lui Mihail. Seara, înainte de spectacol, el a sosit la teatru însoțit de doi avocați. Mihail l-a anunțat pe Serghei că semnase cu impresarul un contract prin care chiar din acea după-amiază devenea noul proprietar al Teatrului Regal. Iar el și Tatiana erau concediați.

I-a arătat un dosar cu documente și probe referitoare la activitățile ilegale desfășurate de Serghei la Viena, Varșovia și Barcelona. Material mai mult decât suficient pentru a-l băga după gratii pentru cincisprezece, douăzeci de ani. A adăugat un cec de o valoare superioară câștigurilor pe care le-ar fi putut obține Serghei tot restul vieții din tot soiul de tertipuri și meschinării. Alternativa era următoarea: dacă în mai puțin de patruzeci și opt de ore el și Tatiana părăseau Barcelona pentru totdeauna și se angajau să nu mă mai contacteze pe nicio cale, dosarul și cecul erau ale lor; dacă refuzau, dosarul ajungea la poliție împreună cu cecul, care urma să ungă mașinăria justiției. Serghei a înnebunit de furie. A urlat ca un nebun că nu va renunța nicicând la mine și că, dacă Mihail o ținea pe-a lui, trebuia să treacă peste cadavrul său.

Mihail i-a zămbit și și-a luat adio de la el. În acea noapte, Tatiana și Serghei s-au dus la un individ ciudat, un ucigaș plătit. Plecând de acolo, erau să le vină de hac câteva gloanțe anonime trase dintr-o trăsură. Ziarele au publicat știrea, oferind ipoteze care să justifice atacul. A doua zi, Serghei a acceptat cecul lui Mihail și a dispărut din oraș împreună cu Tatiana, fără să-și ia rămas-bun...

Aflând de întâmplare, l-am întrebat pe Mihail dacă avea vreun amestec în atac. Doream cu disperare să-mi spună că nu. M-a pironit cu privirea și m-a întrebat de ce mă îndoiam de el. Simțeam că mor. Castelul din cărțile de joc ale fericirii și speranței părea gata să se prăbușească. L-am întrebat iar. Mihail a zis că nu. Că n-avea niciun amestec în atac.

— De-aș avea, niciunul n-ar mai fi viu, mi-a răspuns cu răceală.

La vremea aceea, a angajat unul dintre cei mai buni arhitecți din oraș pentru a ridica, după indicațiile lui,

turnul de lângă parcul Güell. Nu s-a discutat niciun moment despre costuri. Pe când turnul era în construcție, Mihail a închiriat un etaj întreg al vechiului Hotel Colón din piața Cataluňa. Ne-am instalat temporar acolo. Pentru prima oară în viață, am descoperit că puteam avea atâția slujitori, încât să-mi fie cu neputință să-mi amintesc numele lor. Mihail avea doar unul, pe Luis, șoferul lui.

Bijutierii din Bagués mă vizitau acasă. Cei mai buni croitori îmi luau măsuri în vederea unei garderobe de împărăteasă. Mi-a deschis conturi nelimitate în cele mai bune magazine din Barcelona. Oameni pe care nu-i văzusem nicicând mă salutau reverențios pe stradă sau în holul hotelului. Primeam invitații la baluri de gală, în palatele unor familii ale căror nume le văzusem doar în presa mondenă. N-aveam decât douăzeci de ani. Nu avusesem nicicând bani nici măcar pentru un bilet de tramvai. Visam cu ochii deschiși. Am început să mă simt copleșită de atâta lux și de risipa din jurul meu. Când îi explicam acest lucru, Mihail îmi răspundea că banii n-au nicio însemnătate, cu condiția să nu-ți lipsească.

Ne petreceam zilele împreună, plimbându-ne prin oraș, la cazinoul din Tibidabo, deși nicicând nu l-am văzut pe Mihail jucând măcar o monedă, la teatrul Liceo. La apusul soarelui, reveneam la Hotelul Colón, iar Mihail se retrăgea în apartamentul lui. Am început să observ că Mihail ieșea în toiul nopții și se întorcea în zori. Spunea că avea treburi profesionale.

Dar zvonurile se înteteau. Simțeam că urma să mă căsătoresc cu un bărbat pe care toți păreau să-l cunoască mai bine decât mine. Le auzeam pe slujnice vorbind pe la spatele meu. Pe stradă, oamenii mă examinau cu lupa din spatele zâmbetelor ipocrite. Încet-încet, deveneam prizoniera propriilor mele bănuieli. O idee a început să

mă chinuie. Tot luxul și risipa bănească din jur mă făceau să mă simt ca o mobilă. Alt capriciu al lui Mihail. El putea cumpăra totul: Teatrul Regal, pe Serghei, automobile, bijuterii, palate. Și pe mine. Tremuram de spaimă văzându-l cum pleca în toiul nopții, convinsă că alerga în brațele alteia. Într-o noapte, am hotărât să-l urmăresc și să dezleg șarada.

Pașii lui m-au purtat până la vechiul atelier Velo-Grannell de lângă piața Borne. Mihail venise singur. A trebuit să mă strecor de pe o ulicioară printr-o fereastră. Interiorul fabricii mi s-a părut de coșmar. Sute de picioare, mâini, brațe, pulpe, ochi de sticlă pluteau în hale, piese de schimb pentru oameni nenorociți. Am străbătut locul și am ajuns într-o sală mare, întunecoasă, ocupată de enorme tancuri de sticlă în care pluteau siluete neclare. Mihail mă privea de pe un scaun din centrul sălii, în întuneric și fumând o țigară.

— N-ar fi trebuit să mă urmărești, a spus, fără ură în glas.

Am argumentat că nu mă puteam căsători cu un bărbat pe care îl cunoșteam doar pe jumătate, căruia îi știam doar zilele, nu și nopțile.

— Poate vei afla lucruri ce nu-ți vor plăcea, a insinuat.

I-am zis că nu-mi păsa de nimic. Nici de ceea ce făcea, nici dacă zvonurile despre el erau adevărate. Voiam doar să fac parte total din viața lui. Fără umbre. Fără taine. A încuviințat, și am înțeles că astfel treceam pragul fără întoarcere. Când Mihail a aprins luminile din sală, m-am trezit din visul acelor săptămâni. Eram în infern.

În tancurile cu formol cadavrele se roteau într-un balet macabru. Pe o masă metalică zăcea trupul despuiat al unei femei disecate de la burtă până la beregată. Avea membrele întinse în cruce, și am observat că articulațiile

brațelor și mâinilor erau din lemn și metal. Câteva tuburi îi coborau în lungul gâtului, iar cabluri de bronz îi intrau în extremități și șolduri. Avea pielea străvezie, albăstruie ca a unui pește. L-am privit pe Mihail în tăcere, pe când se apropia de trupul ei și îl privea cu tristețe.

— Asta face natura cu fiii ei. În inima omului nu există răutate, dar se dă lupta pentru a suporta inevitabilul. Singurul demon e mama natură. Munca mea, toate strădaniile mele nu-s decât încercarea de a înșela marele sacrilegiu al creației.

L-am văzut umplând o seringă micuță cu un lichid ca smaraldul, luat dintr-un flacon. Ochii ni s-au întâlnit o clipă, iar Mihail a înfipt acul în craniul cadavrului. Și a golit seringă. A scos acul și a stat nemișcat o clipă, privind trupul inert. Peste câteva secunde, am simțit că îmi îngheța sângele în vine. Genele uneia din pleoape tremurau. Am auzit scârțâind angrenajele articulațiilor din lemn și metal. Degetele au fâlfâit. Brusc, trupul femeii s-a contractat, scuturându-se violent. Un urlat animalic, asurzitor a zguduit sala. Firicele de spumă albă îi curgeau de pe buzele negre, tumefiate. Femeia s-a desprins de cablurile ce-i perforau pielea și a căzut jos ca o marionetă stricată. Urla ca un lup rănit. A ridicat fața și m-a pironit cu privirea. Nu mi-am putut desprinde ochii de la oroarea din ochii ei. Din ochi i se desprindea o cutremurătoare forță animalică. Voia să trăiască.

Eram paralizată. În câteva clipe, trupul a redevenit inert, fără viață. Mihail, care asistase impasibil la tot, a luat un giulgiu și a acoperit leșul.

S-a apropiat de mine și m-a apucat de mâinile tremurânde. M-a privit de parcă voia să afle din ochii mei dacă aveam să pot rămâne lângă el după tot ce văzusem. Căutam vorbe cu care să-mi exprim teama și să-i spun ce

mult greșea. N-am izbutit decât să-i cer, bâiguind, să mă scoată de acolo. Asta a și făcut. Ne-am întors la Hotel Colón. M-a însoțit la mine în odaie, a cerut să mi se aducă o cană cu supă fierbinte.

— Femeia din seara asta a murit acum șase săptămâni sub roțile unui tramvai. A sărit să salveze un copil care se juca pe linii și n-a putut evita impactul. Roțile i-au retezat brațele la nivelul cotului. A murit în stradă. Nimeni nu-i știe numele. Nimeni n-a întrebat de ea. Sunt zeci ca ea. Zilnic.

— Mihail, nu înțelegi... Tu nu poți face ceea ce face Dumnezeu...

M-a mângâiat pe frunte și, zâmbindu-mi trist, a încuviințat.

— Noapte bună, a spus.

S-a îndreptat spre ușă și s-a oprit înainte de a ieși.

— Dacă mâine n-ai să fii aici, am să înțeleg, a zis.

După două săptămâni, ne-am căsătorit în catedrala din Barcelona.

Mihail dorea ca aceea să fie o zi specială pentru mine. A făcut în așa fel încât tot orașul să devină un decor de basm, iar rolul meu de împărăteasă a acelei lumi de vis să se încheie definitiv pe treptele ce dădeau pe bulevardul catedralei. Nici măcar n-am ajuns să aud strigătele mulțimii. Ca o jivină ce sare din bălării, Serghei a sărit din gloată și mi-a aruncat în față conținutul unui flacon cu acid. Care mi-a distrus pielea, pleoapele și mâinile. Mi-a sfâșiat gâtul și mi-a secerat vocea. Am reînceput să vorbesc abia peste doi ani, când Mihail m-a reconstruit ca pe o păpușă stricată. Așa a început oroarea.

S-a oprit construcția casei noastre, iar noi ne-am instalat în palatul neterminat. Am făcut din el o temniță în vârf de deal. Era rece și întunecos. Un amalgam de turnuri și arcade, bolți și scări în spirală, ce nu duceau nicăieri. Trăiam retrasă într-o odaie din vârf de turn. Nimeni nu avea acces acolo, cu excepția lui Mihail și, uneori, a doctorului Shelley. În primul an, am trăit sub acțiunea letargică a morfinei, prizoniera unui lung coșmar. În vis, mi se părea că-l văd pe Mihail, care făcea experiențe pe mine așa cum făcuse și pe trupurile părăsite în spitale și morgi. Reconstruindu-mă și păcălind natura. Când mi-am venit

în simțiri, am văzut că visurile îmi erau reale. Mi-a redat darul vorbirii. Mi-a refăcut gâtul și gura, ca să pot mânca și vorbi. Mi-a modificat terminațiile nervoase, ca să nu mai simt durerea rănilor făcute de acid pe trup. Da, am păcălit moartea, dar am devenit încă una dintre creaturile blestemate ale lui Mihail.

Pe de altă parte, Mihail își pierduse influența în oraș. Nimeni nu-l sprijinea. Vechii lui aliați îi întorceau spatele și-l părăseau. Poliția și autoritățile juridice au început să-l hărțuiască. Asociatul lui, Sentís, era un cămătar meschin și invidios. A oferit informații false, care îl implicau pe Mihail într-o mie de afaceri despre care nu avusese nicicând habar. Voia să-i ia controlul întreprinderii. Era doar unul din haită. Toți voiau să-l vadă căzut de pe pedestal, ca să-i devoreze rămășițele. Armata ipocriților și adulțitorilor a devenit o hoardă de hienne flămânde. Nimic din toate astea nu l-a mirat pe Mihail. Încă de la început n-avusese încredere decât în prietenul său, Shelley, și în Luis Claret. «Meschinăria oamenilor» – spunea mereu, «e un fitil în căutarea unei flăcări». Dar acea trădare a rupt până la urmă firul fragil care îl lega de exterior. S-a refugiat în labirintul propriei singurătăți. Se purta tot mai extravagant. A început să crească în beci zeci de insecte care o obsedau, fluturi negri al căror nume era *Teufel*. Curând, fluturii aceia au ocupat turnul. Se așezau pe oglinzi, tablouri și mobile, ca niște santinele tăcute. Mihail le-a interzis servitorilor să-i ucidă, să-i alunge ori să se apropie de ei. Un roi de găze cu aripi negre zbura pe culoare și prin saloane. Văzându-l așa, mă temeam să nu-l pierd pe vecie.

În acele zile a început prietenia mea cu Luis Claret, prietenie ce durează până azi. Mă informa despre tot ce se întâmpla dincolo de zidurile acelei fortărețe. Mihail

îmi povestise false istorii despre Teatrul Regal și reparația mea pe scenă. Vorbea despre repararea răului făcut de acid, despre cântatul cu o voce care nu-mi mai aparținea... Himere. Luis mi-a explicat că șantierul de la Teatrul Regal fusese închis. Fondurile se epuizaseră cu luni în urmă. Edificiul era o peșteră enormă și inutilă. Seninătatea pe care mi-o arăta Mihail era de fațadă. Nu ieșea din casă cu săptămânile și lunile. Stătea închis la el în birou și abia dacă mânca sau dormea. Joan Shelley mi-a mărturisit mai târziu că se temea pentru sănătatea trupului și minții lui. Îl cunoștea mai bine ca oricine și încă de la început îi stătuse alături la toate experimentele. Mi-a vorbit limpede despre obsesia lui Mihail pentru bolile degenerative și încercarea lui disperată de a descoperi cum acestea deformau și atrofiu trupurile natura. Căci văzuse mereu în ele o forță, o ordine și o voință superioare oricărei rațiuni. După el, natura era o bestie ce-și devora propriii prunci, fără să-i pese de destinul și soarta lor. Aduna fotografii ale unor cazuri ciudate de atrofie și fenomene medicale. Spera să găsească în ele un răspuns: cum să-și înșele demonii.

Atunci au devenit vizibile primele simptome ale răului. Mihail știa că îl purta în sine și că acesta aștepta răbdător ca un mecanism de ceas. O știuse dintotdeauna, încă de când, la Praga, își văzuse fratele murind. Trupul începea să i se autodistrugă. Oasele i se dezintegrau. Mihail își ținea mâinile înmănușate. Își ascundea chipul și trupul. Îmi evita tovărășia. Mă făceam că nu observ, dar era adevărat: silueta i se modifica. Într-o zi de iarnă, strigătele lui m-au deșteptat în zori. Urlând, Mihail concedia slujitorii. Nimeni nu i-a putut ține piept, căci toți îi luaseră frica în ultimele luni. Doar Luis a refuzat să ne părăsească. Plângând de furie, Mihail a spart toate oglinzile și s-a grăbit să se închidă în birou.

Într-o noapte, l-am rugat pe Luis să-l caute pe doctorul Shelley. De două săptămâni, Mihail nu ieșea și nu-mi răspundea când îl strigam. Îl auzeam plângând cu sughituri și vorbind singur în birou. Nu mai știam ce să fac. Îl pierdeam. Cu ajutorul lui Shelley și al lui Luis, am forțat ușa și l-am scos de acolo. Am constatat cu groază că Mihail își operase propriul trup, încercând să-și refacă mâna stângă, care devenea o grotescă gheară imposibil de folosit. Shelley i-a administrat un sedativ și i-am vegheat somnul până în zori. În naptea aceea lungă, privind cu deznădejde agonia vechiului său prieten, Shelley și-a vărsat amarul, încălcându-și promisiunea de a nu dezvălui vreodată istoria pe care Mihail i-o spusese cu câțiva ani în urmă. Ascultându-i vorbele, am înțeles că nici poliția, nici inspectorul Florián nu pricepuseră că urmăreau o fantasmă. Mihail n-a fost nicicând un criminal sau un escroc. A fost, pur și simplu, un om care credea că soarta îl menise să păcălească moartea înainte ca ea să-l tragă pe sfoară.

Mihail Kolvenik s-a născut în tunelurile canalelor de scurgere din Praga ultimei zile a secolului al XIX-lea.

Mama lui era o slujnicuță de numai șaptesprezece ani, angajată în palatul unei familii din marea nobile. Frumusețea și nevinovăția ei o transformaseră în favorita stăpânului. Când s-a aflat că era însărcinată, a fost alungată ca un câine răios, pe străzile acoperite de zăpadă și murdărie. Marcată pe viață. În vremea aceea, iarna acoperea străzile cu un strat de moarte. Se spunea că săracii fugeau să se ascundă în vechile canale de scurgere. Legenda locului spunea că sub străzile Pragăi era un adevărat oraș al tenebrelor, unde mii de dezmoșteniți ai sorții trăiau fără să mai revadă lumina

soarelui. Cerșetori, bolnavi, orfani și fugari. Printre ei, prindea rădăcini cultul unui bărbat enigmatic, poreclit Prințul Milogilor. Se spunea că nu avea vârstă, ci un chip de inger cu priviri de foc. Că umbla învăluit într-o mantie din fluturi negri și îi primea în regatul lui pe toți cei cărora cruzimea lumii le refuzase orice posibilitate de a supraviețui la suprafață. Căutându-i lumea de umbre, pentru a supraviețui, tânăra s-a dus în subterane. Curând a aflat că legenda era adevărată. Acolo oamenii trăiau în negurile tunelurilor. Aveau legi proprii. Și propriul lor Dumnezeu: Prințul Milogilor. Nimeni nu-l văzuse vreodată, dar toți credeau în el și îi aduceau ofrande. Toți își marcau cu fierul roșu pe piele emblema fluturului negru. Profetia spunea că, într-o zi, un mesia trimis de Prințul Milogilor avea să ajungă în tuneluri și să-și dea viața pentru a-i scăpa de suferințe pe cei ce locuiau acolo. Și tot ei aveau să-l piardă pe acel mesia.

Acolo, tânăra mamă a adus pe lume doi gemeni: Andrei și Mihail. Andrei a sosit pe lume marcat de o boală teribilă. Oasele nu i se întăreau și trupul îi creștea fără formă și structură. Un om din tuneluri, un medic urmărit de justiție, a lămurit-o că boala era incurabilă. Sfârșitul băiatului era doar o chestiune de timp. Dar fratele lui, Mihail, era un băiat deștept și retras, care visa să iasă într-o zi din tuneluri și să ajungă la suprafață. Adeseori cocheta cu ideea că, poate, chiar el era așteptatul mesia. N-a aflat nicicând cine îi era tată, așa că în minte i-a prins rădăcini gândul că acesta era Prințul Milogilor, pe care credea că-l auzea în vise. Nu dădea semne că ar suferi și el de boala teribilă care avea să-i ia viața fratelui său. Într-adevăr, Andrei a murit la șapte ani, fără să fi ieșit vreodată din canalele de scurgere. După ce a murit, trupul i-a fost aruncat în torentele subterane, conform

ritualului practicat de oamenii din tenebre. Mihail și-a întrebat mama de ce se întâmplaseră toate acelea.

— Așa a vrut Domnul, Mihail, i-a răspuns mama.

Mihail nu avea să-i uite nicicând vorbele. Moartea micului Andrei a fost pentru mamă o lovitură teribilă. În iarna ce a urmat, s-a îmbolnăvit de pneumonie. Mihail i-a stat alături până în ultima clipă, strângându-i mâna tremurândă. Avea douăzeci și șase de ani și un chip de bătrână.

— Așa a vrut Domnul, mamă? a întrebat Mihail trupul lipsit de viață.

N-a primit niciodată răspuns. Peste câteva zile, tânărul a ieșit la suprafață. Nimic nu-l mai lega de lumea subterană. Mort de foame și frig, a căutat adăpost într-un portal. Întâmplarea a vrut ca un medic ce se întorcea dintr-o vizită, Antonin Kolvenik, să dea de el acolo. Doctorul l-a luat și l-a dus la o cârciumă unde i-a dat mâncare caldă.

— Cum te cheamă, băiete?

— Mihail, domnule.

Antonin Kolvenik s-a albit la față.

— Am avut un fiu pe care îl chema la fel. A murit. Unde ți-e familia?

— N-am familie.

— Și maică-ta?

— A luat-o Dumnezeu.

Doctorul a încuviințat, grav. Și-a luat geanta și a scos un aparat care l-a lăsat pe Mihail cu gura căscată. În geantă, tânărul a zărit și alte instrumente. Strălucitoare. Minunate.

Doctorul a pus ciudățenia pe pieptul băiatului și a dus cele două capete ale ei la urechi.

— Ce-i asta?

— Un aparat de ascultat ce spun plămânii... Respiră adânc.

— Sunteți vrăjitor? a întrebat Mihail uimit.

Doctorul a zâmbit.

— Nu, nu-s vrăjitor. Doar medic.

— Care-i diferența?

Antonin Kolvenik își pierduse soția și fiul în timpul unei epidemii de holeră din urmă cu mulți ani. Trăia singur, avea un modest cabinet de chirurgie și era pasionat de operele lui Richard Wagner. L-a cercetat pe puștiul zdrențăros cu curiozitate și compasiune. Mihail a aruncat în luptă surâsul lui cel mai fermecător.

Doctorul Kolvenik a hotărât să-l ia acasă și să-l crească. Acolo și-a petrecut Mihail următorii zece ani. Bunul doctor i-a oferit educație, un cămin și un nume. Mihail era abia adolescent când a început să-și asiste tatăl adoptiv la operații, descifrând tainele trupului omenesc. Misterioasa voință a Domnului se vădea în complexele armături de carne și oase, însuflețite de scânteia unei magii de neînțeles. Mihail asimila lacom acele lecții, convins că știința avea un mesaj ce aștepta să fie descoperit.

Încă nu împlinise douăzeci de ani, când moartea l-a vizitat iar. Sănătatea bătrânului medic se șubrezea de mult timp. Într-o seară de Crăciun, un atac de cord i-a distrus jumătate de inimă, chiar când plănuia să facă un voiaj în sudul Europei. Antonin Kolvenik era pe moarte. Mihail a jurat că de astă dată moartea nu i-l va lua.

— Am inima obosită, Mihail, spunea bătrânul doctor. E vremea să mă reîntâlnesc cu Frida și celălalt Mihail al meu.

— Am să-ți fac o altă inimă, tată.

Medicul a zâmbit. Extravagante idei mai avea și acest tânăr ciudat! Se temea să părăsească lumea doar fiindcă trebuia să-l lase singur și neajutorat. Mihail era prieten doar cu cărțile. Ce avea să se aleagă de el?

— Ai stat zece ani alături de mine, Mihail, i-a spus. Acum trebuie să te gândești la tine. La viitorul tău.

— N-am să te las să mori, tată.

— Mihail, îți amintești de ziua când m-ai întrebat ce diferență e între un medic și un vrăjitor? Ei bine, să știi, nu există magie. Trupul începe să ni se deterioreze încă de la naștere. Suntem fragili. Trecători. Rămân doar faptele noastre, binele sau răul făcut semenilor. Pricepi ce vreau să-ți zic?

Zece zile mai târziu, poliția l-a găsit pe Mihail plin de sânge, plângând lângă trupul neînsuflețit căruia se obișnuise să-i spună «tată». Vecinii alertaseră autoritățile după ce simțiseră un miros ciudat și auziseră urletele tânărului. Raportul poliției a conchis că, tulburat de moartea doctorului, Mihail îl disecase, încercând să-i reconstruiască inima cu ajutorul unui mecanism cu valve și angrenaje. Mihail a fost internat într-un balamuc din Praga, din care a fugit doi ani mai târziu, făcând pe mortul. Când autoritățile au descins la morgă, căutându-i trupul, au dat doar de un cearșaf alb, în preajma căruia zburau fluturi negri.

Mihail a adus la Barcelona sămânța nebuniei și răului ce aveau să se manifeste mai târziu. Arăta prea puțin interes pentru lucrurile materiale și tovărășia oamenilor. Nu se mândrea niciodată cu averea adunată. Obișnuia să spună că nimeni nu merită nici măcar o centimă mai mult decât ce-i dispus să le ofere celor ce au nevoie mai mari ca el. În noaptea când l-am cunoscut, Mihail mi-a spus că, din cine știe ce motiv, viața ne dă îndeobște ceea

ce nu-i cerem. Lui îi dăduse avere, faimă și putere. Dar sufletul său nu râvnea decât la pacea spiritului, la puterea de a face să amuțească umbrele din propriu-i suflet.

În lunile ce au urmat incidentului din birou, Shelley, Luis și cu mine ne-am înțeles să-l ținem departe și să-l distragem pe Mihail de la obsesiile lui. Nu era lucru ușor. Mihail simțea întotdeauna când îl mințeam, chiar dacă nu spunea. Ne cânta în strună, prefăcându-se ascultător și arătându-se resemnat în fața bolii. Dar, când îl priveam în ochi, îi citeam amărăciunea din suflet. Nu mai avea încredere în noi. Mizeria în care trăiam a crescut. Băncile ne puseseră sechestrul pe conturi, iar guvernul confiscase bunurile societății Velo-Granell. Sentís, care credea că prin manevrele lui avea să ajungă stăpânul absolut al fabricii, a ajuns la sapă de lemn. N-a obținut decât vechiul apartament al lui Mihail, de pe strada Princesa. Noi n-am putut păstra decât proprietățile puse de Mihail pe numele meu: Marele Teatru Regal, un mormânt ce nu mai e bun de nimic și în care m-am refugiat în cele din urmă și o seră de lângă calea ferată ce duce spre Sarriá, pe care Mihail o folosisese în trecut pentru experimente.

Ca să avem ce mânca, Luis a început să-mi vândă bijuteriile și garderoba cui oferea mai mult. Trusoul meu de mireasă, pe care n-am ajuns să-l folosesc vreodată, a ajuns sursa noastră de trai. Mihail și cu mine abia vorbeam. El hoinărea prin vilă ca un strigoi, tot mai deformat. Nu mai putea să țină o carte în mâini. Citea cu mare dificultate. Nu-l mai azeam plângând. Acum râdea pur și simplu. Râsul lui amar îmi îngheța sângele în vene la miezul nopții. Cu mâna atrofiată, scria cu litere ininteligibile într-un caiet nenumărate pagini al căror conținut

ne rămânea necunoscut. Când venea să-l viziteze doctorul Shelley, Mihail se încuia în birou și refuza să iasă înainte de plecarea lui. I-am mărturisit lui Shelley teama că Mihail intenționa să-și ia viața. Shelley mi-a spus că el se aștepta la ceva și mai rău. N-am aflat sau n-am vrut să înțeleg la ce se referea.

Altă idee năstrușnică îmi roia prin minte de la o vreme. Mi se părea că-l puteam salva și pe Mihail, și căsnicia noastră. Am hotărât să am un copil. Eram convinsă că, dăruindu-i un fiu, îi ofeream lui Mihail un motiv pentru a continua să trăiască și să revină lângă mine. M-am lăsat purtată de acea iluzie. Tot trupul îmi ardea de dorința de a concepe acel copil al salvării și speranței. Visam să cresc un mic Mihail, pur și nevinovat. Inima mea își dorea o nouă versiune a tatălui său, liber de orice rău. Nu puteam îngădui ca Mihail să bănuiască tot ce urzeam, căci m-ar fi refuzat categoric. Îmi era și așa destul de greu să rămân singură cu el un moment. Cum spuneam, Mihail fugea de mine de mult. Diformitatea îl făcea să se simtă prost în prezența mea. Boala începea să-i afecteze vorbirea. Bâiguia, furios și rușinat. Nu putea înghiți decât lichide. Părea că strădaniile de a-i arăta că starea lui nu-mi repugna, că nimeni nu-l înțelegea și nu-i împărtășea suferința mai bine ca mine doar înrăutățeau situația. Am avut răbdare și, întâia oară în viață, am crezut că-l înșelam pe Mihail. Dar nu m-am înșelat decât pe mine. A fost cea mai mare dintre greșelile mele.

Când l-am anunțat pe Mihail că vom avea un copil, reacția lui m-a îngrozit. A dispărut pentru aproape o lună. Peste câteva săptămâni, Luis l-a găsit leșinat în vechea seră din Sarriá. Trudise fără preget. Își reconstruise beregata și gura. Arăta monstruos. Avea un glas profund, metalic și malițios. În mandibule își înfipsea incisivi

metalici. Cu excepția ochilor, chipul îi era de nerecunoscut. În întreaga oroare, sufletul lui Mihail, pe care încă îl mai iubeam, continua să ardă în propriu-i infern. Lângă trupul lui, Luis a găsit sute de mecanisme și planuri. L-am pus pe Shelley să arunce o privire asupra lor, în timp ce Mihail își venea în fire, dormind neîntrerupt trei zile și trei nopți. Concluziile doctorului au fost înfiorătoare. Mihail își pierduse total mințile. Voia să-și reconstruiască tot trupul, înainte ca boala să-l ruineze complet. L-am închis în turn, într-o chilie inexpugnabilă. Am născut-o pe fiica mea în urletele sălbatice ale soțului meu, întemnițat ca un animal. N-am stat nicio zi cu ea. Doctorul Shelley a luat-o, jurând să-i poarte de grijă ca propriei sale fiice. Avea să se numească María și, la fel ca mine, nu și-a cunoscut nicicând adevărata mamă. Restul de viață ce-mi mai rămăsese în inimă s-a dus cu ea, dar știam că nu aveam altă alegere. Tragedia iminentă se percepea în aer. O simțeam ca pe un venin. Nu ne rămânea decât să așteptăm. Ca întotdeauna, lovitura finală a venit de unde o așteptam mai puțin.

Benjamín Sentís, pe care invidia și lăcomia îl ruinaseră, își urzise răzbunarea. Se bănuia că îl ajutase pe Serghei să scape când mă atacase la catedrală. Ca în întunecata profeție a oamenilor din tuneluri, mâinile pe care Mihail i le făcuse cu ani în urmă serviseră doar la urzirea nenorocirii și trădării. În ultima noapte a lui 1948, Benjamín Sentís a revenit pentru a-i da lovitura hotărâtoare lui Mihail, pe care îl ura din răsuputeri.

În acei ani, bătrânii mei tutori, Serghei și Tatiana, trăiseră clandestin. Și ei erau dornici de răzbunare. Sosise ceasul. Sentís știa că brigada lui Florián plănuia să ne facă a doua zi o percheziție în casa din parcul

Güell, pentru a căuta presupuse probe incriminatorii împotriva lui Mihail. Dacă percheziția reușea, minciunile și înșelăciunile aveau să-i fie descoperite. Puțin înainte de ora douăsprezece, Serghei și Tatiana au turnat câteva bidoane cu benzină în jurul locuinței noastre. Sentís, lașul din umbră, a văzut din mașină primele vâlvătăi, apoi s-a făcut nevăzut.

Când m-am deșteptat, fumul siniliu urca pe scări. Focul s-a răspândit în câteva minute. Luis m-a salvat și ne-a salvat viețile, sărind de pe balcon pe garaje și, de acolo, în grădină. Când ne-am întors, vâlvătăile cuprinseseră complet primele două etaje și urcau spre turn, unde era închis Mihail. Am vrut să mă arunc în flăcări și să-l salvez, dar Luis, ignorându-mi strigătele și loviturile, m-a prins în brațe. Atunci i-am descoperit pe Serghei și Tatiana. Serghei râdea nebunește. Tatiana tremura în tăcere, iar mâinile îi miroseau a benzină. Întâmplările ulterioare mi le amintesc ca pe niște imagini de coșmar. Vâlvătaiele au ajuns în turn. Ferestrele mari au explodat într-o ploaie de sticlă. Brusc, din foc a răsărit cineva. Mi s-a părut că un înger negru se arunca pe ziduri. Era Mihail. Suia ca un păianjen pe pereții de care se ținea cu ghearele de metal pe care și le fabricase. Înainta cu o viteză înspăimântătoare. Serghei și Tatiana îl priveau uluiți, fără să priceapă ce vedeau. Umbra s-a aruncat asupra lor și, cu o forță supraomenească, i-a tras înăuntru. Văzând cum dispăreau în acel infern, mi-am pierdut cunoștința.

Luis m-a dus la singurul refugiu ce ne mai rămăsese, ruinele Marelui Teatru Regal. El a rămas căminul nostru până acum. A doua zi, jurnalele au anunțat tragedia. Două trupuri carbonizate fuseseră găsite îmbrățișate în pod. Poliția a dedus că eram Mihail și cu mine. Doar noi

știam că, în realitate, erau Serghei și Tatiana. Nici când nu s-a găsit un al treilea trup. Chiar în acea zi, Shelley și Luis au venit la sera din Sarriá, să-l caute pe Mihail. Nici urmă de el. Transformarea era pe cale de a se împlini. Shelley i-a adunat toate hârtiile, planurile și însemnările, pentru a nu lăsa nicio dovadă. Le-a studiat săptămâni la rând, cu speranța de a afla din ele unde era Mihail. Știam că stătea ascuns undeva în oraș, așteptând și desăvârșindu-și transformarea. Din însemnări, Shelley a aflat planul lui Mihail. Jurnalele vorbeau despre un ser bazat pe esența decantată din fluturii pe care îi crescuse ani la rând, ser cu care îl văzuse pe Mihail resuscitând o femeie în fabrica Velo-Granell. În sfârșit, am înțeles ce urmărea. Mihail se retrăsese să moară. Avea nevoie să scape de ultimul dram de umanitate pentru a putea trece dincolo. Ca și în cazul fluturelui negru, avea să-și îngroape trupul, ca să renască din tenebre. La întoarcere, nu avea să mai fie Mihail Kolvenik, ci un animal.“

Vorbele i-au răsunat ca un ecou în Marele Teatru.

— Luni la rând n-am avut vești nici despre Mihail, nici despre ascunzătoarea lui, a continuat Eva Irinova. În sufletele noastre, continuam să sperăm că planul lui va eșua. Dar ne înșelam. La un an după incendiu, doi inspectori au venit la Velo-Granell, alertați de o anonimă. Firește, tot Sentís. Cum nu avea vești de la Serghei și Tatiana, bănuia că Mihail era în viață. Instalațiile fabricii erau închise și nimeni nu avea acces la ele. Cei doi inspectori au surprins un intrus în interior. Au tras, golindu-și încărcătoarele în el, dar...

— De aceea nu s-au găsit niciodată gloanțe, mi-am amintit eu de vorbele lui Florián. Au rămas toate în trupul lui Kolvenik.

Bătrâna doamnă a încuviințat.

— S-au găsit trupurile ciopârțite ale polițiștilor, a răspuns. Nimeni nu înțelegea ce se petrecuse. În afară de Shelley, de Luis și de mine. Mihail revenise. În zilele următoare, toți membrii vechiului comitet de conducere al Velo-Granell care îl trădaseră și-au găsit moartea în circumstanțe nu prea limpezi. Bănuiam că Mihail se ascundea în tunelurile canalelor de scurgere, de care se folosea pentru a se deplasa prin oraș. Era o lume cunoscută pentru el. Rămânea o singură necunoscută. Motivul pentru care se dusesse la fabrică. Însemnările lui de lucru ne-au dat din nou răspunsul: serul. Pentru a rămâne în viață, avea nevoie de acel ser. Rezervele din turn fuseseră distruse, iar cele din seră erau epuizate, fără nicio îndoială. Ca să intre în fabrică, doctorul Shelley a mituit un ofițer de poliție. A dat de un dulap cu ultimele flacoane de ser. A luat în secret unul. După ce luptase întreaga viață împotriva bolii, morții și durerii, Shelley nu era în stare să distrugă serul. Voia să-l studieze, să-i afle taina. Analizându-l, a sintetizat un compus pe bază de mercur, cu care intenționa să-i neutralizeze efectele. A impregnat douăsprezece gloanțe de argint cu acel compus și le-a pus bine, nădăjduind că nu va trebui să le folosească vreodată.

Am înțeles că acelea erau gloanțele date de Shelley lui Luis Claret. Eu eram în viață datorită lor.

— Și Mihail? a întrebat Marina. Fără ser...

— Într-un canal de sub Cartierul Gotic, am găsit un cadavru, a răspuns Eva Irinova. Ceea ce mai rămăsese din el, căci devenise o ființă infernală, care duhnea a leș în putrefacție.

Femeia a ridicat privirea spre bătrânul ei prieten Luis. Șoferul a intervenit, completând istoria:

— Am pus trupul în cimitirul din Sarriá, într-un mormânt fără nume, a explicat. Oficial, domnul Kolvenik murise cu un an în urmă. Nu puteam spune adevărul. Dacă Sentís afla că doamna era în viață, nu avea să-și afle odihna până n-o distrugea și pe ea. Ne-am condamnat singuri la o viață secretă aici.

— Ani la rând, am crezut că Mihail se odihnea în pace. Veneam aici în ultima duminică a fiecărei luni, ca și în ziua când îl cunoscusem, pentru a-l asigura că în curând, foarte curând, aveam să ne revedem. Trăiam în lumea amintirilor, uitând de cineva esențial.

— De cine? am întrebat.

— De Maríá, fiica noastră.

Marina și cu mine ne-am uitat unul la altul. Mi-am adus aminte că Shelley aruncase în foc fotografia pe care i-o arătasem. Fetița din ea era Maríá Shelley.

Când adusesem albumul din seră, îi furasem lui Mihail Kolvenik singura amintire de la fiica pe care nu ajunsese s-o cunoască.

— Shelley a crescut-o pe Maríá ca pe propria-i fiică, dar ea intuise că istoria spusă de doctor nu era adevărată, că mama ei nu murise la naștere. Shelley n-a știut nicicând să mintă. În timp, Maríá a găsit vechile caiete ale lui Mihail în biroul doctorului și a reconstituit povestea pe care v-am spus-o. Maríá moștenise nebunia tatălui său. Îmi aduc aminte că, în ziua când i-am spus lui Mihail că eram însărcinată, el a surâs. Zâmbetul lui m-a umplut de neliniște, deși nu știam de ce. Doar peste ani am aflat din însemnările lui că fluturele negru din canale își înghite propriii descendenți și, îngropându-se pentru a muri, ia cu el trupul unei larve, pe care o devorează când reînvie. Când voi ați descoperit sera, după ce m-ați urmărit de la

cimitir, María a descoperit și ea, în sfârșit, ceea ce căuta de ani de zile. Flaconul cu ser păstrat de Shelley. Și, după treizeci de ani, Mihail s-a întors din moarte. De atunci s-a tot hrănit cu ea, refăcându-se din fragmente luate de la alte corpuri, prinzând puteri, creând alte ființe ca el...

Am înghițit în sec și mi-am amintit ce văzusem în tuneluri cu o noapte înainte.

— Când am înțeles ce se petrecea, a continuat Eva Irinova, am vrut să-i spun lui Sentís că el va cădea primul. Ca să nu-mi dezvălui identitatea, m-am folosit de tine, Óscar, cu ajutorul cărții de vizită. Credeam că, văzând-o și auzind puținul știut de voi, avea să se teamă și să se protejeze. L-am subestimat din nou pe acel bătrân meschin. A vrut să-i taie calea lui Mihail și să-l distrugă. L-a târât pe Florián după el. Luis s-a dus la cimitirul din Sarriá și a aflat că mormântul era gol. La început, am bănuț că Shelley ne trădase. Credeam că fusese în seră și construise noile creaturi. Poate că nu voia să moară înainte de a înțelege misterele pe care Mihail le lăsase neexplicate. Nicicând n-am fost siguri de el. Când am priceput că o ocrotea pe María era prea târziu. Acum Mihail are să vină după noi.

— De ce? a întrebat Marina. Pentru ce-ar trebui să revină aici?

Doamna și-a deschiat în tăcere cei doi nasturi superiori ai rochiei și a scos la lumină lanțul unei medalii. De el atârna un flacon de sticlă în care strălucea un lichid de culoarea smaraldului.

— Pentru asta, a zis.

24

Priveam în lumină flaconul cu ser când l-am auzit. L-a auzit și Marina. Ceva se târa pe cupola teatrului.

— Sunt aici, a spus Luis Claret din ușă, cu glas sumbru.

Fără să se arate surprinsă, Eva Irinova a pus flaconul la loc. L-am văzut pe Claret scoțându-și revolverul și încercând trăgaciul. Gloanțele de argint date de Shelley licăreau înăuntru.

— Acum plecați, ne-a poruncit Eva Irinova. Cunoașteți adevărul. Învățați să-l uitați.

Avea chipul ascuns sub un voal, iar vocea ei mecanică nu avea nicio expresie. Mi-a fost cu neputință să deduc ce urmărea cu vorbele ei.

— Secretul dumneavoastră e în mâini bune, am spus totuși.

— Adevărul e mereu apărut de oameni, a replicat Eva Irinova. Hai, plecați odată.

Luis Claret ne-a făcut semn să-l urmăm, și am ieșit din cabină. Prin cupola de cristal, luna proiecta un dreptunghi de lumină argintie pe scenă. Pe el, profilate ca niște umbre dansând, se observau siluetele lui Mihail Kolvenik și ale creaturilor lui. Am ridicat privirea și mi s-a părut că disting aproape o duzină.

— Sfinte Dumnezeule... a murmurat Marina lângă mine.

Claret privea în aceeași direcție. I-am citit teama în ochi. Una dintre siluete a lovit brutal în acoperiș. Claret a pus degetul pe trăgaci și a țintit. Creatura continua să lovească și, în câteva secunde, sticla urma să cedeze.

— E un tunel sub fosa orchestrei, care traversează stalurile până la vestibul, ne-a informat Luis Claret fără să-și ia ochii de la cupolă. O să găsiți o trapă micuță sub scara principală, care dă într-o trecere. Urmați-o până la ieșirea de incendiu.

— N-ar fi mai simplu să facem cale-întoarsă? am întrebat. Prin apartamentul dumneavoastră.

— Nu. Au fost deja acolo.

Marina m-a prins și a tras de mine.

— Să facem ce ne spune, Óscar.

M-am uitat la Claret. În ochii lui se putea citi liniștea rece a celui ce iese în calea morții cu capul sus. Într-o clipă, cristalul cupolei a explodat în mii de cioburi, și ceva ce părea un lup a căzut pe scenă, urlând. Claret i-a tras un glonț în cap, nimerind în plin, dar deasupra se profilau deja siluetele celorlalți monștri. Imediat l-am recunoscut pe Kolvenik, chiar în mijlocul lor. La un semn al lui, toți s-au târât spre teatru.

Marina și cu mine am sărit în fosa orchestrei, urmând indicațiile lui Claret, în timp ce acesta ne acoperea spatele. Am auzit altă detunătură, asurzitoare. M-am întors pentru ultima oară înainte de a intra în trecerea îngustă. Un trup în zdrențe sângerânde s-a ivit dintr-un salt pe scenă și s-a aruncat asupra lui Claret. Impactul glonțului îi făcuse în piept o gaură cât pumnul, din care ieșea fum. Trupul continua să înainteze, când am închis trapa și am împins-o pe Marina înăuntru.

— Ce-o să fie cu Claret?

— Nu știu, am mințit. Fuge.

Am pornit prin tunel. Nu putea avea mai mult de un metru lățime și un metru și jumătate înălțime. Trebuia să înaintăm, aplecându-ne și pipăind pereții, ca să nu ne pierdem echilibrul. Abia înaintaserăm câțiva metri, când am auzit pași deasupra noastră. Ne urmăreau spre staluri, căutându-ne. Ecoul bubuiturilor era tot mai puternic. M-am întrebat cât timp și câte gloanțe mai avea Claret înainte ca haita lor să-l sfâșie.

Brusc, cineva ne-a ridicat o placă de lemn putred deasupra capetelor. Lumina a intrat ca un pumnal, orbindu-ne, și ceva ne-a căzut la picioare, un cadavru. Claret. Avea ochii goi, lipsiți de viață. Țeava pistolului din mâini încă îi mai fumega. Nu avea semne, nici răni vizibile pe trup, dar ceva era nelalocul lui. Marina a privit pe deasupra mea și a gemut. Îi rupseseră beregata cu o forță brutală și avea chipul întors la spate. O umbră ne-a acoperit, și am observat că pe prietenul credincios al lui Kolvenik se așeza un fluture negru. Neatent, n-am observat prezența lui Mihail până când n-a trecut prin lemnul devenit moale, înconjurând cu gheara lui gâtul Marinei. A ridicat-o și a luat-o de lângă mine înainte s-o pot prinde. L-am strigat pe nume. Și atunci mi-a vorbit. N-am să-i uit glasul niciodată.

— Dacă vrei să-ți revezi prietena întreagă, adu-mi flaconul.

N-am izbutit să articulez nimic vreme de câteva clipe. Apoi, frica m-a redat realității. M-am aplecat asupra trupului lui Claret și am luptat să pun mâna pe armă. Mușchii mâinii îi înțepeniseră în spasmul final. Degetul arătător îi era crispat pe trăgaci. Retrăgând deget după deget, mi-am atins, până la urmă, scopul. Am deschis

tamburul și am văzut că nu mai avea muniție. Am pipăit buzunarele lui Claret, căutând și alte gloanțe. În jachetă am găsit a doua încărcătură de muniție, șase gloanțe de argint cu vârful găurit. Bietul om nu avusese vreme să reîncarce pistolul. Umbra prietenului său, căruia îi consacrase întreaga existență, îi smulsese viața cu o lovitură seacă și brutală. Poate că, temându-se atâtea ani de acea întâlnire, Claret nu fusese în stare să tragă în Mihail Kolvenik ori în ceea ce mai rămăsese din el. Acum nu mai avea nicio importanță.

Tremurând, m-am cățarat pe pereții tunelului până la staluri și am plecat în căutarea Marinei.

Gloanțele doctorului Shelley lăsaseră pe scenă mai multe trupuri. Altele rămăseseră înșirate pe lămpile suspendate, deasupra lojelor. Luis Claret o luase înaintea haitei care îl însoțea pe Kolvenik. Văzând monstruoasele cadavre trântite la pământ, nu am putut să nu mă gândesc că aceea era cea mai bună soartă la care puteau aspira. Fiind lipsite de viață, artificiozitatea inserțiilor și pieselor ce le alcătuiau era și mai evidentă. Un trup era întins pe spate în spațiul central de trecere de la parter, cu gura căscată. Am trecut peste el. Golul din ochii lui opaci mi-a dat o profundă senzație de frig. În ei nu era nimic. Nimic.

M-am apropiat de scenă și am urcat. Lumina continua să ardă în cabina Evei Irinova, dar acolo nu era nimeni. Aerul duhnea a stârv. Urma unor degete însângerate se distingeau pe vechile fotografii de pe pereți. Kolvenik. Am auzit un scrâșnet în spate și m-am întors cu revolverul ridicat. Am auzit pași care se depărtau.

— Eva? am întrebat.

M-am întors pe scenă și am zărit în amfiteatru un cerc de lumină de culoarea chihlimbarului. Apropiindu-mă, am distins silueta Evei Irinova. Ținea un sfeșnic cu brațe în mâini și se uita la ruinele Marelui Teatru Regal. Ruinele proprii sale vieți. S-a întors și a ridicat încetitor lumina până la faldurile de catifea roasă ce atârnavă din loje. Țesătura foarte uscată s-a aprins pe loc. Iar focul s-a extins la iuțeală pe pereții lojelor și pe smalțul aurit al zidurilor și fotoliilor.

— Nu! am strigat.

Mi-a ignorat strigătul și a dispărut pe ușa ce ducea la galeriile din spatele lojelor. În câteva clipe, flăcările s-au întins ca o molimă furioasă, târându-se și înghițind tot în cale. Vălvătăile au revelat un nou chip al Marelui Teatru. Am simțit un val de căldură, iar mirosul de lemn și zugrăveală arsă m-a amețit.

Am urmărit cu privirea sușul vălvătăilor. Am întrezărit sus de tot mașina de culise, un sistem complex de frânghii, cortine, scripeți, ornamente suspendate și pasarele. Doi ochi mă priveau arzător de sus. Kolvenik. O ținea pe Marina cu o singură mână, ca pe o jucărie. L-am văzut alergând pe schele cu agilitate de felină. M-am întors și am văzut că flăcările se întinseseră pe tot etajul întâi și începeau să urce spre lojele de la cel de deasupra. Gaura atâta focul, în vatra imensă a cupolei.

Am fugit spre scările de lemn. Treptele urcau în zigzag, tremurând sub pașii mei. M-am oprit la etajul trei și m-am uitat în sus. Îl pierdusem pe Kolvenik. Am simțit că niște gheare mi se înfingeau în spate. Dând să scap din îmbrățișarea lor mortală, m-am răsucit și am văzut o creatură de-a lui Kolvenik. Gloanțele lui Claret îi seceraseră un braț, dar era în viață. Avea plete, chipul îi fusese cândva de femeie. Am ținut-o cu revolverul, dar nu s-a

oprit. Brusc, am intuit că-i mai văzusem chipul. La lumina flăcărilor, am întrezărit ce-i mai rămăsese din ochi. Gâtul mi s-a uscat.

— Maria? am bâiguit.

Fiica lui Kolvenik sau creatura din acea carcasă s-a oprit o clipă, șovăind.

— Maria? am întrebat iar.

Nu mai era nimic din aura angelică ce amintea de ea. Frumusețea îi dispăruse. O jivină patetică și înfiorătoare îi luase locul. Avea pielea încă fragedă. Kolvenik lucrase rapid. Am lăsat pistolul în jos și am încercat să întind o mână spre biata femeie. Poate mai exista o speranță pentru ea.

— Maria? Mă recunoști? Sunt Óscar. Óscar Drai. Țiți amintești de mine?

Maria Shelley m-a privit intens. Un licăr scurt de viață i s-a ivit în priviri. Au început să-i curgă lacrimile și a ridicat mâinile. A privit ghearele grotești de metal ce-i ieșeau din brațe și am auzit-o gemând. I-am întins mâna. Maria Shelley s-a tras un pas în spate, tremurând.

O vâlvătaie a izbucnit pe una din laturile marii cortine. Țesătura uzată s-a desprins ca un vâl de foc. Frânghiile care o ținuseră s-au desprins, formând bice de flăcări, iar pasarela pe care mergeam a fost lovită din plin. O linie de foc s-a conturat între noi. Am întins iar mâna spre fiica lui Kolvenik.

— Te rog, ia-mă de mână.

S-a îndepărtat, fugind de mine. Avea chipul în lacrimi. Platforma de la picioarele noastre a scrâșnit.

— Maria, te rog...

Creatura a privit flăcările de parcă vedea ceva în ele. Mi-a aruncat o ultimă privire, pe care n-am putut s-o înțeleg, și s-a prins de frânghia în flăcări ce se întindea

deasupra platformei. Focul i s-a întins pe brațe, tors, plete, veșminte și chip. Am văzut-o arzând ca o figură de ceară până când scena a cedat sub picioarele ei, iar trupul i s-a prăbușit în abis.

Am fugit spre una dintre ieșirile de la etajul trei. Trebuia s-o găsesc pe Eva Irinova și s-o salvez pe Marina.

— Eva! am strigat când am zărit-o, în sfârșit.

S-a făcut că nu mă aude și a continuat să înainteze. Am ajuns-o din urmă pe scara centrală, din marmură. Am prins-o de braț cu putere și am oprit-o. S-a luptat să scape de mine.

— A prins-o pe Marina. Dacă nu-i dați serul, are s-o omoare.

— Prietena ta e deja moartă. Ieși de aici cât mai poți.

— Nu!

Eva Irinova a privit în jur. Spirale de fum lunecau pe scări. Nu mai avea mult timp.

— Nu pot fugi fără ea.

— Nu pricepi, a replicat. Dacă îți dau serul, el are să vă omoare pe amândoi și nimeni nu-l va putea opri.

— El nu vrea să omoare pe nimeni. Nu vrea decât să trăiască.

— Tot nu pricepi, Óscar, a spus Eva. Nu pot face nimic. Totul e în mâinile Domnului.

Cu aceste cuvinte, s-a întors și s-a îndepărtat de mine.

— Nimeni nu poate face lucrarea Domnului. Nici măcar dumneavoastră, am spus, amintindu-i propriile ei vorbe.

S-a oprit. Am ridicat revolverul și am țintit. Am tras de trăgaci, iar clinchetul lui s-a pierdut în ecoul din galerie. Și a făcut-o să se întoarcă.

— Nu încerc decât să salvez sufletul lui Mihail, a zis.

— Nu știu dacă puteți salva sufletul lui, dar pe al dumneavoastră, da.

Femeia m-a privit în tăcere, înfruntând amenințarea revolverului din mâinile mele tremurătoare.

— Ai fi în stare să tragi cu sânge rece? m-a întrebat.

N-am răspuns. Nu știam ce să-i spun. Aveam în minte doar imaginea Marinei în ghearele lui Kolvenik și cât de puțin mai era până când flăcările aveau să deschidă definitiv porțile Marelui Teatru Regal către iad.

— Probabil că prietena ta înseamnă mult pentru tine.

Am încuviințat, convins că femeia schița cel mai trist surâs al ei.

— Ea știe? a întrebat.

— Habar n-am, am spus fără să stau pe gânduri.

A încuviințat încetitor din cap și a scos flaconul ca smaraldul.

— Amândoi suntem la fel, Óscar. Singuri și condamnați să iubim pe cineva fără salvare.

Mi-a întins flaconul, iar eu am lăsat arma jos. Am pus-o pe podea și am luat flaconul. Cercetându-l, am simțit că mi se lua o greutate de pe suflet. Am vrut să-i mulțumesc, dar Eva Irinova nu mai era acolo. Și nici revolverul.

Când am ajuns la ultimul etaj, tot edificiul agoniza la picioarele mele. Am fugit spre capătul galeriei, căutând să ajung la bolta mașinii de scenă. Brusc, una dintre uși a sărit din cadru, în flăcări. Un râu de foc a inundat galeria. Eram prizonier. Am privit cu disperare jur-împrejur și n-am văzut decât o ieșire. Ferestrele ce dădeau afară. M-am apropiat de geamurile afumate și de cealaltă parte am distins o cornișă mică. Focul își croia drum spre mine. Geamurile s-au făcut fărâme, atinse parcă de suflarea iadului. Hainele îmi fumegau. Simțeam flăcările pe piele.

Mă sufocam. Am sărit pe cornișă. Aerul rece al nopții m-a lovit drept în față și am văzut străzile Barcelonei la mulți metri sub mine. Viziunea era copleșitoare. Focul cuprinsese tot Marele Teatru Regal. Schelele se prăbușiseră, făcându-se cenușă. Vechea fațadă se înălța aidoma unui maiestuos palat baroc, o catedrală de foc în centrul cartierului Raval. Sirenele pompierilor urlau, plângându-și parcă neputința. Lângă acul de metal în care convergea rețeaua nervilor de oțel ai cupolei, Kolvenik o ținea strâns pe Marina.

— Marina! am strigat.

Am făcut un pas înainte și m-am prins instinctiv de un arc de metal, ca să nu cad. Frigea. Am urlat de durere și am tras mâna. Palma înnegrită îmi fumega. Chiar atunci, structura s-a cutremurat iar și am ghicit ce urma. Cu un vuiet asurzitor, teatrul s-a prăbușit, rămânând intact doar scheletul metalic, gol. O pânză de aluminiu întinsă peste iad. În centrul ei era Kolvenik. Am zărit chipul Marinei. Trăia. Așa că am făcut singurul lucru ce-o mai putea salva.

Am luat flaconul și l-am ridicat, ca să-l vadă Kolvenik. A împins-o pe Marina de lângă el, apropiind-o de buza hăului. Am auzit-o strigând. Apoi, Kolvenik și-a răsfirat gheara deasupra abisului. Mesajul era limpede. În fața mea, aidoma unui pod, se întindea o bătălie. Am înaintat pe ea.

— Óscar, nu! m-a implorat Marina.

Mi-am înfipt ochii în pasarela îngustă și am îndrăznit. Am simțit că tălpile pantofilor mi se dezlipeau la fiecare pas. Vântul sufocant ce urca din foc mugea în jurul meu. Înaintam pas cu pas, fără să-mi iau privirile de la pasarelă, ca echilibriștii. Am privit în față și am văzut-o pe

Marina îngrozită. Era singură! Voiam s-o iau în brațe, dar Kolvenik s-a ridicat din spatele ei. A strâns-o iar în gheare și a ținut-o atârnată în gol. Am scos flaconul și am făcut la fel, dându-i de înțeles că, dacă nu-i dădea drumul, îl aruncam în foc. Mi-am amintit vorbele Evei Irinova: „Are să vă omoare pe amândoi...” Așa că am deschis flaconul și am picurat doi stropi în hău. Kolvenik a aruncat-o pe Marina peste o statuie de bronz și s-a năpustit asupra mea. Am sărit, ca să-l evit, iar flaconul mi-a scăpat printre degete.

Serul se evapora pe metalul fierbinte. Gheara lui Kolvenik l-a oprit când abia dacă mai rămăseseră în el câteva picături. Kolvenik și-a închis pumnul de metal peste flacon și l-a făcut fărâme. Câțiva stropi de culoarea smaraldului i s-au scurs printre degete. Flăcările i-au luminat chipul, un abis de ură și furie de nestăpânit. Atunci a pornit spre noi. Marina mi-a strâns cu putere mâinile. Amândoi am închis ochii. Am simțit duhoarea de hoit a lui Kolvenik la câțiva centimetri și m-am pregătit pentru impact.

Prima detunătură a trecut printre vâlvătaii. Am deschis ochii și am zărit silueta Evei Irinova, care înainta ca și mine. Ținea revolverul sus. O roză de sânge negru s-a deschis în pieptul lui Kolvenik. A doua detunătură, mai apropiată, i-a distrus o mână. A treia l-a atins în umăr. Am tras-o pe Marina deoparte. Kolvenik s-a întors, clătănându-se, spre Eva. Doamna în negru înainta încet. Îl ținea fără milă cu arma. L-am auzit pe Kolvenik gemând. A patra detunătură i-a găurit burta. A cincea și ultima i-a deschis un orificiu negru între ochi. O secundă mai târziu, Kolvenik a căzut în genunchi. Eva Irinova a lăsat pistolul să cadă și a fugit spre el.

L-a strâns în brațe, legănându-l. Privirile li s-au întâlnit, iar ea i-a mângâiat chipul monstruos. Plângea.

— Ia-ți prietena de aici, a spus fără să mă privească. Am încuviințat. Am condus-o pe Marina peste pasarelă, până la cornișa edificiului. De acolo, am ajuns pe acoperișul anexei, pentru a ne apăra de foc. Înainte de a o pierde din ochi, ne-am întors. Doamna în negru îl îmbrățișa pe Mihail Kolvenik. Siluetele li s-au profilat printre flăcări, iar în cele din urmă focul i-a învăluit. Mi s-a părut că le văd cenușa zburând în vânt, plutind deasupra Barcelonei, până când zorii au risipit-o pe vecie.

A doua zi, jurnalele au vorbit despre cel mai mare incendiu din lunga istorie a orașului și a Marelui Teatru Regal, precum și despre faptul că dispariția lui ștergea ultimele ecouri ale Barcelonei pierdute. Cenușa se așternuse pe apele portului. Avea să mai cadă peste oraș până în amurg. Fotografii făcute de pe Montjuïc ofereau imaginea dantescă a unui rug infernal ce urca spre cer. Tragedia a căpătat altă imagine când poliția și-a exprimat bănuiala că unii dintre săracii care ocupau edificiul rămăseseră prinși între dărâmături. Nu se cunoștea identitatea a două trupuri arse, găsite îmbrățișate în vârful cupolei. Adevărul, așa cum prezisese Eva Irinova, nu ajunsese la oameni.

Niciun jurnal n-a pomenit de vechea poveste a Evei Irinova și a lui Mihail Kolvenik. Ea nu mai interesa pe nimeni. Îmi amintesc de dimineața când stăteam împreună cu Marina în fața unui chioșc de pe Ramblas. Prima pagină a ziarului *La Vanguardia* titra cu litere mari:

ARDE BARCELONA!

Oameni curioși sau treziți în zori se grăbeau să cumpere prima ediție, întrebându-se cine smălțuise cerul cu argint. Ne-am depărtat molcom, îndreptându-ne spre piața Cataluňa, pe când în jur continuau să cadă fulgii de cenușă, ca o zăpadă moartă.

25

In zilele ulterioare incendiului de la Marele Teatru Regal, un val de frig s-a abătut asupra Barcelonei. Pentru prima oară după mulți ani, un vâl de nea a acoperit orașul din port până în vârful dealului Tibidabo. Marina și cu mine am petrecut în compania lui Germán un Crăciun cu tăceri și priviri piezișe. Marina abia dacă pomenea de cele întâmplare și am observat că începea să fugă de tovărășia mea, preferând să stea în odaia ei și să scrie. Îmi omoram vremea jucând cu Germán interminabile partide de șah în marele salon, la căldura căminului. Priveam ninsoarea și așteptam să rămân singur cu Marina. Un moment care nu mai sosea.

Germán se prefăcea că nu-și dă seama ce se petrece și încerca să mă încurajeze, conversând cu mine.

— Marina spune că vrei să fii arhitect, Óscar.

Eu încuviințam, fără să mai știu ce voiam. Îmi petreceam nopțile veghind, redispunând piesele poveștii trăite. Am încercat să-mi alung din minte strigoii lui Kolvenik și Evei Irinova. De nenumărate ori m-am gândit să-i fac o vizită bătrânului doctor Shelley, pentru a-i istorisi ce se petrecuse. Dar n-am avut curaj să-l înfrunt și să-i spun că o văzusem murind pe femeia pe care o crescuse ca pe propria-i fiică sau că-l văzusem arzând pe cel mai bun prieten al său.

În ultima zi a anului, fântâna din grădină a înghețat. M-am temut că zilele mele alături de Marina se sfârșeau. Curând trebuia să mă întorc la internat. Am petrecut noaptea Anului Nou la flacăra lumânărilor, ascultând dangătele îndepărtate ale bisericii din piața Sarriá. Afară continua să ningă, și mi s-a părut că stelele căzuseră brusc de pe cer. La miezul nopții, am toastat în șoaptă. Am căutat ochii Marinei, dar ea s-a retras în penumbră. În noaptea aceea am încercat să analizez ce făcusem sau spuseseam ca să se poarte așa. Simțeam prezența Marinei în odaia vecină. Mi-o închipuiam trează, o insulă pe care curentul o purta tot mai departe. Am lovit în perete cu încheieturile degetelor. În van. N-am primit niciun răspuns.

Mi-am împachetat lucrurile și am scris un bilet. Îmi luam rămas-bun de la Germán și Marina, mulțumindu-le pentru ospitalitate. Ceva nelămurit se rupsesse și simțeam că nu mai aveam ce căuta acolo. În zori, am lăsat biletul pe masa din bucătărie și m-am întors la internat. Îndepărtându-mă, eram sigur că Marina mă privea de la fereastra ei. Mi-am luat adio, făcând un semn cu mâna, în speranța că avea să mă vadă. Pașii mi s-au imprimat în zăpada de pe străzile pustii.

Mai erau câteva zile până la întoarcerea celorlalți interni. Odăile de la etajul patru erau lagune de singurătate. În timp ce-mi desfăceam bagajul, padre Seguí mi-a făcut o vizită. L-am salutat cu o politețe convențională și am continuat să-mi fac ordine în haine.

— Curioși oameni sunt elvețienii, a zis. Pe când ceilalți își ascund păcatele, ei le învelesc în staniol cu lichior, le pun o fundă și le vând la greutatea lor în aur. Prefectul mi-a trimis de la Zurich o cutie imensă cu bomboane și

aici n-am pe nimeni cu care s-o împart. Cineva trebuie să-mi dea o mână de ajutor înainte ca doña Paula să le găsească.

— Contați pe mine, am propus fără convingere.

Seguí s-a dus la fereastră și a privit orașul de la picioarele noastre, un miraj. S-a întors și s-a uitat la mine de parcă îmi citea gândurile.

— Un bun prieten mi-a spus odată că dilemele sunt aidoma gândacilor de bucătărie. Vorbea pe tonul glumeț pe care îl folosea când voia să fie serios. Dacă-s scoși la lumină, se sperie și fug.

— Prietenul acela era, probabil, un înțelept, am zis.

— Nu, a replicat Seguí. Dar era un om bun. La mulți ani, Óscar.

— La mulți ani, padre.

Mi-am petrecut zilele rămase până la începerea cursurilor aproape fără să ies din cameră. Încercam să citesc, dar cuvintele zburau de pe pagini. Pierdeam ore întregi la geam, contemplând în depărtare vila lui Germán și a Marinei. M-am gândit de mii de ori să mă întorc și de tot atâtea ori m-am aventurat până la străduța care ducea până la gardul ei. Printre crengile goale ale copacilor nu se mai auzea gramofonul lui Germán, doar vântul. Noapte de noapte, re trăiam întâmplările din ultimele săptămâni până când, epuizat, mă cufundam într-un somn fără odihnă, febril, sufocant.

Cursurile au început o săptămână mai târziu. Erau zile de plumb, cu ferestre aburite și radiatoare ce picurau în beznă. Vechii mei colegi și hărmălaia lor îmi păreau străini. Nu puteam și nici nu voiam să iau parte la vorbăria lor despre daruri, petreceri, amintiri. Vocile profesurilor lunecau pe lângă mine. Nu pricepeam ce importanță

aveau elucubrațiile lui Hume sau ce puteau face ecuațiile derivate pentru a întârzia trecerea timpului și a schimba soarta lui Mihail și a Evei. Ori propria-mi soartă.

Amintirea Marinei și a aventurilor cutremurătoare la care luaserăm parte împreună mă împiedica să gândesc, să mănânc sau să port o discuție coerentă. Era singura persoană căreia îi puteam împărtăși neliniștile mele, și nevoia prezenței ei ajunsesă să-mi provoace o durere fizică. Nimeni și nimic nu-mi putea alina arzătoarea durere interioară. Am devenit o figură cenușie de pe coridoare. Umbra mi se topea pe pereți. Zilele curgeau una după alta ca frunzele moarte. Speram să primesc un bilețel de la Marina, un semn că dorea să mă revadă. O simplă scuză pentru a fugi la ea, trecând peste distanța dintre noi, care părea zi de zi tot mai mare. Nici vorbă. Mi-am omorât timpul, străbătând locurile pe unde umblaserăm împreună. Mă așezam pe băncile din piața Sarriá, așteptând s-o zăresc.

La sfârșitul lui ianuarie, padre Seguí m-a convocat la el în birou. Privindu-mă sumbru și pătrunzător, m-a întrebat ce era cu mine.

— Habar n-am, am răspuns.

— Poate că, dacă stăm de vorbă, aflăm, mi-a propus Seguí.

— Nu cred, am spus și imediat mi-a părut rău că am fost atât de tăios.

— Ai petrecut Crăciunul departe de internat. Pot să întreb cu cine?

— Cu familia.

Privirea tutorelui meu s-a înnegurat.

— Dacă mă minți, n-are sens să mai continuăm, Óscar.

— E adevărat, am spus, am stat cu familia.

Februarie ne-a adus soarele. Luminile iernii au topit stratul de gheață și chiciură ce acoperise orașul. Încurajat, m-am dus într-o săptămână acasă la Marina. Un lanț întărea încuietoearea gardului. Dincolo de copaci, bătrâna casă părea mai părăsită ca oricând. O clipă, am crezut că-mi pierdusem mințile. Îmi închipuisem totul? Locuitorii reședinței fantomatice, povestea lui Kolvenik și a doamnei în negru, inspectorul Florián, Luis Claret, ființele înviate, personaje pe care mâna neagră a destinului le făcuse să dispară unul după altul... O visasem, oare, pe Marina și plaja ei fermecată?

„Nu ne amintim decât ceea ce nu s-a petrecut nicicând“.

În acea noapte, m-am trezit strigând, acoperit de o transpirație rece și fără să știu unde eram. În somn, revenisem în tunelurile lui Kolvenik. O urmăream pe Marina fără s-o pot ajunge, până când o descopeream într-o pelerină de fluturi negri; dar, ridicând vălul, ei nu lăsau în urmă decât neantul. Rece. Fără nicio explicație. Demonul distrugător care îl obseda pe Kolvenik. Neantul de după bezna ultimă.

Când padre Seguí și colegul meu JF au ajuns la mine în odaie, alertați de strigătele mele, i-am recunoscut abia după câteva secunde. Seguí mi-a luat pulsul, iar JF m-a privit consternat, convins că îmi pierdusem mințile de tot. Nu s-au mișcat de lângă mine până când n-am adormit din nou.

A doua zi, după ce n-o văzusem pe Marina vreme de două luni, am hotărât să mă duc iar la vila din Sarriá. Și nu aveam să plec înainte de a primi o explicație.

Era o duminică foarte cețoasă. Umbrele copacilor cu crengi uscate schițau figuri scheletice. Clopotele bisericii îmi marcau ritmul pașilor. M-am oprit la gardul ce nu mă lăsa să intru. Am observat, totuși, urme de cauciucuri pe frunzele uscate și m-am întrebat dacă Germán scosese iar din garaj vechiul Tucker. Am sărit gardul hoștește și m-am strecurat în grădină.

Vila se înălța în cea mai adâncă tăcere, mai întunecată și mai dezolantă ca niciodată. Printre bălării, am zărit bicicleta Marinei, căzută ca un animal rănit. Lanțul era ruginit, ghidonul ros de umezeală. Am privit peisajul și m-am simțit ca în fața unei ruine, plină doar cu mobile vechi și ecouri invizibile.

— Marina? am strigat.

Vântul mi-a purtat glasul departe. Am dat ocol casei, căutând ușa din spate, care ducea în bucătărie. Era deschisă. Masa, goală, era acoperită cu un strat de praf. M-am dus spre odăi. Tăcere. Am ajuns în marele salon al tablourilor. Mama Marinei mă privea din toate, dar pentru mine ochii ei erau ai Marinei. Și am auzit un plâns în spatele meu.

Ghemuit într-un jilț, Germán plângea, neclintit ca o statuie. Nici când nu văzusem un bărbat de vârsta lui

plângând așa. Sângele mi-a înghețat în vine. Privea pierdut tablourile. Era palid. Doar piele și os. De când îl văzusem ultima oară, îmbătrânise. Purta unul dintre costumele de gală pe care mi le aminteam, dar mototolit și murdar. M-am întrebat de câte zile era așa. De câte zile stătea în acel jilt.

Am ingenuncheat în fața lui și i-am atins mâna.

— Germán...

Avea mâna atât de rece, că m-am îngrozit. Brusc, pictorul s-a agățat de mine, tremurând ca un copil. Am simțit că mi se usca gura. L-am îmbrățișat și l-am sprijinit, în timp ce plângea pe umărul meu. M-am temut că medicii îi dăduseră vestea cea proastă, iar speranța ultimelor luni se risipise, așa că l-am lăsat să-și verse amarul, întrebându-mă unde era Marina, de ce nu era lângă el.

Bătrânul a ridicat privirea. De cum l-am privit în ochi, am aflat adevărul. L-am înțeles cu limpezimea brutală cu care visurile se duc pe apa sâmbetei. Ca un pumnal rece și otrăvit, care ți se înfige fără leac în suflet.

— Unde-i Marina? am întrebat, aproape bâlbâindu-mă.

Germán n-a putut articula nicio vorbă. Nu era nevoie. Am aflat din privirile lui că vizitele sale la spitalul San Pablo fuseseră false. Și că medicul de la spitalul La Paz nu-l consultase nicicând pe pictor. Am aflat că bucuria și speranța arătate de Germán la întoarcerea de la Madrid nu aveau nicio legătură cu el. Marina mă dusese de nas încă de la început.

— Boala care i-a adus moartea maică-sii, a murmurat Germán, o omoară și pe ea, prietene Óscar, o omoară și pe Marina mea.

Am simțit că pleoapele mi se lăsau, grele ca lespezile, și că lumea se dezintegrează lent în jurul meu. Germán m-a

îmbrățișat iar, și acolo, în salonul trist al bătrânei vile, am plâns împreună cu el ca un biet imbecil, în timp ce ploaia începea să cadă asupra întregii Barcelone.

Din taxi, spitalul San Pablo mi s-a părut un oraș suspendat în nori, numai turnuri ascuțite și cupole imposibile. Germán își pusese un costum curat și pășea lângă mine în tăcere. Țineam un pachet ambalat ca pentru un cadou, în cea mai lucioasă hârtie de care putusem face rost. Când am ajuns, medicul care o îngrijea pe Marina, un oarecare Damián Rojas, m-a privit de sus în jos și mi-a dat instrucțiuni. Să n-o obosesc pe Marina. Să mă arăt pozitiv și optimist. Ea avea nevoie de ajutorul meu, nu eu de-al ei. Nu venisem acolo să plâng sau să mă vait. Ci s-o ajut. Dacă nu puteam respecta acele reguli, era mai bine să nu mă întorc acolo. Damián Rojas era un medic tânăr, iar halatul încă îi mai mirosea a facultate. Vorbea sever și nerăbdător și n-a fost prea politicos. În alte circumstanțe, l-aș fi luat drept un cretin arogant, dar ceva din el îmi spunea că încă nu învățase să se distanțeze de durerea pacienților, iar acea purtare îl ajuta să supraviețuiască.

Am urcat la etajul patru și am luat-o pe un coridor lung, ce părea nesfârșit. Mirosea a spital, o mixtură de boală, dezinfectant și odorizant. Puținul curaj ce-mi mai rămăsese s-a risipit dintr-o suflare, de cum am pus piciorul în acea aripă a clădirii. Germán a intrat primul în salon. M-a rugat să aștept afară până îi anunța Marinei vizita mea. Simțea că Marina n-ar fi vrut s-o vadă acolo.

— Stai să-i vorbesc eu mai întâi, Óscar...

Am așteptat. Culoarul era un șir nesfârșit de uși și voci pierdute. Chipuri încărcate de durere și deznădejde

se încrucișau în tăcere. Mi-am repetat de nenumărate ori sfaturile doctorului Rojas. Venisem să dau o mână de ajutor. În sfârșit, Germán s-a ivit în ușă și a făcut semn că da. Am înghițit în sec și am intrat. Germán a rămas afară.

Salonul era un dreptunghi alungit, unde lumina se evapora înainte de a ajunge la podea. Pe ferestrele mari se zărea bulevardul Gaudí, întinzându-se la infinit. Turnurile bisericii Sagrada Familia tăiau cerul în două. În încăpere erau patru paturi despărțite prin perdele de pânză aspră. Prin ele se zăreau siluetele vizitatorilor, ca într-un spectacol de umbre chinezești. Marina ocupa ultimul pat de pe partea dreaptă, de lângă fereastră.

În primele clipe, cel mai greu mi-a venit să-i înfrunt ochii. Era tunsă băiețește. Fără părul ei lung, Marina mi s-a părut umilă, dezbrăcată. Mi-am mușcat limba tare, ca să stăvilesc lacrimile ce-mi urcau din suflet.

— Mi-au tăiat părul, a spus, ghicindu-mi gândul. Pentru analize.

Am văzut urme pe gât și pe ceafă, care te dureau la o simplă privire. Am încercat să zâmbesc și i-am întins pachetul.

— Mie îmi place, am comentat în loc de orice alt salut.

A primit pachetul și l-a lăsat în poală. M-am apropiat și m-am așezat lângă ea, în tăcere. Mi-a luat mâna și mi-a strâns-o cu putere. Slăbise. I se distingeau coastele sub cămașa de noapte albă, de spital. Avea două cercuri negre sub ochi. Buzele îi erau două linii subțiri și uscate. Ochii ei cenușii nu mai străluceau. A deschis pachetul cu mâini nesigure și a scos cartea. A răsfoit-o și a ridicat ochii, intrigată.

— Toate paginile-s albe...

— Pentru moment, am replicat. Avem o poveste bună de spus, și eu pot oferi cărămizile...

A strâns cartea la piept.

— Cum ți se pare Germán? m-a întrebat.

— Bine, am mințit. Obosit, dar bine.

— Și tu, ție cum îți merge?

— Mie?

— Nu. Mie. Sigur că ție.

— Eu sunt bine.

— Haida-de, mai ales după predica sergentului Rojas...

Am ridicat din sprâncene, ca și cum n-aveam nici cea mai vagă idee la ce se referea.

— Mi-a fost dor de tine, a zis.

— Și mie de tine.

Vorbele ne-au rămas suspendate în aer. Ne-am privit lung, în tăcere. Am văzut că fațada Marinei se prăbușea.

— Ai dreptul să mă urăști, a spus.

— Să te urăsc? De ce să te urăsc?

— Te-am mințit, a zis Marina. Când ai adus ceasul lui Germán, știam deja că eram bolnavă. Am fost egoistă, voiam să am un prieten și cred că ne-am pierdut pe drum.

Am întors privirea spre fereastră.

— Nu, nu te urăsc.

Mi-a strâns iar mâna. S-a ridicat în capul oaselor și m-a îmbrățișat.

— Îți mulțumesc pentru că ești cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată, mi-a șoptit la ureche.

Am simțit că mi se taie răsuflarea. Am vrut s-o iau la goană. Marina m-a strâns cu putere, și m-am rugat Domnului ca ea să nu-și dea seama că plângeam. Doctorul Rojas avea să-mi interzică vizitele.

— Dacă mă urăști măcar un pic, doctorul Rojas n-are să se supere, a spus. Sigur face bine la globulele albe sau cam așa ceva.

— Atunci doar un pic.

— Mulțumesc.

27

În săptămânile ce au urmat, Germán Blau mi-a devenit cel mai bun prieten. De cum se sfârșeau orele la internat, la cinci și jumătate după-amiază, fugeam să-l întâlnesc pe bătrânul pictor. Luam un taxi până la spital și ne petreceam după-amiaza cu Marina, până când infirmierele ne dădeau afară. În drumurile din Sarriá până pe bulevardul Gaudí, am învățat că iarna Barcelona poate fi cel mai trist oraș din lume. Mi-am însușit poveștile și amintirile lui Germán.

În lungile așteptări de pe coridoarele dezolante ale spitalului, Germán mi-a împărtășit intimități pe care nu le mărturisise decât soției lui. Mi-a vorbit despre anii petrecuți alături de maestrul său, Salvat, despre căsnicia lui și despre faptul că doar tovărășia Marinei îl ajutase să supraviețuiască pierderii soției. Dar și despre îndoielile și temerile lui, despre faptul că viața îl învățase că tot ce considera adevărat era o simplă iluzie și că erau prea multe lecții pe care nu merita să le reții. Iar eu i-am vorbit pentru întâia oară fără rețineri despre Marina și visele mele de viitor arhitect, din acele zile când nu mai credeam în viitor. I-am vorbit despre singurătatea mea și despre cum mă simțisem, până la întâlnirea cu ei, pierdut printre întâmplările lumii. Mă temeam că, dacă îi

pierdeam, acea stare avea să revină. Știam că vorbele mele erau doar o încercare de a-mi lămuri propriile sentimente și mă lăsam în voia sorții.

Păstrez amintiri deosebite despre Germán Blau și zilele petrecute împreună în casa lui și pe coridoarele spitalului. Amândoi știam că ne unea doar Marina și că, în alte împrejurări, n-am fi ajuns nicicând să schimbăm o vorbă. Am crezut mereu că Marina era tot ce era grație lui și nu mă îndoiesc nici că tot ceea ce sunt, la urma urmei nu prea mult, i se datorează, mai mult decât îmi place să admit, tot lui. Sfaturile și vorbele lui le țin sub cheie în cufărul memoriei, cu convingerea că într-o zi voi răspunde cu ajutorul lor propriilor mele temeri și îndoieli.

În luna martie a acelui an, a plouat aproape zilnic. Maria scria povestea lui Kolvenik și a Evei Irinova în caietul pe care i-l dăruisem, în timp ce zeci de medici și asistente se duceau și veneau cu noi și noi probe și analize. Tot atunci mi-am amintit de promisiunea făcută cândva Marinei în funicularul din Vallvidrera și am început să lucrez la catedrală. Catedrala ei. Am luat de la biblioteca internatului o carte despre catedrala din Chartres și am început să desenez piesele modelului pe care voiam să-l proiectez. Mai întâi, le-am decupat din carton. După mii de încercări care aproape m-au convins că nu aveam să pot proiecta vreodată nici măcar o cabină telefonică, i-am cerut unui dulgher de pe strada Margenat să-mi facă piesele din lemn.

— Ce construiești, băiete? m-a întrebat, intrigat. Un radiator?

— O catedrală.

Marina mă privea curioasă, în timp ce-i înălțam micuța catedrală pe glaful ferestrei. Uneori, făcea glume care nu mă lăsau să dorm zile la rând.

— Nu te cam grăbești, Óscar? mă întreba. Parcă aștepti să mor mâine.

Curând, catedrala mea a devenit populară printre ceilalți pacienți din salon și vizitatorii lor. Doña Carmen, o seviliană de optzeci și patru de ani, care ocupa patul alăturat, îmi arunca priviri sceptice. Avea un caracter puternic, cu care putea distruge armate întregi, și un fund cât un Fiat 600. Dirija personalul spitalului cu fluierul. Fusesse speculantă, cupletistă, dansatoare de flamenco, contrabandistă, bucătăreasă, tutungioaică și Dumnezeu mai știe ce. Îngropase doi soți și trei fii. Douăzeci de nepoți și alte rude veneau s-o vadă și s-o adore. Ea îi pune la punct, spunând că fleacurile erau pentru proști. Mie mi s-a părut întotdeauna că doña Carmen greșise secolul și că, de-ar fi fost ea, Napoleon n-ar fi trecut Pirineii. Toți cei prezenți, cu excepția diabeticilor, aveam aceeași părere.

În cealaltă parte a încăperii stătea Isabel Llorente, o doamnă cu aer de manechin, care vorbea în șoaptă și părea ieșită dintr-o revistă de modă antebelică. Își petrecea ziua machiindu-se și potrivindu-și peruca într-o oglinjoară. Chimioterapia o lăsase cheală ca o minge de biliard, dar ea era convinsă că nimeni nu știa asta. Am aflat că fusese Miss Barcelona în 1934 și iubita unui primar al orașului. Ne vorbea mereu despre o poveste de iubire cu un formidabil spion care avea s-o scape la un moment dat din locul oribil unde ajunsese. Doña Carmen dădea ochii peste cap ori de câte ori o auzea. Nimeni n-o vizita niciodată și era de ajuns să i se spună cât de frumoasă era ca să suradă o săptămână. Într-o joi după-amiază de la sfârșitul lui martie, am intrat și i-am găsit patul gol. Isabel Llorente murise în acea dimineață, cavalerul ei n-o mai putea salva.

Cealaltă pacientă din încăperea era Valeria Astor, o fetiță de nouă ani, care respira cu ajutorul traheotomiei. Ori de câte ori intram, îmi zâmbea. Mama ei își petrecea cât timp putea alături de ea și, când n-o lăsa, dormea pe coridoare. În fiecare zi îmbătrânea cât într-o lună. Valeria mă întreba mereu dacă prietena mea era scriitoare, iar eu îi răspundeam că da și că, în plus, era faimoasă. Odată m-a întrebat – n-am să știu niciodată de ce – dacă eram polițist. Marina obișnuia să-i spună povești pe care le inventa din mers. Cel mai mult îi plăceau cele cu fantome, prânțese și locomotive, în această ordine. Doña Carmen asculta poveștile Marinei și râdea cu poftă. Drept mulțumire, mama Valeriei, o femeie trecută și simplă, al cărei nume n-am izbutit niciodată să mi-l amintesc, i-a tricatat Marinei un șal din lână.

Doctorul Damián Rojas trecea de câteva ori pe zi pe acolo. Cu timpul, îmi devenise simpatic. Am descoperit că fusese cu ani în urmă la aceeași școală cu mine și pe cale să intre la seminar. Avea o logodnică splendidă, Lulú. Tânăra avea o colecție de fuste mini și ciorapi de mătase neagră care îi tăiau răsufarea. Îl vizita sâmbătă de sâmbătă și adeseori venea să ne salute, întrebând dacă bruta ei de logodnic se purta frumos. De câte ori mi se adresa, mă înroșeam pe dată ca un ardei. Marina râdea de mine și obișnuia să spună că, dacă mă mai uitam mult la ea, aveam să par un fustangiu. Lulú și doctorul Rojas s-au căsătorit în aprilie. Când, după o săptămână, medicul s-a întors din scurta lui lună de miere, petrecută în Menorca, era ca o spaghetă. Infirmierele mureau de râs doar uitându-se la el.

Vreme de câteva luni, asta mi-a fost lumea. Orele de la internat erau un interludiu inexistent. Rojas se arăta optimist cu privire la starea Marinei. Spunea că era

puternică, tânără și că tratamentul dădea rezultate. Germán și cu mine nu știam cum să-i mai mulțumim. I-am făcut cadou trabucuri, cravate, cărți și chiar un stilou Mont Blanc. El protesta și argumenta că-și făcea doar datoria, dar amândoi știam că stătea în spital mai mult decât oricare alt medic.

Pe la sfârșitul lui aprilie, Marina s-a îngrășat puțin și a prins ceva culoare în obraji. Făceam mici plimbări pe coridor și, când frigul a început să se domolească, ieșeam în claustrul spitalului. Marina continua să scrie în caietul pe care i-l dăruisem, deși nu mă lăsa să citesc niciun rând.

— Unde-ai ajuns? întrebam eu.

— Ce întrebare prostească!

— Proștii pun întrebări prostești. Iar deșteptii răspund la ele. Unde-ai ajuns?

Nu-mi spunea niciodată. Intuiam că scrierea poveștii pe care o trăiserăm împreună avea o însemnătate deosebită pentru ea. În cursul unei plimbări prin claustru, îmi spusese ceva ce mă înfiorase.

— Promite-mi că, dacă mi se întâmplă ceva, ai să termini tu povestea.

— Ai s-o termini tu, replicasem, și în plus va trebui să mi-o dedici.

Între timp, micuța catedrală de lemn creștea și, cu toate că doña Carmen spunea că-i amintea de crematoriul de gunoi din San Adrián de Besós, săgeata din vârf i se profila perfect. Germán și cu mine am început să plănuim o excursie cu Marina la locul ei favorit, plaja secretă dintre Tossa și Sant Feliu de Guíxols, de cum avea să poată ieși din spital. Mereu prudent, doctorul Rojas ne-a sugerat drept termen jumătatea lui mai.

În acele săptămâni am aflat că se poate trăi aproape doar cu speranță.

Doctorul Rojas era de părere că Marina trebuia să meargă și să facă gimnastică în spital cât mai mult cu putință.

— Nu strică să ai grijă de tine puțin, a spus.

De când se căsătorise, Rojas devenise expert în probleme femeiești, sau, cel puțin, așa credea el. Într-o sâmbătă, m-a trimis cu soția lui, Lulú, să cumpăr un halat de mătase pentru Marina. Era un dar, și l-a plătit din propriu-i buzunar. Am însoțit-o pe Lulú la un butic de lenjerie de pe Rambla de Catalunya, de lângă cinematograful Alexandra. Vânzătoarele o cunoșteau. Am urmat-o pe Lulú prin tot buticul, privind-o cum încerca o infinitate de corsete care îți ațâtau imaginația. Lucru infinit mai stimulant decât șahul.

— Asta o să-i placă logodnicei tale? mă întreba Lulú, lingându-și buzele nespuse de roșii.

Nu i-am spus că Marina nu-mi era logodnică. Eram mândru că exista cineva care putea crede așa ceva. În plus, experiența cumpărării de lenjerie cu Lulú a fost atât de îmbătătoare, că m-am mărginit să încuviințez totul ca prostul. Când i-am povestit, Germán a râs cu poftă și mi-a mărturisit că și el o credea pe soția doctorului foarte primejdioasă pentru sănătate. Era prima oară după luni de zile când îl vedeam râzând.

Într-o sâmbătă dimineată, pe când ne pregăteam să mergem la spital, Germán m-a rugat să urc în camera Marinei să caut un flacon cu parfumul ei favorit. Căutând în sertarele comodei, am găsit pe fundul unuia o foaie de hârtie împăturită. Am desfăcut-o și i-am recunoscut

imediat scrisul. Textul Marinei vorbea despre mine. Era plin de tăieturi și paragrafe șterse. Supraviețuiseră doar aceste rânduri:

Prietenul meu Óscar e unul dintre prinții fără regat care aleargă pe-aici așteptând ca sărutările să-l transforme în sobol. Înțelege totul pe dos și de aceea îmi și place atât de mult. Oamenii care cred că înțeleg totul la dreapta fac lucrurile la stânga, iar asta, venind de la o stângace, spune totul. Mă privește și crede că nu-l văd. Își închipuie că, dacă mă atinge, mă evapor și că, dacă n-o face, s-ar evapora el. M-a urcat pe un pedestal atât de înalt, că nu poate să ajungă la el. Crede că buzele mele sunt poarta raiului, dar nu știe că-s otrăvite. Iar eu sunt atât de lașă că, pentru a nu-l pierde, nu i-o spun. Mă prefac că nu-l văd și că, într-adevăr, am să mă evapor...

Prietenul meu Óscar e unul dintre prinții care ar face bine să stea deoparte de povești și de prințesele care le populează. Nu știe că-i Făt-Frumosul care trebuie să o sărute pe Frumoasa din Pădurea Adormită, ca s-o trezească din somnul ei veșnic, dar asta pentru că Óscar ignoră faptul că toate poveștile-s minciuni, deși nu toate minciunile-s povești. Prinții nu-s Frumoși, iar Fetele din Păduri Adormite, chiar dacă nu-s frumoase, nu se trezesc nicicând din somn. E cel mai bun prieten pe care l-am avut și, dacă îl voi întâlni pe Merlin, am să-i mulțumesc că mi-a tăiat calea.

Am pus hârtia la loc și am coborât la Germán. Își pusese o cravată specială și era mai însuflețit ca oricând. Mi-a zâmbit și i-am întors surâsul. În taxi am zărit soarele strălucind. Barcelona purta haine de sărbătoare,

care îi prosteau și pe turiști, și norii, care se opreau și ei să o privească. Dar nimic n-a izbutit să șteargă neliniștea pe care rândurile Marinei mi-o sădiseră în minte. Era 1 mai 1980.

28

În dimineața aceea, am găsit patul Marinei gol, fără cearșafuri. Nu rămăsese vreo urmă nici din catedrala de lemn, nici din lucrurile ei. Când m-am întors, Germán pleca în goană după doctorul Rojas. M-am luat după el. L-am găsit în cabinetul lui; nu părea să fi pus geană peste geană.

— A avut o cădere.

Ne-a explicat că în noaptea anterioară, la nici două ore după plecarea noastră, María avusese o insuficiență respiratorie, iar inima i se oprise pentru treizeci și patru de secunde. O resuscitaseră, iar acum era la secția de terapie intensivă, în stare de inconștiență. Starea ei era stabilă, iar Rojas credea că ea putea pleca de acolo în mai puțin de douăzeci și patru de ore, deși nu voia să ne dea speranțe deșarte. Am observat că lucrurile Marinei, caietul, catedrala din lemn și halatul pe care nu ajunsese să-l arboreze erau pe glaful ferestrei din cabinetul lui.

— O pot vedea pe fiica mea? a întrebat Germán.

Rojas ne-a însoțit personal la secția de terapie intensivă. Marina se afla sub o rețea de tuburi și aparate de oțel, mai monstruoasă și mai reală decât oricare dintre invențiile lui Mihail Kolvenik. Zăcea ca o simplă bucată de carne, la adăpostul tinichelelor magice. Și atunci am

văzut adevăratul chip al demonului care îl chinuia pe Kolvenik și i-am înțeles nebunia.

Îmi amintesc că Germán a izbucnit în plâns, și o forță incontrolabilă m-a scos de acolo. Am fugit fără preget, până mi-am pierdut suflul, și am ajuns pe niște străzi zgomotoase, pline de necunoscuți care nu-mi cunoșteau suferința. În jur se mișcau oameni cărora nu le păsa de soarta Marinei nici cât negru sub unghie. Eram într-o lume unde viața ei era o simplă picătură de apă printre valuri. Și nu mi-a venit în minte decât un singur loc în care mă puteam duce.

Bătrânul edificiu de pe Ramblas era tot în abisul lui întunecos. Doctorul Shelley a deschis ușa, dar nu m-a recunoscut. Podeaua, care mirosea a vechi, era acoperită cu moloz. Lipsa Mariei plutea în aer și îl făcea să ardă. Doctorul m-a privit dus, cu ochii ieșiți din orbite. L-am însoțit în cabinet și l-am rugat să se așeze lângă fereastră. Toată trufia și răutatea îi dispăruseră. Era doar un biet bătrân, singur și deznădăjduit.

— A luat-o, a zis, a luat-o...

Am așteptat respectuos să se liniștească. În sfârșit, a ridicat ochii și m-a recunoscut. M-a întrebat ce voiam și i-am spus. M-a privit gânditor.

— Nu mai există niciun flacon din serul lui Mihail Kolvenik. Au fost distruse. Nu-ți pot da ceea ce nu am. Dar, dacă aș avea, nu ți-aș face o mare favoare. Și ai face o greșală să-l folosești pentru prietena ta. Aceeași pe care a făcut-o și Mihail...

I-am priceput vorbele cu întârziere. Nu avem urechi decât pentru ceea ce vrem să auzim, iar eu nu voiam să aud ce spunea. Shelley mi-a înfruntat privirea fără să

clipească. Am bănuir că-mi recunoscuse disperarea, iar amintirile pe care ea i le trezea îl speriau. M-am mirat să descopăr că, de-ar fi depins de mine, chiar atunci aș fi luat-o pe drumul lui Kolvenik. Niciodată nu aveam să-l mai judec.

— Lumea oamenilor e viața, a spus doctorul. Moartea nu ne aparține.

Mă simțeam teribil de ostenit. Voiam să mă predau și nu știam cui. Am dat să plec. Înainte să ies, Shelley m-a strigat din nou.

— Chiar erai acolo? m-a întrebat.

Am încuviințat.

— Maria a murit în pace, doctore.

I-am văzut ochii lucind în lacrimi. Mi-a întins mâna și i-am strâns-o.

— Mulțumesc.

Nu l-am mai văzut niciodată.

Chiar la sfârșitul acelei săptămâni, Marina și-a recăpatat cunoștința și a plecat de la terapie intensivă. Au instalat-o într-un salon de la etajul doi, cu vedere spre Horta. Era singură. Nu mai scria în caiet și abia se putea apleca pentru a privi catedrala aproape terminată de la fereastră. Rojas a cerut voie să-i facă un ultim set de analize. Germán a acceptat. Încă mai spera. Când Rojas ne-a anunțat rezultatele, la el în cabinet, i s-a frânt glasul. După luni de luptă, a trebuit să accepte evidența, iar Germán l-a îmbrățișat, bătându-l pe umeri.

— Nu pot face mai mult... nu pot face altceva... Iertați-mă, gema Damián Rojas.

Două zile mai târziu, am adus-o din nou pe Marina în Sarriá. Medicii nu mai puteau face nimic pentru ea.

Ne-am luat adio de la doña Carmen, de la Rojas și Lulú, care plângea continuu. Mica Valeria m-a întrebat unde-mi duceam logodnica și dacă acea scriitoare vestită avea să-i mai spună povești.

— Acasă. O ducem acasă.

Am plecat de la internat într-o luni, fără să spun nimănui unde plecam. Nu-mi închipuiam că aveau să-mi remarce lipsa. Nici nu-mi păsa. Locul meu era lângă Marina. Am instalat-o în odaia ei. Acum terminată, catedrala stătea pe marginea ferestrei. A fost cel mai frumos edificiu pe care l-am construit vreodată. Germán și cu mine făceam cu schimbul, veghind-o fără răgaz. Rojas ne spusese că nu avea să sufere, că avea să se stingă molcom, ca o flăcăruie în vânt.

Marina nu mi s-a părut nicicând mai frumoasă decât în acele ultime zile petrecute în vila din Sarriá. Părul îi crescuse iar, mai lucios ca înainte, cu șuvițe alb-argintii. Și ochii îi erau mai luminoși. Abia dacă ieșeam din odaia ei. Voiam să profit de fiecare oră și minut pe care le mai puteam petrece cu ea. Uneori stăteam ceasuri în șir îmbrățișați și muți, nemișcați. Într-o seară, Marina m-a sărutat pe buze și mi-a șoptit la ureche că mă iubea și că, orice s-ar fi întâmplat, avea să mă iubească veșnic.

A murit în zorii zilei următoare, în liniște, așa cum prevăzuse Rojas. Cum s-a crăpat de ziuă, Marina mi-a strâns mâna cu putere, i-a surâs tatălui său și flăcăruia din ochii ei s-a stins pentru totdeauna.

Am făcut ultimul drum cu Marina în bătrânul Tucker. Germán a condus în tăcere până pe plajă, așa cum făcuserăm și în urmă cu câteva luni. Ziua era atât de

luminoasă, încât am vrut să cred că marea, pe care ea o iubea atât de mult, se îmbrăcase de sărbătoare pentru a o primi. Am parcat printre copaci și am coborât pe mal, să-i împrăștiem cenușa.

La întoarcere, Germán mi-a mărturisit, cu inima distrusă, că nu putea conduce până la Barcelona. Am lăsat Tuckerul printre pini. Niște pescari care treceau pe șosea au acceptat să ne ducă până la gară. Am ajuns în gara Francia din Barcelona la șapte zile după ce dispărașem. Mi se părea că trecuseră șapte ani.

M-am despărțit de Germán cu o îmbrățișare pe peronul gării. Nici până azi nu știu unde s-a dus sau ce soartă a avut. Amândoi știam că nu ne-am putea privi iar în ochi fără s-o vedem în ei pe Marina. L-am urmărit cum se îndepărta, o tușă de penel ce se topea pe pânza timpului. Nu mult după aceea, un polițist îmbrăcat civil m-a recunoscut și m-a întrebat dacă nu cumva numele meu era Óscar Drai.

EPILOG

Barcelona tinereții mele nu mai există. Străzile și lumina ei s-au dus pe vecie și nu mai trăiesc decât în amintirile mele. Am aflat că vila din Sarrià a fost demolată. Străzile din jurul ei sunt acum sub o autostradă pe care, se zice, aleargă progresul. Bătrânul cimitir e tot la locul lui, presupun, pierdut în cețuri. M-am așezat pe banca din piață, pe care stătusem de atâtea ori împreună cu Marina. Am distins în depărtare silueta vechiului meu liceu, dar n-am îndrăznit să mă apropiu de el. Ceva îmi spunea că, de-aș fi făcut-o, tinerețea mea avea să se risipească pe vecie. Timpul nu ne face mai înțelepți, ci doar mai lași.

Ani la rând, am fugit fără să știu de ce. Am crezut că, dacă trece de zare, umbrele trecutului se vor feri din calea mea. Am crezut că, dacă mă îndepărtez destul, glasurile din mintea mea vor tăcea definitiv. M-am întors, în sfârșit, în piața secretă din fața Mediteranei. Schitul Sant Elm se înălța în depărtare, mereu vigilent. Am găsit vechiul Tucker al prietenului meu Germán. Curios, era tot acolo, la destinația lui finală dintre pini.

Am coborât pe mal și m-am așezat pe nisip, acolo unde cu ani în urmă împrăștiisem cenușa Marinei. Lumina zilei a incendiat cerul și i-am simțit prezența intensă.

27,95

[Faint, illegible text from the reverse side of the page is visible in the background.]

www.polirom.ro

Coperta: Laurențiu Midvichi

Bun de tipar: februarie 2013. Apărut: 2013
Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. Box 266
700506, Iași, Tel. & Fax: (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11;
(0232) 21.74.40 (difuzare); E-mail: office@polirom.ro
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53 • C.P. 15-728
Tel.: (021) 313.89.78; E-mail: office.bucuresti@polirom.ro

PRINT
multicolor

SERVICII TIPOGRAFICE COMPLETE

Str. Bucium nr. 34 Iași
tel.: 0232/211225
fax: 0232/211252
office@printmulticolor.ro
www.printmulticolor.ro

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul
Uniunii Scriitorilor din România
Nr. RO44RNCB5101000001710001 BCR UNIREA

CARLOS RUIZ ZAFÓN s-a născut la Barcelona în 1964. A lucrat în publicitate și a colaborat la reviste prestigioase, precum *La Vanguardia* sau *El País*. Pentru câțiva ani, a locuit la Los Angeles, scriind scenarii de film. Și-a început cariera literară în 1993, cu o carte pentru copii, *Prințul din negură* (Polirom, 2011), pentru care i s-a decernat Premiul Edebé. I-au urmat romanele *Palatul de la Miazănoapte* (1994; Polirom, 2011), *Luminile din septembrie* (1995; Polirom, 2012), *Marina* (1999; Polirom, 2010), *Umbra vântului* (2001; Polirom, 2005), distins cu Prix du Meilleur Livre Étranger în 2004 și desemnat cea mai bună carte a anului 2002 de cititorii revistei *La Vanguardia*; în anul 2008 a apărut *Jocul îngerului* (Polirom, 2009). Cărțile sale au fost traduse în peste patruzeci de limbi și au cucerit numeroase premii și milioane de cititori de pe toate continentele.

Coperta seriei: Radu Răileanu
Foto copertă: © by Bruno Postle

O fermecătoare fantezie gotică, în care Barcelona cea misterioasă își spune poveștile trecutului și devine teritoriul unor aventuri ciudate pentru o adolescentă plecată în căutarea cunoașterii.

„Bun venit într-o lume misterioasă, unde timpul ia turnuri diabolice, iar umbrele sunt întunecate și înfricoșătoare.”

Carlos Ruiz Zafón

„Carlos Ruiz Zafón este cea mai originală voce a romanului spaniol contemporan.”

La Vanguardia

„Iată o carte care are de toate: dragoste, mister, răzbunare și, mai important decât orice, o poveste construită magistral.”

The Philadelphia Enquirer

ISBN 978-973-46-3482-8

9 789734 634828

www.polirom.ro

